

Đại Hiệp Dữ Thần Y

Contents

Đại Hiệp Dữ Thần Y	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15: Chươn 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	53
18. Chương 18: Phiên Ngoại Chi Triển Công	54

Đại Hiệp Dữ Thần Y



Giới thiệu

Truyện xoay quanh hai nhân vật chính: Tiêu Vô Cực hai mươi lăm tuổi, đương kim võ lâm thiên hạ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-hiep-du-than-y>

1. Chương 1

Sáng sớm, thái dương chậm rãi lên cao, chiếu sáng mọi nơi, chim chóc hót vang, lại là một buổi sáng tươi đẹp.

Lãnh Đường Phàm lông mi nhẹ nhàng run rẩy động vài cái, giống như muốn tỉnh lại. Nhưng hai mắt vẫn không mở ra, chỉ dùng một đại lực lôi ra bàn tay đang làm loạn bên trong trong áo lót của hắn, sau đó lại xuất ra một cước, động tác liên tục, hành văn liền mạch lưu loát.

Chợt nghe đến bùm một tiếng, giống như thanh âm rơi xuống đất của một con quái vật lớn. Suốt một tháng này, mỗi buổi sáng tỉnh lại đều phải làm hai động tác này đầu tiên.

“Ai du..... Đau, đau đau.....” Tiêu Vô Cực quỳ rạp trên mặt đất một bên vuốt mông một bên giả khóc nói, “Điềm Tâm*, người như thế nào mỗi lần xuống tay đều nặng như vậy không thương xót tí nào!” Hoàn hảo một tháng này mỗi buổi sáng tỉnh lại đều phát ra tiếng luyên tặc.

Lãnh Đường Phàm cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Nhanh đi làm điềm tâm! Còn có hôm nay trên vách đá kia gốc Bạch linh chỉ nở hoa rồi, người đi hái cho ta!” Nói xong liền đi xuống giường mặc quần áo, còn thuận tiện đá đá nam nhân vô lại đang ngồi dưới đất một cái, “Còn không mau đi!”

“Nga.” Tiêu Vô Cực vẻ mặt đau khổ đứng lên, nhưng ngay lập tức thay bằng vẻ mặt tươi cười hầu hạ Lãnh Đường Phàm mặc quần áo, “Ta đây ngoan như vậy, có nên thưởng ta cái gì không?” Vẻ mặt nịnh hót lấy lòng, toàn bộ đều là bộ dáng tiểu nhân, đem nô tính tiềm tàng sâu nhất trong lòng phát huy đến cực điểm.

Lãnh Đường Phàm không nói gì, chính là trợn mắt nhìn hắn, nhìn đến lúc trong lòng hắn thấy không thoải mái, mới “Được rồi, được rồi.” Tiêu sái đi ra ngoài.

Tiêu Vô Cực một bên sử dụng nội lực duy trì lửa cháy đều đều trong bếp lò, một bên dùng thìa đảo đảo hương mạch chúc (cháo lúa mạch) trong nồi. Mặc cho ai tưởng tượng, cũng không tưởng tượng được đương kim đại hiệp đệ nhất chốn võ lâm lại cam nguyện nấu canh thang, làm nữ công gia chánh, thế nhưng lại vui vẻ chịu đựng! Trước kia hắn một bộ chúng tinh phùng nguyệt*, không ai không ngoan ngoãn nghe theo hắn! Khiến cho hắn rất cực hiểu được sức mạnh tình yêu vĩ đại là như thế nào a! Hắn rất cực vẫn là thua trên tay một người! Cái gọi là một vật khắc một vật a! Ai

Lãnh Đường Phàm vừa lòng nhìn thân ảnh tuấn động kia đi ra. Nghĩ vốn cuộc sống lúc trước thực thanh tĩnh, nhưng cái gì cũng phải tự làm, phí sức mệt nhọc, hiện tại có người để sai sử không có gì là không tốt. Chính là hắn luôn đối với mình động tay động chân, hơn nữa lời nói ra khỏi miệng buồn nôn muốn chết, bất quá Lãnh Đường Phàm tưởng hiểu được cái này mất cái kia, coi như người này có điểm cổ quái vậy. Đương nhiên còn có một chút chính là, Lãnh Đường Phàm tuy rằng võ công cũng thuộc hàng cao thủ, nhưng so với Tiêu Vô Cực vẫn còn thua một bậc, nếu thực sự muốn động thủ đuổi hắn đi, chính mình cũng đánh không lại hắn, nhìn hắn có thể lông tóc không thương đi vào Bách Hoa cốc là biết hắn không phải hạng tầm thường, còn không bằng thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Nguyên lai Bách Hoa cốc khắp nơi đều là kì hoa dị thảo, nếu không cẩn thận đụng phải liền trúng độc, liền ngay cả trong không khí cũng ẩn ẩn độc khí, nội công không thâm hậu sẽ không vào được, còn có một nguyên nhân khác, chính là kỳ môn thuật giáp của Bách Hoa lão nhân cũng xuất thần nhập hóa, cốc khẩu bày trận thiên la địa võng, không biết vây khốn bao nhiêu cao thủ võ công cao cường, cho nên tự nhiên không có người đến đây, cũng không ai dám đến, bảo vệ Bách Hoa cốc rời xa thế tục yên tĩnh.

“Điềm Tâm, mạch chúc tình yêu của ta đến đây!” Hai chén mạch chúc nóng hôi hổi, Tiêu Vô Cực giống như một chút cũng không cảm giác nóng mà bưng vào.

Lãnh Đường Phàm cầm chúc thổi thổi, mà bắt đầu ăn. Âm thầm nhú mày, tay nghề nấu chúc của người này cũng không tồi!

“Hắc hắc, hương vị không tồi đi.” Tiêu Vô Cực sư sọ mỉa cười. Chính hắn cũng không nghĩ mình sẽ đi làm đồ ăn, chẳng qua ngồi nhìn đại trù Xuân tửu lâu Giang Nam làm vài món thức ăn, có thể hiểu được một chút, học một biết mười, chỉ nghĩ làm thử đồ ăn mình đã từng nếm qua, không ngờ thực thành công. Đương nhiên cái chính đây là gia vị tình yêu a!!! Ha ha a!

“Đúng rồi, Diêm Tâm. Giang Nam Dương Châu đầu hạ tháng tám tổ chức một cái đại hội luận võ kén rể ‘Ngàn dặm nhân duyên nhất tuyến khiên*’, chúng ta đi nhìn náo nhiệt một cái, thế nào?” Tiêu Vô Cực lấy tay sát* chúc tràn bên môi Lãnh Đường Phàm nói, hắn trong lòng thật muốn dùng miệng liếm đi a! Tâm vừa động, không bằng lập tức hành động, không ngờ bị Lãnh Đường Phàm đánh gãy.

“Người muốn đi kén rể?” Lãnh Đường Phàm đẩy tay hắn ra, thản nhiên hỏi.

“Ta đã muốn có người, còn chiêu thân cái gì?!” Tiêu Vô Cực lập tức lớn tiếng phản bác, tiếp theo nói, “Ta là muốn mang người xuất cốc một chút, lúc nào cũng ở trong này, ăn cũng ăn không ngon, còn muốn cho người ném thử đại giang Nam Bắc mỹ thực.” Xem nơi này tuy rằng phong cảnh rất đẹp, nhưng mà điều kiện thiếu thốn, ăn uống đều ở một chỗ, thức ăn cũng chẳng có bao nhiêu, gia vị đồ đặc gì cũng không có, thật sự là phá hư Diêm Tâm!

“Mỹ thực?” Lãnh Đường Phàm có chút động tâm. Vốn là không quan tâm, nhưng từ khi Tiêu Vô Cực đến đây cả ngày nghĩ biện pháp làm cho hắn đồ ăn ngon, cái miệng của hắn cũng bắt đầu bị dưỡng lên trời. Nghĩ đến những thứ mình ăn trước kia, bây giờ chưa chắc đã dám ăn lại.

“Đúng rồi đúng rồi, như là trứng muối hấp bạch ngư giang, phi long thiêu tùng nhung, sa oa lộc bảo, hồng bá trư thủ, lộc huyết cao, phong vị hùng chương, thông nướng cua hoa, tam ti tổ vảy cá lập vân vân, người nhất định sẽ thích.” Hắn hiện tại chính nghĩ ra những món tốt nhất cấp cho Diêm Tâm, nhưng là ở Bách Hoa cốc hắn cái gì cũng không thể làm.

“..... Vậy được rồi.” Lãnh Đường Phàm quả thật tâm động. Lại nói đã lâu không gặp sư phụ, dù sao cũng là lão nhân gia của hắn, nói không chừng xuất cốc còn có thể diện kiến sư phụ. Đáp ứng.

“Nha hô!” Tiêu Vô Cực hưng phấn mà kêu to, có thể mang theo ái nhân đi khắp đại giang Nam Bắc, kia bọn họ không phải là gọi là hiệp lữ sao?! Đã nghiền đã nghiền! Hắc hắc hắc! Liền ngay lập tức nói “Chúng ta ngày mai liền đi, ta hiện tại liền đi hái linh chi cho người!” Lời còn chưa nói xong đã không thấy bóng dáng, có thể thấy được công phu tinh thâm, ngay cả Lãnh Đường Phàm nhìn xem cũng âm thầm kinh hãi.

Một tháng sau tại Dương Châu.

Xuân tửu lâu Giang Nam

“Diêm Tâm, ăn nhiều một chút. Đây món gà hầm nấm cũng không sai, a, cái kia chân gà với hương tô gạo nếp cũng không tồi.”

“Diêm Tâm, này canh thực nhẹ nhàng khoan khoái, lại không nhiều dầu mỡ, đến, uống một ngụm.”

“Diêm Tâm, ăn thịt heo này đi, đến, ta bỏ xương cho người.”

“Diêm Tâm, này canh trứng muối tô cua, a, cẩn thận nóng, ta thổi thổi cho người.”

“Diêm Tâm.....”

“.....”

“.....”

Trong tửu lâu, tất cả khách nhân đều nhìn chăm chăm vào hai người ngồi tại cái bàn lớn nhất chính giữa phòng, một nam nhân tướng mạo bình thường một bên không ngừng lải nhải một bên không ngừng gấp thức ăn vào bát của nam nhân đồng dạng tướng mạo bình thường bên cạnh, toàn bộ như một bức tranh cung đình thái giám hầu hạ hoàng đế, chính là thái giám cũng không có giống hắn như vậy.....

Mà nam nhân kia chỉ là cái gì cũng chưa nói, mặt không chút thay đổi ăn đồ ăn trong bát, đối với thái độ hầu hạ của người kia giống như thói quen bình thường.

Không cần hoài nghi, kia hai người chính là Tiêu Vô Cực cùng Lãnh Đường Phàm. Vì cái gì tướng mạo lại bình thường? Nguyên nhân chính xuất phát từ Tiêu Vô Cực ích kỷ, hắn không muốn để cho thế nhân thấy dung mạo xuất trần của Lãnh Đường Phàm, thế là một bộ lệ nhan nhông nhẽo cứng rắn yêu cầu Lãnh Đường Phàm dịch dung, mà chính hắn là bởi vì tránh ấy đám oanh oanh yển yển* phiền toái, còn có thân là thiên hạ đệ nhất cũng không thể thiếu người đến gây phiền toái, cũng dịch dung.

Vốn hần là không thể khiến cho người khác chú ý, vấn đề chính là hành động của Tiêu Vô Cực, một dạng nô tài còn chưa tỉnh, vấn đề là giọng hần lại lớn, giống như sợ người khác không nghe thấy. Chỉ nghe thấy một tiếng thanh thanh ngọt nị “Điềm Tâm” quanh quẩn khắp trong tửu lâu làm người khác ăn không ngon. Dù gì đây cũng là Giang Nam đệ nhất tửu lâu, khách tới cũng đều là quan to hiển quý, cho nên cũng không có người tự làm xấu thân phận tiến lên ngăn cản, chỉ có thể không ngừng mà gây áp lực chướng quây.

“Ân, này, khách quan.....” tiểu nhị nhìn ánh mắt chướng quây, bất đắc dĩ bởi khuôn mặt tươi cười chạy tới.

“Khách quan, khách quan.” Xem không có người để ý đến hần, tiểu nhị lại bảo hai tiếng.

“Chuyện gì?” Tiêu Vô Cực đem miếng thịt không xương bỏ vào trong bát Lãnh Đường Phàm, rút cục ngừng đầu.

“Ân, cái kia, có thể hay không xin khách quan người nói nhỏ thôi?”

“Nhỏ giọng?” Tiêu Vô Cực nhướng mày, trợn mắt, nhìn về phía tiểu nhị, không giận mà uy. Bởi vì dịch dung, cho nên hần khó được có thể trước mặt người khác không để ý hình tượng tứ vô dạn kỵ, đặc biệt một tiếng kêu kia đều tràn ngập tình yêu, hần càng kêu càng to hơn, này tiểu nhị thể nhưng lại bảo hần nhỏ giọng?!

“A, này, cái kia.....” Tiểu nhị bị tinh quang bắn tới, sợ tới mức mồm miệng lắp bắp, đúng là được mở rộng tầm mắt nha! Như thế nào này người này mặt biến sắc nhanh như vậy a!

“Ta ăn no .” Ngay lúc tiểu nhị không biết làm thế nào cho phải, Lãnh Đường Phàm thản nhiên mở miệng , miễn làm cho tiểu nhị xấu hổ.

“Điềm Tâm, người ăn no ?” Tiêu Vô Cực lập tức quay đầu, lại là vẻ mặt lấy lòng.

“Ân.” Nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“A! Điềm Tâm, ta đưa ngươi lên lầu nghỉ ngơi.” Một bên giúp đỡ Lãnh Đường Phàm, một bên quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc tiểu nhị một cái, tiểu nhị sợ tới mức một trận run run.

Tiêu Vô Cực dẫn đầu đẩy cửa ra, liền nhìn đến một nữ nhân quang lỏa thân mình (nude), ngọc thể ngang dọc ở trên giường, không chút suy nghĩ liền đóng cửa lại.

“Người làm gì?” Lãnh Đường Phàm tà tà hần liếc mắt một cái, chuẩn bị mở cửa.

“Mở sai cửa, không phải gian này.” Hần như thế nào lại đụng phải cảnh ngộ như thế này? Nếu như là hần trước kia, ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng là hiện tại hần một lòng chỉ để ở trên người Lãnh Đường Phàm, trừ bỏ Lãnh Đường Phàm bất luận kẻ nào đều không thể khơi dậy nổi “Tính” thú của hần.

“Là gian này.” Lãnh Đường Phàm không quan tâm hần, thẳng mở cửa đi vào. Đồng dạng thấy được ngọc thể kia, ngay người ngẩn ngơ sau liền đi vào.

“Chờ, khoan đã, Điềm Tâm, ngươi hãy nghe ta nói, nàng –” Vừa định nói nàng cùng chính mình không quan hệ, lại nghĩ đến, không đúng a, hần đã dịch dung rồi mà, hần là không có người nhận ra được hần nha. Ngắm lại chính mình, chẳng lẽ gương mặt này của mình cũng có người bị hấp dẫn? Chẳng lẽ mị lực của hần đã đạt cảnh giới từ bên trong thoát ra không cần diện mạo bên ngoài, đến mức xuất thần nhập hóa ? Không khỏi hắc hắc nở nụ cười hai tiếng. (aka tự sướng)

“Nàng trúng độc .” Lãnh Đường Phàm nhìn hần cười đến ghê tởm, thản nhiên nói, “Ta đi hỏi tiểu nhị chuẩn bị bồn nước ấm.”

“Trúng độc ?” Tiêu Vô Cực kinh ngạc nhìn Lãnh Đường Phàm, thật không hổ là thần y a! Vừa thấy là có thể đoán được. Hoàn toàn không nghĩ tới vì cái gì người ta có thể nhìn ra có điểm không thích hợp, mà chính mình chỉ biết hưởng phương diện kia tưởng tượng, thị giác hoàn toàn bất đồng.

Nước đã đem lên, Tiêu Vô Cực trước đem chăn phủ trên người nữ nhân kia, hần cũng không muốn Điềm Tâm nhìn đến thân thể nữ nhân mà động tâm, bởi vì nữ nhân này dáng người thật đúng là không tồi, gương mặt cũng coi như xinh đẹp. Hần từng có hồi nói bóng nói gió, muốn biết Điềm Tâm rốt cuộc đối nữ nhân có hứng thú hay là với hần có hứng thú, nhưng là hoàn toàn không có rõ ràng, chỉ biết là bây giờ còn không

ai có thể khiến cho Điềm Tâm hứng thú, chỉ cần hắn làm thêm một chút nữa sẽ thành công đi. Hắn cũng không muốn lại xuất hiện một cái Trình Giảo Kim.

Lãnh Đường Phàm trước uy khóa đan giải độc, lại dùng nội lực thay nàng đả thông huyết vị quanh thân, làm được tính có thể phát huy đầy đủ, lại đem khăn nóng đặt trên đầu nàng, hết thấy sắp xếp xong, liền thấy Tiêu Vô Cực đang theo dõi hắn.

“Nhìn cái gì vậy!” Liếc mắt, rửa sạch tay.

“Điềm Tâm, bộ dáng ngươi khi này thật mỹ nha!” Tiêu Vô Cực say mê nói. Tuy nói đối diện cụ trên mặt, nhưng này song tinh mâu (hai mắt) chuyên chú, vẻ mặt vẫn làm hắn say mê không thôi, trong lòng đã muốn đem diện cụ bên ngoài bỏ đi, tưởng tượng như đó là dung nhan tuyệt lệ.

Lãnh Đường Phàm chính là lạnh lùng nhìn hắn một cái, liền chuẩn bị đi ra ngoài.

“Nha, Điềm Tâm ngươi đi đâu?”

Vừa hỏi xong chợt nghe đến một tiếng tiếng rên rỉ.

.....

* ngàn dặm nhân duyên nhất tuyến khiên: ta nghĩ là đường đến nhân duyên ngàn dặm trắc trở, phải trải qua ngàn người mới cưới đk người đẹp, chắc vậy...

* chúng tinh phủng nguyệt: trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, là cái rốn của vũ trụ.

*Điềm tâm: sweetheart, cách gọi thân mật.

*Sát: chùi, lau miệng.

Trình Giảo Kim ý là muốn nói tự xưng là một người phá rối, phá bình.

Mấy món ăn ta cũng chẳng bik nhiều, đoán nghĩa lơ mơ thì đk chứ kêu ta nói tên thì ta bó tay, ai biết chỉ ta với....

2. Chương 2

Hai người đồng thời quay đầu lại, liền thấy nữ tử kia giống như muốn tỉnh lại, chậm rãi mở mắt.

“Điềm Tâm, ngươi thực lợi hại! Nàng nhanh như vậy đã tỉnh lại rồi.” Tiêu Vô Cực tiến lại gần nhìn kỹ hơn.

Nữ tử mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn thấy khuôn mặt phóng đại to lớn tầm thường, hoảng sợ. Lập tức thanh tỉnh, “A –” thét một tiếng chói tai.

Sau đó tấm chăn che thân rút xuống, chợt thấy lạnh, cúi đầu nhìn lại, lần thứ hai thét lên. Cũng may Giang Nam xuân tửu lâu là Giang Nam đệ nhất đại tửu lâu, phòng cách âm đều rất hiệu quả, bằng không người ta còn không biết bên trong rốt cuộc phát sinh cái gì.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Tiêu Vô Cực không thể nhẫn lại được nữa liền kêu lên. Tuy rằng bên ngoài nghe không thấy, nhưng người ở bên trong cũng lỗ tai cũng muốn điếc rồi.

“Dâm tặc –” Nữ tử liên tục thét chói tai.

Thanh âm chói tai kia liền ngay cả Lãnh Đường Phàm cũng nhíu mày, tùy tiện quơ lấy cùn dao gạt trái cây trên bàn, giơ tay hướng nữ nhân kia đi đến. Chỉ thấy kia dao kia xẹt qua trước mặt nữ nhân kia, tước xuống mấy cọng tóc, sợ tới mức khiến nữ nhân kia lập tức im mồm.

“Ngươi, các ngươi, đồ hai người không biết xấu hổ.” Nữ tử tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn cố lấy dũng khí mắng, dù sao cũng liên quan đến vấn đề trinh tiết của nàng.

“Người nói cái gì?” Vốn định đi ra ngoài Lãnh Đường Phàm đột nhiên thay đổi chủ ý, chậm rãi hướng về phía giường. Hắn bình sinh ghét nhất rõ ràng đi cứu, người nọ còn không biết cảm kích, lấy oán trả ơn. Đây là sự phụ hắn Bách hoa lão nhân dặn dò hắn, cứu người khác nhất định phải có hồi báo, bọn họ cũng không phải là sinh ra để làm cứu tế, không cầu hồi báo. Hắn ăn cơm no khó có được tâm tình hảo, cứu nữ nhân này, hiện tại nữ nhân này chẳng những không biết hồi báo, còn muốn nhục mạ hắn, càng thêm không thể tha thứ.

“Người, người muốn làm gì?” Nữ tử hoảng sợ nhìn người vừa rồi mới lấy dao khảm mình, từng bước một hướng về phía mình, bộ dạng hung thần ác sát.

Lãnh Đường Phàm mới vừa đi đến bên giường, lập thấy nàng quát một tiếng, một chương bổ về phía ngực hắn. Lãnh Đường Phàm cũng không thèm tránh, một phen chế trụ cổ tay phải nữ nhân kia.

“Buông tay, ngươi là ai, dám sờ tay của ta!” Nữ nhân hét lớn.

Lãnh Đường Phàm biến sắc, tinh mâu (mắt sáng) mị lên.

“Buông tay, ngươi này dám tặc, ngươi sẽ chết thực thảm!”

Lãnh Đường Phàm thói quen nhếch mi, cười lạnh nói: “Người vẫn tưởng ta là dâm tặc, ta nếu không làm dâm tặc một lần, chẳng phải sẽ làm ngươi thất vọng, hơn nữa cũng thập phần có lỗi với chính mình?” Nói xong thân thủ hướng xuống vật áo, từ từ cởi bỏ nút thắt.

“Người..... Người có biết ta là ai không, ngươi dám động ta, cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Lãnh Đường Phàm chính là hừ một tiếng, tiếp tục thoát quần áo.

“Chờ, chờ đã, Diêm Tâm, ngươi bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.” Tiêu Vô Cực nhìn đến lúc này, cũng nhìn không được nữa, lập tức tiến lên ôm lấy Lãnh Đường Phàm. Hắn vẫn không lên tiếng, chính là muốn cho Lãnh Đường Phàm nhìn xem nữ nhân có bao nhiêu không biết tốt xấu, từ từ trong lòng sẽ chán ghét nữ nhân, bắt đầu hướng hắn ôm ấp. Nhưng là càng xem càng không đúng, Diêm Tâm của hắn thể nhưng, thể nhưng muốn..... Điều này sao có thể!!! Làm sao có thể để nữ nhân như vậy mặc danh kì diệu nhúng chàm Diêm Tâm của hắn!!!

Hừ, ngươi có biết Thiết Hỏa Minh lợi hại ra sao? Sư huynh cùng cha ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi !” Nữ tử nhìn thấy có người ngăn cản hắn, thoáng an tâm tiếp tục kêu gào nói.

“Người là nữ nhi Thiết minh chủ Thiết Oánh Oánh?” Tiêu Vô Cực thuận miệng hỏi.

“Hừ, cuối cùng cũng có người biết ! Mau thả ta!”

“Ta quản ngươi Thiết Hỏa Minh, Đồng Thủy Minh, ta hôm nay còn muốn động vào ngươi.” Lãnh Đường Phàm lãnh đạm nói, thừa dịp Tiêu Vô Cực không chú ý, hất ra bàn tay đang chế trụ hắn, tiến lên đem chân xóc lên, ném xuống đất, ngọc thể lập tức hiện ra ở trước mắt hai người.

“A –” Thiết Oánh Oánh lại thét chói tai, khép lại hai chân, lấy tay bảo vệ ngực trừng mắt nhìn Lãnh Đường Phàm. Nàng Thiết Oánh Oánh từ nhỏ kiêu thân quán dưỡng, ai không đem nàng phủng ở lòng bàn tay mà che chở, chưa từng có người dám bắt kính đối nàng như vậy như thế, trong lòng thể nhưng có tia khác thường. (trời ta edit đến đây cứ như là đang edit ngôn tình á)

Bỗng nhiên khước mắt nhìn thấy con dao để trên đầu giường, không chút suy nghĩ liền rút ra để ở trên cổ: “Người..... Người dám bước đến, ta..... Ta liền tự sát!”

Lãnh Đường Phàm mắt lạnh nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Người muốn tự sát? Người dám sao? Người nếu tự sát, ta liền đem thi thể người cả người trần truồng treo ở ngoài rừng, để ọi người xem miễn phí, hảo hảo để ọi người biết Thiết Hỏa Minh là cái gì.”

Thiết Oánh Oánh thần sắc hoảng hốt, cuống quýt buông tay: “Người..... Người quá mức !” Nói xong thể nhưng lên tiếng khóc lớn lên.

“Hừ, ta là nhiệt tình quá mức.” Lãnh Đường Phàm nhìn nàng tự giễu nói. Nói xong hướng cửa đi đến, dù sao một đại nam nhân đem một nữ nhân lộng khóc cũng không phải chuyện quang minh gì [|||, vừa mới mới tỉnh ngộ]

“Điềm Tâm!” Đi chưa được mấy bước đã bị Tiêu Vô Cực kéo qua.

“Chuyện gì?” Hấn còn chưa có tiêu hỏa đâu!

“Ta giúp ngươi cài lại xiêm y.” Tiêu Vô Cực chậm rãi cài từng nút thắt, nhưng trong lòng hấn lại nghĩ ngược lại, là muốn lột sạch xiêm y Lãnh Đường Phàm, hảo hảo sờ cho đã. Nhưng có nữ nhân kia ở đây, hấn cũng không muốn cho nàng thấy.

Đúng lúc này một người đẩy cửa tiến vào hô to: “Sư muội!”

“..... Sư huynh?” Nghe tiếng Thiết Oánh Oánh lập tức kinh hỉ nâng lên khuôn mặt khóc đên lê hoa đái vũ. Đương nhiên lúc này nàng đã nhặt lên tấm chăn che khuất thân thể.

“Sư muội, ngươi không sao chứ!” Người tới đi thẳng đến trước giường rồi nói tiếp, “Ngươi yên tâm, hai tên dâm tặc bắt ngươi đã bị sư phụ bắt được, tiến hành hỏi cung mới biết được ngươi bị bắt đến đây, còn nói ngươi trúng cự độc, không có giải được của bọn họ liền sống không lâu, sư phụ cũng không thể giết bọn hấn, bảo ta đến xem ngươi có hay không ở đây, bọn họ nói chính là thật sự.”

“..... Kia bọn họ?” Thiết Oánh Oánh trong lòng ngừng lại một chút, nhìn về phía hai người ở bên cạnh, rốt cuộc sao lại thế này?

“Àn?” Người tới cũng theo ánh mắt của nàng nhìn lại, mới phát hiện trong phòng còn có hai người, âm thầm kinh tâm. Vừa rồi dưới tình thế cấp bách đều không có phát hiện, thật sự là sơ suất quá, nếu như là địch nhân, hấn không biết đã bị đã chết mấy lần.

“Hạo nhiên huynh, đã lâu không gặp!” Tiêu Vô Cực cười hì hì hướng người mới tới chào hỏi.

“Ngươi là ai?” Bạch Hạo Nhiên nghi hoặc nhìn mi lại.

Tiêu Vô Cực cười xả diện cụ bên ngoài xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn dật bất phàm.

“A! Vô Cực huynh, là ngươi nha! Thật sự là đã lâu không thấy!” Bạch Hạo Nhiên cao hứng vỗ vỗ vai Tiêu Vô Cực.

“Độc của sư muội đã được giải, Hạo Nhiên huynh có thể yên tâm.”

“Nguyên lai là ngươi đã cứu sư muội ta a!” Bạch Hạo Nhiên thở dài, nếu Tiêu Vô Cực nói không có việc gì, kia sư muội hấn liền nhất định không có việc gì.

“Không phải ta, là vị bằng hữu này của ta.” Tiêu Vô Cực cười nhìn người đứng bên cạnh hấn.

“Nga, kia thật sự là cảm tạ vị huynh đài này trọng nghĩa ra tay cứu giúp, Thiết Hỏa Minh vô cùng cảm kích, ơn này nhất định sẽ báo đáp!” Bạch Hạo Nhiên chấp tay nói, “Nhưng, không biết vị này huynh đài xưng hô như thế nào?”

Lãnh Đường Phàm nghe được “ơn này nhất định sẽ báo đáp” Trong lòng nhất thời thái độ không ít.

Lúc này Thiết đại tiểu thư hưng tợn nói: “Hấn họ Điềm!” Tuy rằng biết là hấn cứu mình, nhưng nhục nhã vừa rồi nàng còn không có quên.

“Ai nói cho ngươi hấn họ Điềm?” Tiêu Vô Cực mặc danh kỳ diệu nói.

“Ta nghe được ngươi gọi hấn Điềm Hấn!” Thiết đại tiểu thư trừng mắt nhìn Lãnh Đường Phàm nói, tuy rằng Tiêu Vô Cực bộ dạng thực anh tuấn tiêu sái, nhưng không thể so nam nhân dung mạo bình thường đáng người cao gầy bên cạnh này làm cho nàng nghiêng nghiêng lợi ẩn tượng khác sâu.

“Thật ngại quá, không phải là Điềm Hấn, là Điềm Tâm. Điềm Tâm là tên thân mật ta gọi hấn, hấn gọi Lãnh Đường Phàm.” Tiêu Vô Cực buồn cười nói. Cảnh tình vừa rồi người đó đại khái cũng nghĩ đến hấn gọi Điềm Tâm là Điềm Hấn đi, ha ha. Chẳng lẽ nam nhân cũng không thể kêu nam nhân Điềm Tâm nhỉ? Kỳ quái! [kỳ quái người đi]

“Nguyên lai là Đường Phàm huynh.” Bạch Hạo Nhiên một thân chính khí, căn bản sẽ không để ý Tiêu Vô Cực vì cái gì gọi người ta là Điềm Tâm, loại này cùng bảo bối nhi gọi thậm mật, còn tưởng rằng chỉ là danh xưng vui đùa.

Lãnh Đường Phàm gật gật đầu, xem như là đã chào hỏi rồi .

Bạch Hạo Nhiên nhìn Lãnh Đường Phàm một hồi lâu, cười nói:“Kia không biết Đường Phàm huynh có hay không đeo diện cụ bên ngoài, có thể cho tại hạ diện kiến chân mục thật sự, Thiết Hỏa Minh ngày sau có thể dễ dàng báo đáp Phàm huynh chi ân trọng nghĩa cứu giúp?” Hạo cũng là người thông minh, mới vừa trải qua, tự nhiên không khó nhìn ra Lãnh Đường Phàm nguy trang.

“Này.....” Tiêu Vô Cực có chút khó xử nhìn Bạch Hạo Nhiên.

“Hạo.” Nghe được báo ân, Lãnh Đường Phàm ánh mắt lập tức lóe lên. Không để ý Tiêu Vô Cực phản đối, nâng tay nhanh chóng lột xuống. Một trận hút không khí từ hai người nam nữ, dung nhan tuyệt mỹ dần hé lộ ra trước mắt ba người.

Bạch Hạo Nhiên ngơ ngác nhìn Lãnh Đường Phàm, hảo một nhân gian tuyệt sắc, da mặt trắng bóc tinh xảo, đôi mắt xinh đẹp đoạt hồn người, chiếc mũi thẳng, môi đỏ mọng yêu diễm ướt át, hai hàng mi cong cong càng làm cho khuôn mặt tăng thêm khí khái anh hùng, khiến cho thoát nhìn không giống nữ tử, đó là một loại nét đẹp siêu việt.

Thiết Oánh Oánh nhìn xem cũng ngây người, chỉ cảm thấy tâm như nai con đang chạy loạn, đập đến lợi hại.

Tiêu Vô Cực nhìn thấy tình hình này thì cực kì khó chịu, đem diện cụ của mình đội lên, một bên khinh hồng* Lãnh Đường Phàm:“Đến, Diêm Tâm, ngoan, bọn họ nếu nhớ rõ thì thật phiền phức, đem mặt nạ đội vô đi. Người xem ta cũng đội .”

Lãnh Đường Phàm hướng bên cạnh nhìn nhìn, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Vô Cực nguyên lai khuôn mặt anh tuấn đã biến thành bình thường đến không thể bình thường, khuôn mặt bình thường đến không thể bình thường hơn nữa, có điểm buồn cười. Khẽ nhếch khóe môi, dẫn ra ý cười. Lúc này lại nghe đến ba tiếng hút không khí. Tiêu Vô Cực cũng có chút xem đến ngây người, bất quá hạo đã nhìn suốt hai tháng , rốt cuộc so với người khác hoàn hồn mau một chút.

Vì thế có điểm chịu không nổi mắt tròn trảng:“Người thấy chưa, ta là vì giữ gìn trật tự nhân gian, mới bảo người đeo mặt nạ, người nếu cứ như vậy đi trên đường, còn không tắc giao thông? Đến, Diêm Tâm, mau đội.” Nói xong cũng thấy thật hiền ngang lăm liệt nha.

Lãnh Đường Phàm như cũ giương giương mi, nghe lời đội mặt nạ. Che dấu tuyệt thể dung nhan.

“Nha!” Hai tiếng kêu thất vọng vang lên. Cũng đem hai người thanh tỉnh lại.

“..... Ân..... Cái kia..... Đường Phàm huynh về sau..... Vẫn là..... Đừng nên tháo mặt nạ xuống.” Bạch Hạo Nhiên tự thấy thất thố, ngượng ngùng đỏ mặt nói. Lại khụ hai tiếng, để hóa giải xấu hổ lại nói,“Vô Cực huynh tới vừa đúng lúc, gia sư ngày mai đang muốn tổ chức ‘Ngàn dặm nhân duyên nhất tuyến khiên’ đại hội luận võ chọn rể, hy vọng hai vị cũng đi dự náo nhiệt, cho chúng ta thêm chút không khí, thế nào?”

“Tiểu đệ hai người tất có mặt.” Tiêu Vô Cực trả lời, vốn chính là đến xem náo nhiệt, chính là không nghĩ tới do Thiết Hỏa Minh nổi tiếng nhân rồi tổ chức , kia nhất định phi thường long trọng, không khỏi lại hỏi,“Không biết là ai chọn rể?”

“Ha ha, gia sư lần này tổ chức đại hội luận võ chọn rể cùng luận võ chọn rể bình thường bất đồng. Đây không có cố định chọn người, bất luận nam nữ, ai đều có thể lên đài đi chọn rể, nếu như có người lên ứng chiến, xem thấy thuận mắt sẽ không cần động thủ, song song xuống đài, lập tức bá đường thành thân, xem không vừa mắt mới thực sự luận võ.”

“Thì ra là thế, có hứng thú, có hứng thú.” Tiêu Vô Cực cười nói.

“Đúng vậy, Vô Cực huynh nếu muốn tham gia chọn rể, cũng có thể lên đài, bất quá ta nghĩ lôi đài chúng ta chỉ sợ sẽ sụp, ha ha.”

“Vẫn là cho người khác một chút cơ hội đi.” Tiêu Vô Cực cười ha ha, hạo cũng không muốn rước phiền toái. Mắt nhìn Thiết Oánh Oánh lại nói,“Ta đây cùng Diêm Tâm đi dạo, lệnh sư muội liền trả lại cho người .”

“Cứ tự nhiên, tự nhiên.” Bạch Hạo Nhiên nhìn nhìn Thiết Oánh Oánh, mới nghĩ đến sư phụ còn chờ hạo trở về phục mệnh.

“Ân..... Cái kia.....” Thiết Oánh Oánh trên giường đột nhiên cúi đầu nói nhỏ, “Ngày mai thỉnh..... Lãnh công tử nhất định có mặt.” Nói xong nhưng lại không tự chủ được trên dung nhan hiện lên hai đóa hồng vân, đầu hạ càng thấp.

Tiêu Vô Cực hừ một tiếng, lôi kéo Lãnh Đường Phàm không khỏi phân trần xông ra ngoài.

3. Chương 3

Sáng sớm hôm sau.

“Ân.....” Lãnh Đường Phàm lông mi run rẩy, theo thường lệ rút cánh tay trước ngực ra, hướng về phía sau đánh một chuông. Nhưng là lần này lại ngoài ý muốn không nghe được tiếng động gì.

“Hắc hắc, Điềm Tâm, ta đã sớm tỉnh, đề phòng người động thủ động cước.” Tiêu Vô Cực cười hì hì, đem cánh tay bị gạt ra vừa rồi vói vào vạt áo đang mở rộng của Lãnh Đường Phàm, vuốt ve qua lại. Ân, da thịt Điềm Tâm thật sự là trắng mịn a! Sờ cả trăm lần vẫn không chán!

Lãnh Đường Phàm chậm rãi xoay người, lạnh lùng dùng khóe mắt nhìn hắn.

“Điềm Tâm không cần nhìn ta như vậy.” Tiêu Vô Cực ủy khuất trừng mắt nhìn, lại nói, “Điềm Tâm, chúng ta đến ngoạn trò chơi trên giường đi, chơi hay lắm. Người đóng vai dâm tặc, ta đóng vai con gái đàn ông, người tới cưỡng ta đi, thế nào?” Tiêu đại công tử vẫn còn vì chuyện ngày hôm qua mà nổi cơn ghen!

khiếp, anh làm như là anh tong tắng lăm a, nói mà hok bik ngược a =., a mặt dày cả mấy tấc...

“Thế nào, Điềm Tâm, ngoạn đi. Ta cam đoan không phản kháng, sẽ không cho người quá mệt mỏi, được không!” Tiêu Vô Cực nhìn Lãnh Đường Phàm, vận vạt áo mình, không thuận không nhiễu tiếp tục quấy rầy, “Liên ngoạn một lần thôi! Liên một lần! Liên –” Đột nhiên ở cổ xuất hiện một cái ngân châm, làm cho Tiêu Vô Cực tự động tiêu âm. (chỉ biết câm nín)

“Ta đói bụng, mau đi nấu cơm cho ta ăn.” Lãnh Đường Phàm dùng ngân châm khinh nhẹ lên làn da Tiêu Vô Cực, thản nhiên nói.

“Điềm Tâm đói bụng? Ta đây lập tức đi nấu cơm cho người!” Nghe được người trong lòng đói bụng, Tiêu Vô Cực tuy rằng về mặt không tình nguyện đem tay rút ra khỏi nơi da thịt ẩm áp, nhưng vẫn lập tức bò xuống giường mặc quần áo, cuối cùng lại bỏ thêm câu, “Kia ăn no liền ngoạn nha!” Kết quả đối lấy một cước vô tình của Lãnh Đường Phàm, thất tha thất thểu đi ra ngoài.

Ở trên đường cái, hiện tại dòng người có thể nói là đông đúc, hơn nữa đại đa số đều vừa nhìn là thấy toàn cô nương trẻ tuổi trang điểm tỉ mỉ cùng những chàng trai, đương nhiên cũng có không ít nam nhân trung niên, ăn mặc cũng thực thể diện, hiển nhiên đều là vì đại hội luận võ chiêu thân kia đến, có thể thấy được sự kiện lần này có bao nhiêu long trọng.

Lãnh Đường Phàm cùng Tiêu Vô Cực trên đầu mang hai cục u [cơm nước xong, lèo nhèo nên bị đánh] đều nhìn về đại đội nhân mã đang đi về một hướng, âm thầm lú lười, đầu năm nay ai cũng muốn thành thân đến phát điên rồi ư.

Dọc đường trái phải hai bên hàng quán dày đặc, hàng rong một sạp tiếp một sạp, có thể thấy được mấy tiểu thương, đầu óc kinh doanh có bao nhiêu nhanh.

Vì thế Lãnh Đường Phàm sẽ không khách khí một quán lại một quán đến ăn. Tiêu Vô Cực ngay bên cạnh một quán lại một quán trả tiền cùng hỗ trợ cầm đồ ăn mà hai tay Lãnh Đường Phàm cầm không hết được, còn muốn một bên thay Lãnh Đường Phàm chùi miệng, thật sự là chiều hư hắn. Bất quá hắn thật cao hứng, còn thầm than vì cái gì Điềm Tâm ăn bao nhiêu cũng không mập?

Hai người theo dòng người chậm rãi bước về phía trước, không mất bao lâu đã nhìn thấy phía trước có một cái cổng vòm thật lớn, mặt trên treo đầy đèn lồng màu đỏ, hỉ khí, nghĩ đến là biết.

Đi vào, đập vào mắt ngay phía trước là một vũ đài đặc biệt, cách mặt đất ước chừng tứ trọng, mặt trên giăng đèn kết hoa, bố trí xen kẽ. Nói vậy đây chính là lôi đài. Phía trên bố trí một dãy ghế dài, phía dưới sắp xếp rất nhiều chỗ, hơn nữa chỗ ngồi lại sắp xếp theo dãy. Hình ảnh kia nhìn giống như trong rạp hát.

Chợt thấy trên lôi đài treo đầy đại đẳng (đèn lớn), chính giữa treo một khối thạch biển, đề “Lương duyên thiên thành*” bốn chữ to, phía dưới còn có một loạt chữ nhỏ “Ngàn dặm nhân duyên nhất tuyến khiên”, bút lực tinh tế hùng hồn.

Lúc này, dưới đài đã có hơn trăm người, chỉ thấy bọn họ mỗi người mang theo bao lớn bao nhỏ, đại khái là thực phẩm bữa trưa, bữa tối, xem ra là muốn giữ chỗ. Trên đài đang có mười bảy mười tám người đang loay hoay.

Hai người ở bên trong tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, Lãnh Đường Phàm đột nhiên chỉ vào lão hán phía trước, quay đầu nói, “Hắn đang ăn cái gì?”

“A?” Tiêu Vô Cực nghiêng đầu thấy, “Nga, đó là hoa quả cao. Điềm Tâm muốn ăn sao? Ta đi mua cho người. Người ở lại đây đừng nhúc nhích nha, chờ ta.” Nói xong đặt bao lớn bao nhỏ vào trong tay, chạy đi ra ngoài.

Lúc này, đám người dần dần tăng, già trẻ cũng có, cũng có không ít nhân vật võ lâm, mỗi người tinh thần sung mãn, tựa hồ phi thường hưng phấn có thể thấy trận này quy tụ nhiều anh tài kiệt xuất.

Trong phút chốc náo nhiệt lên, mọi người từ khắp nơi đổ ào về đây.

Lãnh Đường Phàm cảm thấy hứng thú, tò mò nhìn.

Không lâu sau, Tiêu Vô Cực nghiêm chỉnh ôm lấy túi hoa quả cao cùng vài món ăn vặt đặc sắc, càng không ngừng lớn tiếng nói: “Làm phiền, cho qua cái.” Lúc này đã muốn chận kín người chen chúc.

Lãnh Đường Phàm quay đầu, nhìn hắn ôm nhiều thứ như vậy, thật khổ cực, không khỏi hường hắn lớn tiếng oán giận nói: “Uy, người như thế nào lại đi lâu như vậy a!”

Tiêu Vô Cực nghe lập tức hiểu được, phối hợp kêu lên: “Ha ha, hai ngày nay bụng làm cách mạng, đi không ngừng. Ta còn thuận tiện đi mua chút đồ ăn. Bắt người phải đợi lâu!”

Lúc này vài người ngồi phía trước nghe thấy, vừa thấy hắn cố sức chen qua, đều cuống quýt nhú mày nhường đường.

Vì thế Tiêu Vô Cực đem mông đối mặt với mọi người chậm rãi tiến vào, sợ tới mức mọi người liếc mắt đem thân mình ngưỡng về phía sau, kêu lên: “Uy uy, huynh đệ, mông của người.”

“Mông của ta như thế nào?” Không nói Tiêu Vô Cực còn bỏ qua, vừa nói hắn lập tức ngừng đi tới, cái mông phóng đại vừa vặn đối diện với cái mặt, hơn nữa cách nhau chưa tới một tấc.

Người nọ đầu ngửa về sau cả thước, ghen đường hô hấp: “Không..... Không có gì, người mau đi qua đi!” Nói xong, lập tức che miệng mình.

Tiêu Vô Cực mỉm cười, lập tức chen vào bên người Lãnh Đường Phàm. Mọi người nghe hắn tiêu chảy, đều dạt sang hai bên đi, hai người Lãnh Đường Phàm lại ngồi thư thư phục phục (thoải mái khoan khoái), không khỏi làm mọi người âm thầm bái phục không thôi!

“Điềm Tâm, hoa quả cao của người.” Tiêu Vô Cực ngồi vào chỗ của mình, liền cầm đồ ăn trong tay đưa qua.

“Ân.” Thân thủ tiếp nhận, liền cắn xuống.

Tiêu Vô Cực sững nịch nhìn hắn, bụng cũng có điểm đói, cũng lấy ra một cái bánh nướng mỡ heo cắn.

Lập nghe nghe có người nói thầm: “Mẹ nó, tiêu chảy còn dám ăn đồ đầy mỡ, thật sự là muốn chết!”

“Như vậy còn có khí lực luận võ, cướp lão bà sao? Xem náo nhiệt gì!”

“.....”

“.....”

Tiêu Vô Cực mắt điếc tai ngơ, chỉ lo ăn bánh.

Lúc này phía trước có một lão hán nhàn rỗi không có việc gì, cũng quay đầu lại cười nói: “Tiểu huynh đệ, có người cười người kia.”

“Để cho bọn họ cười! Dù sao ta cũng không để ý!” Sau đó nghiêng đầu hướng Lãnh Đường Phàm nói, “Điền Tâm, người sẽ không để ý đi.”

Lãnh Đường Phàm ăn rất vui vẻ, nghe được lập tức lạnh lùng nói: “Ta để ý làm gì, ta nếu có để ý, vạn nhất ngay tại đây bị tiêu chảy, ta chỉ có một bộ quần áo, đến lúc đó làm sao bây giờ.”

Mọi người nghe vậy, sợ tới mức không dám nói tiếp. Hai người lại tiếp tục ăn.

Lão hán phía trước âm thầm bội phục nói: “Thật sự là chiêu lui binh kỳ lạ a!”

Thình lình nghe một trận nhạc khúc vang lên, mọi người lập tức hướng trên đài nhìn chăm chú.

Chỉ thấy đầu tiên là hai hàng nam nữ tuổi còn trẻ đi ra, xếp thành hai hàng đứng thẳng, Tiêu Vô Cực nhận ra đó đều là đệ tử Thiết Hỏa minh. Đầu lĩnh bên nam đứng là Bạch Hạo Nhiên, nữ tử dẫn đầu ên kia cư nhiên là Thiết Oánh Oánh, hai người cũng không hẹn mà đồng thời hướng dưới đài nhìn xung quanh. Tiêu Vô Cực biết là tìm hán cùng Lãnh Đường Phàm, nhưng là hai người bọn họ đều đang dịch dung, một khuôn mặt bình thường đến cực điểm, trong mấy trăm người như thế này muốn tìm ra được cũng thật khó khăn.

Lúc này một vị trung niên ăn vận giống học sĩ, có tướng lãnh phong trung đi ra, theo sau là một mỹ phụ cũng đã trung niên, nam tử trước mọi người chấp tay thi lễ, cao giọng nói: “Chư vị có thể cho Thiết Hỏa minh mặt mũi, đến tham gia, phụ phụ Thiết mỗ cảm thấy vinh hạnh sâu sắc. Đang ngồi ở dưới đây đều là nam anh nữ tú của giang hồ, tại hạ thấy hiện tại trên giang hồ xuất hiện càng ngày càng nhiều tình sát (tự sát vì tình), chợt thấy hiện nay tuy người có duyên phận rất nhiều, nhưng cũng chưa hẳn được se duyên cùng nhau một chỗ, khiến song phương đều đau khổ. Thậm chí có người còn mê luyện nhảm đối tượng, thường dẫn đến đổ kị, tự sát, giết người cùng nhiều chuyện bất hạnh khác.”

“Thiết mỗ cảm thấy, lúc này tổ chức loi đài chiêu thân, kêu gọi nam nữ anh hùng thiên hạ tập trung một chỗ.”

“Ngay khi loi đài bắt đầu, vị nam nữ hiệp sĩ đều có thể bước lên đài, bất quá vị nào lên đài đều phải giới thiệu qua bản thân một chút.”

“Dưới đài chư vị nếu cảm thấy có tình ý thỉnh tự lên đài, đối phương nếu như cũng hợp ý, như vậy sẽ không cần động thủ, song song xuống đài, Thiết mỗ cũng sẽ có quà tặng tân hôn.”

“Nếu đối phương không trúng ý, cũng phải đáp ứng yêu cầu của người tới luận võ để tỏ lòng cảm tạ, về chuyện khác, vì tiết kiệm thời gian, Thiết mỗ sẽ giải thích sau.”

“Thiết mỗ chỉ có một yêu cầu duy nhất, chính là lần luận võ này hoàn toàn xuất phát từ thiện tâm, tuyệt đối không thể vì chuyện này mà kết lấy thù hận hoặc sau này trở mặt thành thù.”

“Tốt lắm, Thiết mỗ cũng không nhiều lời, ngay tại đây cung chúc thiên hạ những người hữu tình sẽ thành gia quyến, những người hữu duyên kết duyên mỹ mãn, nhân duyên ngàn dặm chung một đường!” Sau đó liền chấp tay vái chào.

Dưới đài lập tức rộn lên tiếng vỗ tay như sấm, không ngừng vỗ tay hoan hô.

Thình lình nghe dưới đài nhạc khúc lại vang lên, Thiết minh chủ dắt phu nhân trong tiếng nhạc từ từ lui xuống chỗ ngồi dành mình, không bao lâu nhạc dừng lại, hai hàng đệ tử cũng nối đuôi nhau lui xuống.

Trên đài lại khôi phục yên tĩnh lúc trước.

Ước chừng qua thời gian nửa chén trà nhỏ, nhưng lại không có một người lên đài cổ động, dưới đài mọi người chỉ lo chờ, căn bản đã quên chuyện luận võ chiêu thân.

Người ngồi bên cạnh Thiết minh chủ hơi hơi nhíu mày, đang muốn đứng dậy thúc giục, đột thấy trước mắt nhoáng lên một cái, một thân hồng ảnh như gió đột nhiên vụt lên, lập tức nhẹ nhàng thối ra.

Dưới đài lập tức liên thanh trầm trồ khen ngợi!

Trên đài một người ước chừng đã tư tuần, bộ dạng vẫn là tiêu sái phóng khoáng, người mặc một thân hồng y, có vẻ có chút chói mắt. Hắn trước hướng Thiết minh chủ làm lễ, Thiết minh chủ lập tức hoàn lễ không thôi.

Áo màu hồng á, chú ý nổi quá....

Người nọ lại hướng dưới đài chấp tay, lớn tiếng nói:“Các vị bằng hữu, tại hạ họ Lưu, tên một chữ Tự, năm nay ba mươi tám tuổi, chưa từng cưới vợ, có thể có vị hiệp nữ nào nguyện ý chỉ giáo?”

Dưới đài lập tức một trận lú rú.

Nói chuyện đều là nữ nhân, hiển nhiên đang bình luận , có người ngại quá cao, có ngại tuổi quá lớn, có người nói mông rất gầy..... vân vân. (khiếp soi kỹ thể)

Còn có một đám nữ nhân người đẩy ta thôi, trong miệng reo lên:“Đi nha! Người đi lên nha.....”

Lãnh Đường Phàm bóc vỏ đậu phộng cho Lãnh Đường Phàm, một bên nói:“Thật sự là nhàm chán, êm đẹp một đại nam nhân ở trên đài cho người ta soi mói, giống như hầu tử trong rừng.”

Tiêu Vô Cực đưa hạt đậu phộng đến bên miệng Lãnh Đường Phàm nói:“Người ta lớn như vậy tuổi không cưới lão bà, chớ cùng rút giậu.”

Lúc này Lưu Tự ho khan hai tiếng nói:“Chẳng lẽ tại hạ cũng không xứng được chỉ giáo sao?”

Lời vừa nói ra mọi người ầm ầm cười, vì thế lại có nữ nhân khen hắn hài hước, nhưng cũng có người ngại hắn rất không biết điều!

Đột nhiên chợt nghe thanh âm the thé:“Lưu đại hiệp đừng đi, cô nương ta đến đây.”

Cái giọng the thé như bị tắc cổ họng vậy, đem mọi người nhất thời bị dọa sợ, chợt nghe có người nói:“Ta khát, gà nhà ai xổng chuồng ra đây?”

Tiếng thét chói tai trung, một đạo hoàng (vàng) ảnh hưởng trên đài phóng lên. Nữ nhân này khinh công thuộc loại tầm thường, vẫn chưa thể phóng lên đài, xấu hổ, liền lấy hai tay bám vào thành đài, sau đó tái nhún một cái, mới động thân nhảy lên.

4. Chương 4

Chỉ thấy nữ nhân này tuổi tầm tầm bốn mươi, dáng người tương đối thon thả, giống như một đại cô nương. Tóc trên đầu dùng một cái khăn quấn lại, mặc một bộ trang phục sắc vàng nhạt, đôi mắt nhỏ, cái mũi nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt cái mũi không nói, kia cái miệng anh đào cũng nho nhỏ không kém.

Sự tình chung thân cả đời, Lưu Tự đánh giá cẩn thận, trong lòng đã cảm thấy vừa lòng, lập tức chấp tay lại cười nói:“Xin hỏi cô nương họ gì?”

“Ta họ Lý tên là Ngọc Trân, năm nay bốn mươi tuổi, chưa hôn phối, thích màu vàng, thích ăn sủi cảo, chán ghét ăn cháo (đậu phụ), không có cơm, tiểu mạch cũng.....”

Lưu Tự cuống quýt nhíu mày ngăn lại nói:“Tốt lắm! Tốt lắm.....”

Lý Ngọc Trân sửng sốt một chút, lập tức im lặng!

Lưu Tự càng xem cái miệng nhỏ nhắn anh đào của nàng kia càng thuận mắt, trong lòng nhất thời xúc động, lập tức hỏi:“Cô nương, người đối tại hạ có ý tứ sao?”

Dưới đài mọi người không khỏi ồn ào cười to!

Lưu Ngọc Trân đỏ mặt dùng thanh âm lạnh lạnh kêu lên:“Ta đối với ngươi.....”

“Nhỏ giọng ! Thinh nhỏ giọng!” Lưu Tự vội nói.

Lí Ngọc Trân khụ khụ, lúc này mới đem thanh âm hạ xuống một ít nói: “Ta đối với người nếu không có ý tứ, ta đi lên làm gì? Chẳng lẽ là muốn tìm người đánh nhau!”

Lưu Tự nghe vậy, ha ha cười: “Thật tốt quá! Chúng ta không cần luận võ, trở về thành thân đi!”

“Không được! Muốn thành thân, cũng muốn tỷ thí!”

Lưu Tự nghĩ đây chính là một ngày kỉ niệm trọng đại trong cuộc đời mình, vì thế liền vui vẻ đáp: “Cô nương thỉnh ra chiêu đi!”

Lí Ngọc Trân mỉm cười, tiến một bước, chưởng phong lập tức hướng Lưu Tự đánh đến, thân thủ mặc dù mau, nhưng công lực lại kém!

Lưu Tự không chút nào né tránh, tay trái vung lên, bốn ngón tay nhanh như đao cắt về phía cổ tay tay nàng, mặc dù thoát nhìn thấy mạnh mẽ, nhưng lực đạo đánh một con muỗi cũng không chết. Hai người này một đánh trên, một thủ dưới, có chút khẩn trương!

Dưới đài mọi người trầm trồ khen ngợi võ tay không ngừng.

Tiêu Vô Cực nhìn thấy lắc đầu: “Tất cả đều là khoa chân múa tay, xem không hứng!” Một bên uy Lãnh Đường Phàm ăn hạt điều rang.

Lãnh Đường Phàm tuy rằng tay phải cầm bánh bao nóng thổi không ngừng, rảnh rồi còn muốn cắn tiếp hai miếng tiên dong cao bên tay trái, nhưng vẫn có thể ăn đồ ăn Tiêu Vô Cực uy cho, khí cũng không suyễn một chút. [này..... Ân, không có một chút công phu không được a |||] (má ơi anh ăn như heo ý, e bái phục, ăn kiểu này có ngày nghẹn chết)

Đột nhiên nghe được tất cả mọi người kêu to lên: “Hảo! Hảo!”

Tiêu Vô Cực hướng trên đài nhìn lại, chỉ thấy Lưu Tự đã mỉm cười đem Lí Ngọc Trân ôm bế đứng lên.

Lí Ngọc Trân chính là thoáng từ chối, nói: “Người chết, mau buông ta xuống, tính người thắng !”

Lưu Tự lúc này mới đem nàng buông, mặt không đỏ, khí không suyễn cười nắm tay Lí Ngọc Trân hướng dưới đài thi lễ, lại đi hướng Thiết minh chủ.

Thiết minh chủ cùng phu nhân mỉm cười nói chúc mừng, cũng tặng mỗi người một hồng bao, lại kêu đệ tử dẫn người xuống đài, ngồi ở vị trí “tân nhân tịch” đã được chuẩn bị trước.

Tân nhân tịch: tân nhân là hai người cô dâu chú rể, tịch là chỗ ngồi

Hai người lập tức cúi đầu ghé tai thì thầm nói chuyện, bộ dạng quá mức thân mật.

Khởi đầu tốt đã thành công một nửa, dưới đài khoáng nam oán nữ* đều rục rịch muốn lên đài .

Khoán: phóng khoáng, oán: hờn giận, giận dữ

Thành công lại thêm một thân ảnh lam sắc bay lên. Chỉ thấy người này sau đầu buộc một bím tóc đuôi sam, dáng người khô gầy thấp bé, lông mày dẹt thưa, khuôn mặt hoàng đảm (vàng da) đứng nghiêm trên đài, ánh mắt tả ngấm hữu ngấm, thân mình xoay tới xoay lui, một bộ khỏe mạnh phong tạo.

Nàng kia sau khi lên đài, vừa không hướng chủ vị hành lễ, cũng không tự giới thiệu, lại hướng dưới đài thúc giục nói, “Mau! Mau! Mau lên đây một nam nhân”

Dưới đài lập tức cười vang cũng có tiếng mắng.

Thiết minh chủ cũng hiểu được nữ nhân này tính tình hấp tấp nóng nảy, lập tức đứng dậy cười nói: “Cô nương, thỉnh trước báo danh cũng tự giới thiệu một chút!” Nàng kia liếc mắt nói: “Thực phiền toái!” Nói xong hướng phía dưới đài hét lớn: “Uy! Các người nghe, ta gọi là Hắc Mĩ Lệ (qt hắc xinh đẹp), năm nay ba mươi bảy, không cha không mẹ.....”

Dưới đài lập tức lại một trận cười to!

“Cười cái gì?” Hắc Mĩ Lệ trắng mắt, nói tiếp, “Nhà của ta sản nghiệp tổ tiên rất nhiều, ai theo ta, cam đoan không lo ăn không lo mặc, bất quá, tuyệt đối không được rời bỏ ta.”

Dừng một chút lại nói: “Ta gả cho ba người, đều không thể sống cùng nhau, lúc này đây ta gả cho ai thì sống hay chết ta cùng hán cả đời, ai đi lên?” Báo cáo xong lập tức hai tay chống thắt lưng, chờ phu quân lên đài.

Mọi người không khỏi cười đến chết đi sống lại.

Tiêu Vô Cực một miệng mai tô (nước mơ) thiếu chút nữa phun ra: “Con mẹ nó, loại này nữ nhân ai dám yêu a!”

Lãnh Đường Phàm ăn uyên ương cuốn tà tà liếc hán một cái nói: “Ta cảm thấy nữ nhân này rất hảo.”

uyên ương cuốn hình như giống chả giò thì phải!!!!???

Tiêu Vô Cực vừa nghe sắc mặt đại biến, mai tô vừa uống lại phun ra, văng lên một thân hảo hán phía trước, nhìn Lãnh Đường Phàm hoảng sợ hét lớn: “Điềm Tâm, không phải đâu! Người cảm thấy nàng hảo?” Lúc đó, nội lực đột phát, thanh như chuông lớn, khiến cho toàn trường từng góc ngõ ngách đều nghe được rành mạch. Thanh âm kia làm cho lỗ tai mọi người ở đó đều có chút ần ần đau, ở đây không người nào không tự âm thầm kinh hãi.

Cũng khiến cho Thiết Oánh Oánh cùng Bạch Hạo Nhiên thành công nhận ra hai người bọn họ. Nhưng Thiết Oánh Oánh nghe đến câu cuối cùng, hai hàng mi thanh tú nhíu lại. (rồi bik lun, sắp có cái đuôi ùi)

Hảo hán ngồi trước bị văng nước lên thân vốn định quay đầu mắng vài câu, nhưng nghĩ đến trong lời nói kia nội lực hùng hậu, biết không thể trêu vào, chỉ có thể vuốt cái mũi, lắc lắc thân mình.

Lãnh Đường Phàm trở thành tiêu điểm của mọi người lại như không thấy tiếp tục ăn uyên ương cuốn trong tay.

Lúc này trên đài Hác Mĩ Lệ nghe được có người nói nàng hảo, chạy nhanh kêu lên: “Ca, đi lên nha, đừng ngượng ngùng!”

Tiêu Vô Cực không khỏi giận dữ hướng về phía trên đài hô: “Thật là ngại quá! Huynh đệ ta là nói người ‘Thật mỹ lệ’ cái rắm!”

Anh Cực lời nói thô bỉ, mọi người thông cảm, mà ta cũng chẳng bik dịch thế nào, qt nó ghi là cái thí =..=

Mọi người nghe nói đều ồn ào kêu to: “Ha ha, thật mỹ lệ cái rắm! Thật mỹ lệ cái rắm!”

Hác Mĩ Lệ tức giận đến xông não xấu hổ hô to: “Con mẹ nó, người là ai –”

Nói đến một nửa, thỉnh linh nghe một người nói: “Cô nương không cần sinh khí, ta đến tiếp người!”

Lập tức một người trong đám người kia đi ra, đi đến dưới đài. Chỉ thấy người này đầu giống như chó trụi lông (bị hói), thân như lợn sống, vẻ mặt râu quai nón, tuổi gần bốn mươi, mặc một bộ tân y màu vàng, thật là hoa lệ.

Nhưng là người nọ chiều ột khúc, làm cho người nhìn có một loại chán ghét, mỗi người đều hận không thể dùng tảng đá đem hán đè chết mới cam tâm!

Người nọ ngẩng đầu hướng lên đài cao tứ tượng nhìn, có điểm do dự! Nhưng nghĩ “Mỹ nhân” kia gần trong gang tấc, quyết tâm hai mắt nhắm lại, môi cắn, cổ gắng dùng sức, thân mình cố gắng bám lên.

Bất hạnh là, hán đúng là có lên được, nhưng chỉ nhích được ba tượng, lại cảm thấy kì quái sao chân chưa chạm đất, cảm thấy cơ thể chùng xuống dưới. Lập tức mở ra hai mắt, vừa thấy chính mình quả nhiên hết sức rơi xuống, cuống quít tìm nơi đặt chân, nhưng là đã không còn kịp rồi, lập tức té ngã trên đất.

Mọi người vừa mắng vừa cười, đều đem vỏ trái cây, vỏ đậu phộng ném qua. Lại có người cầm cả đá ném tới.

Hác Mĩ Lệ vất vả lắm mới đợi được một “Cầm tử đội viên”, lập tức kêu lên: “Các người như thế nào có thể khi dễ hán? Ca, thử lại lần nữa nha! Cố lên nha!”

Người nọ nghe được cảm động vạn phần, thầm nghĩ: “Vị nàng, ta đem tính mệnh bồi thượng đều đáng giá!” Vì thế lại tiếp một hơi, tay chân dùng sức miệng lẩm bẩm bò lên đài.

“Ta gọi là Vương Lập Sơn, năm nay bốn mươi bốn tuổi –”

Ai ngờ Hác Mĩ Lệ chờ không kịp hần nói xong lập tức hét lớn: “Đủ! Đủ! Nhanh lên đánh! Đánh xong chúng ta hảo thành thân!”

Liền thấy nhân ảnh phía trước chợt lóe, Hác Mĩ Lệ một chưởng đã muốn hướng hần huy đến, không khỏi chấn động! Còn không kịp phản ứng, Hác Mĩ Lệ chân phải một cước, đưa hần đè trên mặt đất, cưỡi lên cổ hần, mười đầu ngón tay lập tức tát chan chất lên mặt hần.

Vương Lập Sơn bị đánh như giết heo kêu lên không ngừng!

Hác Mĩ Lệ vừa đánh vừa nói: “Con mẹ nó! Cô nãi nãi hỏi người, về sau thành thân, người có dám ở bên ngoài xằng bậy? Không nói liền đánh chết người này vương bát cao tử!”

Cao tử là con dê, vương bát là con rùa, ở đây là khốn nạn, ý bà bạo lực này là kẻ dê già khốn nạn.

Vương Lập Sơn bị đánh cho hai mắt nổ đom đóm, quỷ kêu lên: “Cứu mạng nha! Người như thế nào còn chưa có thành thân liền loạn đánh nha? Coi ta như là ở bên ngoài xằng bậy vậy!”

“Con mẹ nó! Cái này gọi là ra oai phủ đầu, biết không?”

“Biết! Biết!”

Hai người lập tức nắm tay đi xuống, đến ngồi ở “tân nhân tịch” tiếp theo.

Tiêu Vô Cực nhìn đến “Tình địch” đã bị trừ khử, vừa lòng nghiêng đầu, đáng thương hề hề nhìn Lãnh Đường Phàm nói: “Điềm Tâm, người xem nữ nhân có cái gì tốt! Tính tình lăng ló! Ai nói nàng tốt nàng liền theo người đó! Ta nào có như vậy trung tâm như một a! Đúng hay không?” Nói xong lại đem một khối thịt nai đưa tới bên miệng Lãnh Đường Phàm.

Lãnh Đường Phàm liền há mồm cắn, nhưng giây tiếp theo lại bị Tiêu Vô Cực thu trở về, cắn vào khoảng không. Mị mị mắt, nghiêng đầu mặt không chút thay đổi nhìn hần.

“Người nói đúng hay không! Đúng hay không! Ta nói đúng hay không?” Tiêu Vô Cực sống chết muốn nghe Lãnh Đường Phàm đáp lại một tiếng.

Lãnh Đường Phàm nhìn thịt nai, lạnh lùng nói: “Người còn dám như vậy, chúng ta liền giải tán.”

Tiêu Vô Cực vừa nghe lập tức hai tay dâng, ủy khuất nói: “Điềm Tâm, hảo vô tình nga!”

Lãnh Đường Phàm tiếp nhận hàng thật giá thật cắn ăn nói: “Ta chỉ là tùy tiện nói một câu, người kích động cái gì.”

Tiêu Vô Cực vừa nghe lập tức hưng phấn, vẻ mặt cảnh xuân sáng lạn nói: “Ta biết Điềm Tâm tốt nhất, nữ nhân nào tốt như ta, đúng hay không? Ha ha!” Kích động vừa nói vừa dùng sức ôm lấy Lãnh Đường Phàm. Hần chỉ biết Điềm Tâm nói năng chua ngoa, tâm đầu hủ. (bên ngoài chua ngoa, bên trong khờ khạo à, hơ hơ..)

Lãnh Đường Phàm đột nhiên bị hần ôm, tay chấn động, thịt nai lại cắn không được, nhắm mắt, môi anh đào lạnh lùng phun ra: “Giải tán.”

“A! Điềm Tâm! Không cần a!” Tiêu Vô Cực lập tức buông tay, bắt quá buông tay cũng không quên trộm hôn lên cái cổ trắng nõn của Lãnh Đường Phàm, chỉ cảm thấy miệng đầy dễ chịu, thỏa mãn chép chép miệng.

Lúc này tất cả mọi người cũng đang thảo luận hai vở kịch hay lúc nãy, chỉ nghe thấy một tiếng phá cổ hống hô: “Nha nha nha! Ta muốn lên đài!”

Thanh âm thanh linh hô to, không khỏi làm dân chúng giật mình. Hiện trường lập tức tràn ngập tiếng gào cùng hỗn loạn.

Liền thấy một cái bóng xanh xanh bay lên đài, ở không trung còn đảo hai cái, hình thức nhìn không sai, nhưng là bởi vì nàng vừa rồi âm thanh kêu quá, mọi người hầu hết sinh phản cảm, bởi vậy, chẳng những không có âm thanh ủng hộ, ngược lại một mảnh hư thanh (im lặng). Này ở đây trăm người như một, có thể nghĩ hư thanh này khá đủ dọa người!

Vừa mới lên đài, lại thấy một mảng yên tĩnh như thế, chân uốn éo, “Bá” đập sàn đấu lên một tiếng rõ to.

Mọi người lại một tiếng than thở dài .

Chờ nàng đứng lên, mọi người mới nhìn rõ bộ dáng của nàng, không khỏi mắng càng hăng say. Nguyên lai nàng này bộ dạng xấu vô cùng, mắt lé xệch, mũi miệng rộng, miệng hô lộ ra hàm răng vàng, làm cho người ta hoài nghi nàng từ lúc sinh ra đến bây giờ có hay không đánh răng nha, nhất là vẻ mặt tàn nhang kia, tựa như chi ma bính (bánh mè) trên tay Lãnh Đường Phàm, nhìn Lãnh Đường Phàm rốt cuộc ăn không vô nữa, tùy tay đưa cho Tiêu Vô Cực.

“Con mẹ nó, kêu la cái gì! Gọi mẹ người ấy!”

Lời vừa nói ra, lập tức khiến ọi người công phẫn, mỗi người kêu đánh. Trường hợp càng thêm hỗn loạn.

Chỉ nghe có người nói: “Ta thao, đại thẩm đến tìm con rể sao?”

“Cái gì đại thẩm, ta năm nay mới mười tám!” Nữ nhân lập tức kêu lên.

“Ta thao, cháu gái mười tám đi!” Mọi người nhất loạt kêu.

“Mụ nội nó , ít nói lại! Có dũng khí lên đài đấu một trận!”

Dưới đài lại là một trận sóng triều nhục mạ.

Kia nữ nhân cũng nhịn tức giận, chờ tiếng mắng ít chút , mới mở miệng kêu lên: “Ta gọi là Triệu Tuyết Mỹ, bởi vì người hướng ta cầu hôn nhiều lắm, ta không biết nên lựa chọn như thế nào, chỉ có thể đi đến đây.”

Nói mới đến đây, dưới đài lại là một hồi mắng to.

“Ta nhổ vào, còn nói Tuyết Mỹ, Hắc Mĩ Lệ hồi nãy còn đẹp hơn? Da mặt đúng là dày.” Tiêu Vô Cực nhìn thẳng nhử mày.

Triệu Tuyết Mỹ dừng một chút lại nói: “Hôm nay bất luận thắng thua, chỉ cần nam sĩ lên đài, ta lòng từ bi, đều miễn phí tặng thơm môi một cái!”

Chỉ nghe thấy thanh nhục mạ bất giác vang bên tai, có người nhưng lại bắt đầu nôn mửa

5. Chương 5

Thình lình nghe một tiếng rống to: “Ta đến cũng.” Một đạo lam ảnh bay vọt lên đài.

Người này gầy teo cao cao, lên đài thì ngã lên ngã xuống, như là uống say vậy.

“người trẻ tuổi, người tên gì? Bao nhiêu tuổi ?” Triệu Tuyết Mỹ hưng phấn mà kêu lên.

Người này kỳ thật bất quá mới hơn hai mươi tuổi, bộ dạng ngũ quan đoan chính, khó trách Triệu Tuyết Mỹ hưng phấn , chỉ nghe hắn cười nói: “Mụ phù thủy, người hỏi ta chẳng?”

Triệu Tuyết Mỹ nghe vậy lập tức giận dữ: “Hỗn trưởng! Người nói chuyện khách sáo chút, dám nói ta xấu sao? Gặp quỷ nhà người!”

Người nọ mở to mắt nhập nhèm say lơ đãng chậm rãi nói: “Không sai! Là gặp quỷ , khuôn mặt này của người so với quỷ còn dọa người hơn! Để ta tìm người họa cho người một bức, để cho ta dán ở ngoài cửa dọa mấy đứa nhỏ phá phách đáng ghét!”

Mọi người ồn ào cười to, thực kêu: “Thống khoái! Thống khoái!”

Triệu Tuyết Mỹ rốt cuộc nhịn không được, một con dao hướng người nọ bổ tới. Người nọ hừ lạnh một tiếng, hữu chưởng điểm đến huyệt gần mi tâm của đối phương. Triệu Tuyết Mỹ trượt về phía sau ba bước, chân trái hướng eo đối phương đá đến.

Đối phương không nghĩ tới người quái dị lại có bản lĩnh như thế, lập tức đem cánh tay phải thu về, xuất ra song chưởng, một cổ kinh phong hướng Triệu Tuyết Mỹ đánh tới.

Triệu Tuyết Mỹ bất ngờ, không nghĩ tới con ma men chiêu thuật thế nhưng lợi hại, thân mình chấn động, nhảy về phía sau, nhưng vẫn bị kinh phong đánh đến, “Ping” một tiếng ngã lăn chống vó.

Âm thanh mọi người lập tức trầm trồ khen ngợi không ngừng, hoan hô vỗ tay.

Triệu Tuyết Mỹ ngồi dậy, thế nhưng oa oa khóc lớn lên.

Người nọ vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ đi đến bên cạnh nàng hỏi: “Uy, mụ phù thủy, thua không dậy nổi a, khóc cái gì khóc!”

Đột nhiên thành linh Triệu Tuyết Mỹ song chưởng hé ra ôm chặt lấy người nọ, đầu vừa nhấc, miệng đối miệng “Sách” một tiếng, tự động dâng tặng môi thơm một cái.

Người nọ không thể tưởng tượng được sẽ có kiếp nạn này, chỉ cảm thấy miệng mũi này thối vô cùng, nhin không được “Oa” một tiếng, đem đồ ăn trong bụng nôn hết ra. Chỉ cảm thấy ghê tởm liên tục, muốn đi súc miệng, rốt cuộc cũng xuống được đài, chật vật rời đi.

Chuyện này thật khiến cho người ta kinh hãi tột độ!

Ngay cả Lãnh Đường Phàm nhìn cũng không khỏi nhú mày, tốc độ ăn cũng chậm lại. Tiêu Vô Cực mang sữa đậu nành đến hầu hạ chu đáo, cho hắn nhuận nhuận hầu.

Thiết minh chủ vội vàng gọi người đem uế vật trên đài tẩy đi.

“Ha ha, ai còn muốn lên đây thơm một cái!”

Tiếng rống giận dữ, trước sau đi lên ba người, cũng không là đối thủ của nàng, cũng đều bị nàng cường hôn một lần, theo thường lệ ới ra một bãi.

Những người hầu thu dọn đều hận không thể lấy cái xẻng đập lên đầu nàng một cái.

Ai biết, Triệu Tuyết Mỹ hôn ra ngon ngọt, sống chết không chịu xuống đài.

Thành linh nghe hét lớn một tiếng, một người đã ở trên đài, mọi người vừa thấy lập tức ồn ào cười to.

Nguyên lai người này tuổi hơn năm mươi, ánh mắt một lớn một nhỏ, mũi củ tỏi, miệng lệch, vẻ mặt lơ đãng, cùng Triệu Tuyết Mỹ đứng chung một chỗ thật sự là trời sinh một đôi!

Lập tức có người kêu lên: “Mẹ nó! Đây mới là trai tài gái sắc!”

Tiêu Vô Cực vừa nghe, cũng kêu lên: “Mẹ nó! Hắn là lang sài hổ báo mới đúng!”

Mọi người lập tức ôm bụng cười cười to, thẳng trầm trồ khen ngợi!

Triệu Tuyết Mỹ vừa thấy người tới không khỏi cả giận: “Sư ca, người tới làm gì! Không phải nói cho người, không cho người tới sao?”

“Tiểu Mĩ, ta..... Ta nghĩ muốn người nha!”

Lúc này Thiết minh chủ khụ thanh nói: “Thỉnh huynh đài mau tự giới thiệu!” Cũng ước gì Triệu Tuyết Mỹ mau mau đi xuống.

“Nga! Ta gọi là Tôn Nhị Ma, năm nay năm mươi hai tuổi, cùng nàng chính là thanh mai trúc mã, yêu nhau nhiều năm.....”

Lập tức có người kêu lên: “Thanh mai trúc mã? Nàng nói nàng chỉ có mười tám tuổi, như thế nào là thanh mai trúc mã với người? Người hắn là mười lăm tuổi đi.”

“Không đúng, không đúng, nàng bốn mươi chín tuổi, nàng là cùng các người nói giỡn đi.”

Vừa nói xong đã bị Triệu Tuyết Mỹ quăng một cái vạc: “Ta nói là người đừng đến, đừng có nói lung tung!”

Tôn Nhị Ma ần ần đưa tình nhìn Triệu Tuyết Mỹ nói: “Ở trong lòng ta bất luận kẻ nào cũng đều kém người, tựa như vạn bụi hoa Mân Côi kiều diễm, giống một vòng Minh Nguyệt kia lang lãnh tình không trung chiếu

sáng tâm ta, cũng giống dòng suối nhỏ ôn nhu len lỏi vào nơi sâu nhất trong tâm hồn ta, a! Tiểu Mĩ, ta không thể không có người a! Ta yêu người!” Hắn đang phiêu phiêu dục tiên hết sức, trên mặt lại trũng thêm một cái vạc* nữa.

(*)Ta hok bik hạ nhĩ ba tử là cái gì, ai bik chỉ dùm ta.

“Tiểu Mĩ, người như thế nào lại đánh ta?”

“Người..... Người nói xong chưa!”

“Tiểu Mĩ, tại đây người hữu tình sẽ thành phu thê, người đáp ứng ta đi. Có Thiết minh chủ làm chứng, ta Tôn Nhị Ma nếu nói sai sự thật, khiến cho Thiết minh chủ một chưởng đem ta đánh chết, làm cho chúng anh hùng đem ta giẫm chết, ngũ mã phanh thây, chết không thấy xác.....”

Triệu Tuyết Mỹ bị hắn cảm động nước mắt ào ào chảy ra, thân thủ ôm lấy hắn nói:“Sư..... Sư ca..... Ta đáp ứng người..... Cũng là người đối ta tốt nhất!”

Nói xong hai người miệng kề miệng, hôn nhau thắm thiết.

ệ ệ , ghê quá đi....x..x

Lãnh Đường Phàm nhìn thấy, nhin không được ho lên. Tiêu Vô Cực lập tức vỗ lưng hắn, đem sữa đậu nành đưa lên.

Bốn phía nghe được mọi người ai cũng thấy ghê tởm.

Lí minh chủ nhìn một màn không dứt này, cũng thấy được có chút kỳ cục, lập tức đứng dậy nói:“Tốt lắm tốt lắm, nhanh đến ‘tân nhân tịch’ ngồi đi!”

Hai người lúc này mới ngừng hôn, dọc theo đường xuống dưới, ngồi xuống lại ôm nhau hôn nồng nhiệt.

Lúc này sắc trời cũng dần dần tối, nhưng trên lôi đài vẫn là rất sáng, nguyên lai bốn phía thả khóa dạ minh châu, bốn phía cũng đều thấp sáng lên đèn lồng màu đỏ, có thể thấy được Thiết minh chủ danh tác (tác phẩm danh giá) , tất cả mọi người nhìn xem tán thưởng không thôi.

Tiếp theo có lên thêm mấy người nữa, đều bình thường, cũng có chút cô nương tuổi trẻ cùng tiểu tử, đều hoan hỉ vui mừng ngồi xuống “tân nhân tịch”. Nhìn phụ phụ Thiết minh chủ mỉm cười gật đầu không thôi.

Trong lúc đó Tiêu Vô Cực lại đi ra ngoài mua đồ ăn vài lần , chỉ thấy chung quanh hai người qua vò trái cây cùng túi giấy đã muốn chất lên thành hai hòn núi nhỏ, còn có người bốn phía xung quanh, vài người chung quanh đều nhin không được mắg “Trư a! Ăn nhiều như vậy! Giống như quỳ đầu thai!” Nhưng biết được Tiêu Vô Cực nội lực thâm hậu, đều biết người này công lực cũng không bình thường, cũng không dám trêu chọc bọn họ, chỉ có thể ở trong lòng âm thầm mắg.

Không bao lâu sau, trăng đã lên giữa trời, Thiết minh chủ nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm , liền hướng Thiết Oánh Oánh gật gật đầu, Thiết Oánh Oánh lập tức hiểu ý. Chậm rãi đi đến giữa đài, trên nền dạ minh châu, một thân được ánh trăng chiếu vào làm cho Thiết Oánh Oánh có một vẻ đẹp diễm lệ vô cùng, giống như một trái đào chín mọng.

Tất cả mọi người nín thở nhìn, biết được tiết mục đêm nay thật sự bây giờ mới bắt đầu –

Chỉ thấy Thiết Oánh Oánh thân thể tuyệt đẹp vái chào nói:“Các vị anh hùng, tiểu muội ta gọi là Thiết Oánh Oánh, năm nay mười tám, chưa hôn phối, mượn cơ hội đêm nay cũng muốn tìm một vị hôn phu như ý , thỉnh chỉ giáo.” Nói xong hướng mắt nhìn Lãnh Đường Phàm bên này, then thùng cúi đầu.

Mọi người thấy vậy cũng không dám thở mạnh.

Tuy rằng mọi người đều rục rịch, nhưng là không ai lên đài. Có người tự biết không xứng với nữ nhi của Thiết minh chủ, tuy rằng trong lòng muốn, nhưng không muốn bước lên đài ọi người nhục mạ. Còn có ít nhiều người động lòng, tâm dương (ngứa ngáy) khó nhin, nhưng ngại cho Lãnh minh chủ, chậm chạp không dám lên đài, đều muốn chờ có người nào lên trước, sẽ đem hắn đánh bại, cổ trước bình tĩnh xem biến.

Thiết Oánh Oánh đợi thật lâu cũng không thấy ai lên đài, không khỏi cũng có chút nôn nóng.

Thiết minh chủ khụ khụ, đang chuẩn bị mở miệng nói vài câu.

Đã thấy Thiết Oánh Oánh bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng tới Lãnh Đường Phàm lớn tiếng nói: “Nếu không người chỉ giáo, kia không biết các vị anh hùng có hay không để cho tiểu muội ta điểm danh khiêu chiến?”

Đang ngồi đều là giang hồ nữ nhân, khí khái thẳng thắn, nên cũng không cảm thấy có vấn đề gì. Vì thế đều khen “Thật sự là không thua gì đáng mày râu” “Thiết minh chủ chỉ nữ quả nhiên thẳng thắn đáng yêu” gì đó, liên tục khen không ngớt. [đây là dải ngọc khác biệt giữa mỹ nữ cùng sũu nữ a!], ai cũng hồi hộp khẩn trương chờ xem mình có phải là người được chỉ hay không.

Tiêu Vô Cực đột nhiên dâng lên một cỗ cảm bất hảo.

Quả nhiên –

Chỉ nghe Thiết Oánh Oánh lớn tiếng nói: “Như vậy..... Ta nghĩ thỉnh vị kia Lãnh Đường Phàm, Lãnh công tử!” Nói xong đưa đưa ngón tay ngọc nhỏ dài hướng Lãnh Đường Phàm đang ăn bánh bao chỉ chỉ.

Lãnh Đường Phàm cũng mặc kệ, không thèm để ý, tiếp tục chiến đấu hăng hái.

Tất cả mọi người nhìn theo ngón tay nàng, lại không thấy có ai đứng ra, người lại rất nhiều, nàng cứ chỉ như vậy cũng không biết rõ là người nào, huống hồ mọi người cũng chưa từng nghe qua cái tên Lãnh Đường Phàm, vì thế đều nói: “Thiết cô nương là chỉ vị ấy?”

Thiết Oánh Oánh thấy người đã bị nàng điểm danh, Lãnh Đường Phàm cũng không đứng ra, tự nhiên thấy khó chịu, vì thế cả giận: “Cái người đang ăn bánh bao — nga không, là người đang ăn thạch lựu hoa tô, Lãnh Đường Phàm, Lãnh công tử!” Nguyên lai nàng mới nói được một nửa Lãnh Đường Phàm đã đem bánh bao hoàn toàn nuốt vào bụng lại ăn tiếp thạch lựu hoa tô Tiêu Vô Cực đưa qua.

Tiêu Vô Cực nghiêng răng nghiêng lợi căm tức nhìn Thiết Oánh Oánh, hần ngại ặt mũi Thiết minh chủ, cũng không ở chỗ này phát tiết, làm cho nữ tử kia khó xử, chỉ có thể cố nén lửa giận.

Mọi người thế mới biết nàng chỉ người nào, đều nhìn về phía Lãnh Đường Phàm bình thường vô cùng, không dám lớn tiếng, chỉ có thể cùng nhau nhỏ giọng nghị luận :

“Con mẹ nó, tiểu tử này có chỗ nào tốt?”

“làm bộ làm tịch, tác phong nhìn thấy thật đáng ghê tởm!”

“Ta thao, tiểu tử thúi toàn thân không mấy lượng thịt, Thiết đại tiểu thư cũng thích?”

“.....”

Mọi người bốn phía đều nói nhỏ:

“Thao! Ăn từ nay đến giờ, mẹ nó toàn bộ đủ cho dân chạy nạn!”

“Đúng vậy đúng vậy, tính tình như vậy còn muốn trèo cao Thiết đại tiểu thư?!”

“Mụ nội nó , cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!”

“Chính là chính là.....”

“.....”

Lời lẽ càng nói càng quá mức, cái gì “Gây tong không cơ bắp , vừa thấy chỉ biết mẹ nó là bệnh liệt dương!” “Chính là, tính phúc Thiết đại tiểu thư liên như vậy làm hỏng!” cùng với những lời nói hạ lưu, đều nói ra khỏi miệng, nói xong còn ha ha cười.

Tiêu Vô Cực càng nghe càng nóng, rất muốn xả hạ mặt nạ Lãnh Đường Phàm để ọi người xem là ai không xứng với ai! Bất quá tư tâm hần vẫn làm cho hần nhịn xuống , đột nhiên linh cơ vừa động, đứng lên cất cao giọng nói: “Được Thiết đại tiểu thư để mắt, bất quá, vị huynh đệ này của ta sớm đã có thể thất, thật sự không tiện lên đài.”

Thiết Oánh Oánh vừa nghe Lãnh Đường Phàm đã muốn có thể thất, trên mặt lập tức không nhịn được, bất quá vẫn lớn tiếng nói: “Vì cái gì không để chính hần nói với ta?”

Lời vừa nói ra, dưới đài không ít nữ nhân ghen tị mỹ mạo của nàng lập tức nghị luận nói: “Thật sự là không biết xấu hổ!” “Nào có người nào cướp đoạt nam nhân như vậy!” “Nếu là ta đã sớm đào cái hố nhảy xuống! Đâu còn ở đây làm trò!” “Ha ha a, chính là chính là.....”

Nghe đến đó phu phụ Thiết minh chủ cũng hiểu được có chút kỳ cục, vì thế đứng lên nói: “Nếu Lãnh công tử đã có thể thất, kia tiểu nữ cũng không tiện miễn cưỡng, chỉ có thể nói không có duyên phận.” Dừng một chút lại nói: “Hôm nay ngày tốt đã đến, trước để những người kia bái đường thành thân đi. Các vị nam nữ anh hùng cũng cùng chia sẻ, đến uống một chén rượu mừng!” Vừa dứt lời, nhạc lập tức nổi lên.

Mọi người thăm than tiếc tiếc nuối, Thiết phu nhân lôi kéo Thiết Oánh Oánh về mặt không cam lòng hạ đài.

Chỉ thấy mấy người hầu từ trong đi ra, tay chân lạnh lẽo đem lôi đài bố trí thành một cái lễ đường bái thiên địa. Dưới đài mọi người cũng chỉnh đốn lại, chuẩn bị cho bọn họ hảo hảo bái đường, ồn ào sôi nổi tham gia.

Phô trương lớn vậy, làm người ta xem thế là đủ rồi!

6. Chương 6

Thừa dịp không ai chú ý, Bạch Hạo Nhiên hướng hai người bọn họ đi tới, Lãnh Đường Phàm rót cục ngừng ăn, thoáng nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa còn ăn tiệc rượu nữa. Tiêu Vô Cực chiếm hữu ôm eo Lãnh Đường Phàm, nhân cơ hội sờ sờ hai bên, ha ha ăn đậu hủ.

“Đường Phàm huynh, vừa rồi tiểu sư muội..... Thật sự là ngược ngùng a.” Bạch Hạo Nhiên áy náy cười cười. Nhưng hắn cũng không biết vì cái gì, nghe được Lãnh Đường Phàm có thể thị, trong lòng lại có loại cảm giác kỳ quái không thể nói rõ. Lại nói tiếp, “Đúng rồi, gia sư muốn mời hai vị đến tiền thính đàm chuyện, không biết ý hai vị như thế nào như thế nào?”

“Thiết minh chủ muốn gặp chúng ta, đó là vinh hạnh của chúng ta a.” Tiêu Vô Cực mặt ngoài ha ha cười nói, trong lòng lại mất hứng hấn đánh gãy “thời gian ân ái” của hai người. Nhưng mặt mũi Thiết đại minh chủ không thể không cấp.

“Kia hai vị bên này thỉnh.”

Tiêu Vô Cực chỉ có thể lôi kéo Lãnh Đường Phàm đi theo phía sau, đi vào hậu trường, đi qua một đình viện thanh tịnh đẹp đẽ, liền nhìn đến có một đại sảnh được tạm thời dựng lên. Bên trong có ba người ngồi, chỉ thấy Thiết minh chủ ngồi ở ghế trên phẩm trà, Thiết phu nhân đang an ủi Thiết Oánh Oánh khóc đến lè hoa đài vũ.

Thiết minh chủ vừa thấy hai người bọn họ tiến vào, lập tức tự mình đi lên đón lại cười nói: “Tiêu công tử quang lâm nơi đây, thật sự là rộng đến nhà tôm a!”

“Đâu có đâu có.” Tiêu Vô Cực ứng đối hàn huyên vài câu.

Lúc này Thiết minh chủ ánh mắt dừng lại người này giờ vẫn chưa mở miệng, Lãnh Đường Phàm, thành khẩn nói: “Vị này chính là Lãnh công tử đã cứu tiểu nữ một mạng đi. Thiết mạo cảm kích vạn phần, vốn định để cho tiểu nữ lấy thân báo đáp để báo ân cứu mạng, nhưng không biết Lãnh công tử đã có thể tử, đành phải thôi. Nhưng ân cứu mạng này nhất định phải báo, Lãnh công tử có cần gì, Thiết mạo sẽ toàn lực ứng phó!”

Lãnh Đường Phàm nghe được câu cuối cùng kia, đôi mi thanh tú nhíu lại, đang muốn mở miệng không khách khí muốn có hai bảo vật gia truyền, lại bị Thiết Oánh Oánh đánh gãy.

Chỉ nghe Thiết Oánh Oánh lớn tiếng nói: “Này ân muốn báo, chỉ có thể là ta gả cho hắn, nhưng cái khác không bàn nữa!” Nàng vốn đang có chút thẹn thùng, vừa nghe Lãnh Đường Phàm đã có thể tử, liền ghen ghét dữ dội, tiểu thư tính tình điêu ngoa liền lập tức hiện ra.

“Câm mờ!” Thiết minh chủ vừa nghe lập tức lông mày nhíu chặt, kinh thanh nói, “Người như vậy còn gì là bộ dạng tiểu thư khuê tú!” Nào có ai bức người khác thú mình? Câu kia còn chưa nói ra, nghĩ lại đây cũng là nữ nhi của mình, vẫn phải giữ sĩ diện.

“Như thế nào?” Thiết Oánh Oánh đúng lý hợp tình nói, “Trong sạch của ta đều bị hấn bị hủy! Chẳng lẽ ta muốn hấn thú ta có cái gì không đúng sao?!”

Lời vừa nói ra, mọi người khiếp sợ!

“Cái gì?!” Chỉ nghe ở đây trừ bỏ Lãnh Đường Phàm, đều trầm miệng một lời kêu lên.

Tiêu Vô Cực hừ lạnh hai tiếng lập tức phản kích: “Thiết đại tiểu thư, ta cùng vị bằng hữu này như hình với bóng, hấn đối với người đã làm cái gì ta như thế nào lại không biết? Hấn hảo tâm giúp người trị độc, không thể tưởng được Thiết đại tiểu thư thế nhưng ngậm máu phun người! Tự hủy danh dự, bắt giặc cũng không cảm thấy thẹn sao?” Nữ nhân này thực chọc giận hấn!

“Thiết Oánh Oánh, người im miệng cho ta!” Thiết minh chủ tất nhiên là dối lời nói Tiêu Vô Cực rất tin tưởng không nghi ngờ, đã muốn tức giận đến ngay cả tên họ đều gọi ra, không biết như thế nào lại dạy dỗ ra một nữ nhi không biết liêm sỉ như thế.

“Oánh nhi, người, ai.....” Thiết phu nhân nhìn cũng hiểu được rất kỳ cục.

“Sư muội, người như thế nào có thể.....” Bạch Hạo Nhiên âm thầm thở dài.

“Ta..... Ta.....” Thiết Oánh Oánh dưới tình thế cấp bách mà thốt ra ra, trong lời nói cũng có chút hối hận, nhưng sóng mắt vừa chuyển nói ngay, “Các người hỏi hấn, hấn là không phải đem ta..... Thân thể của ta xem hết?” Đảo mắt lại nhìn về phía Bạch Hạo Nhiên nói, “Sư huynh, chẳng lẽ lúc ấy ta kêu người mang kiếm một bộ xiêm y mang đến, là diễn trò sao?”

“Này.....” Bạch Hạo Nhiên nghĩ nghĩ, lúc ấy sư muội chính thật là dùng chăn bao lấy thân mình, rồi sau đó lại bảo chính mình đi kiếm xiêm y, nghĩ đến khi đó thật là lỏa thân đi.

Tiêu Vô Cực hai mắt lửa giận phụt ra, thật đúng là có loại nữ nhân không biết xấu hổ! Quả thực so với Triệu Tuyết Mỹ vừa rồi còn không bằng! Không khỏi cười lạnh nói: “Hừ hừ, nếu nói như vậy ta cũng xem hết thân mình Thiết đại tiểu thư, chẳng lẽ Thiết đại tiểu thư muốn nhát nữ gả hai phu?” Tiệp đà lại nói, “Thiết đại tiểu thư lúc đó đang ở trong tình huống mà chúng ta không biết rõ, quang thân không hề che lấp nằm ở trong phòng chúng ta, hai ta cũng không phải người mù, muốn không xem cũng không còn kịp rồi, Thiết minh chủ người cấp bình phân xử!” Thao mụ nội nó xú nữ nhân! Người bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa!

“Thiết Oánh Oánh! Người ta hảo tâm cứu người, người không cần không biết tốt xấu!” Thiết minh chủ cả giận nói, “Theo ta trở về diện bích tư quá!”

Thiết Oánh Oánh vừa nghe lập tức “Oa” một tiếng khóc to, thổn thức nói, “Cha — nương — ta..... Ta chính là thích hấn..... Cho dù..... Cho dù hấn cưới thê..... Ta..... Ta cũng muốn gả hấn..... Huống chi..... Nam tử tam thê tứ thiếp hầu hạ là bình thường..... Thỉnh cha mẹ thành toàn.....”

Thiết minh chủ đã muốn thở không ra khí!

Thiết phu nhân nhìn thấy nữ nhi khóc thành như vậy, rốt cục tâm không đành lòng mở miệng nói: “Lãnh công tử, này..... Người đối nữ nhi của ta có yêu thích hay không? Nếu có, kia sao không.....” Nàng cũng không nói gì nữa, người thông minh hấn là đều có thể nghe hiểu.

Lãnh Đường Phàm nhìn trò khôi hài này, rốt cục không kiên nhẫn nói: “Muốn gả cho ta cũng có thể, chỉ cần có thể hơn ta, tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

Này hiển nhiên đã muốn là cự tuyệt. Tiêu Vô Cực nghe được lập tức đắc ý dào dạt, hừ, muốn hơn Điềm Tâm của ta? Kiếp sau đi! Không được, kiếp sau cũng không có thể! Kiếp sau sau nữa đi! Không, vĩnh viễn không có khả năng!!!

Thiết phu nhân thấy mặt mũi cũng đã không còn, Thiết minh chủ xoa xoa mi tâm, bắt đầu không đếm xỉa đến.

Nhưng nghe Thiết Oánh Oánh ngẩng đầu lau khô nước mắt, kiên định nói: “Người nói là thật?” Nàng quyết định ra sức liều mạng, hạnh phúc phải là do chính mình giành được!

“Thiên chân vạn xác.”

“Hảo! Kia cô nương ta không cần phải đối với người không khách khí! Xem chiêu!” Nói chưa xong, đã muốn phi thân xuất chiêu tuyệt học Thiết minh chủ tự nghĩ ra “Vạn luyện cầm nã thủ”.

Lãnh Đường Phàm không kiên nhẫn mắng một câu thô tục trước kia nghe Tiêu Vô Cực nói qua: “Mẹ nó chứ! Nữ nhân phóng nước tiểu có thể bắn qua suối nha!” Tiếp theo thông dong xuất nhất chiêu “Điều lan đón thể ngọc” Lập tức phá giải tuyệt chiêu kia.

Thiết minh chủ đứng dưới mái hiên nhìn xem đã thấy rung mình. Tuy rằng Thiết Oánh Oánh trình độ không tới nơi tới chốn, nhưng chiêu thức này cũng hữu mô hữu dạng (có học đk, lãnh hội đk), ai ngờ Lãnh Đường Phàm lại dễ dàng phá giải, nhưng lại không dùng nội lực, chỉ dùng chiêu thức. Cảm thấy giang sơn nhân xuất hiện nhân tài kiệt xuất, Trường Giang sóng sau đè sóng trước (giống tre già măng mọc).

Bạch Hạo Nhiên cũng âm thầm kinh hãi, không thể tưởng được Lãnh Đường Phàm công phu lại vượt quá dự đoán của mọi người, hẳn ngay từ đầu còn tưởng rằng y chỉ biết chữa bệnh, âm thầm lấy tay quệt mồ hôi.

Tiêu Vô Cực nhàn nhàn cầm khăn mặt cùng nước táo chờ Lãnh Đường Phàm chiến hậu trở về.

Thiết Oánh Oánh cũng không nghĩ tới đối phương nhưng lại thoải mái phá giải tuyệt học của phụ thân, trong lúc đó cả kinh hoảng hốt, đã muốn mất thể, cuống quýt căn hai chiêu, thấy chống đỡ hết nổi, mắt thấy Lãnh Đường Phàm một chưởng hướng nàng bổ tới, trốn cũng không kịp chỉ có thể nhắm mắt lại chờ một chưởng của ai kia. Nhưng một chưởng này lại cách một tấc trước mặt nàng, lập tức thu tay lại.

Tiêu Vô Cực lập tức tiến lên đưa nước táo, dùng khăn mặt sát mồ hôi vô hình trên đầu Lãnh Đường Phàm. Một bức nô tài ân cần hầu hạ.

“Oánh nhi, người đánh không lại hắn, coi như hết. Nhân duyên là trời định, cưỡng cầu không đạt.” Thiết phu nhân tiến lên ôm lấy ái nữ ngốc thất thần ôn nhu nói.

Thiết Oánh Oánh lập tức khóc ngã vào trong lòng mẫu thân, Thiết minh chủ nhìn xem lắc đầu.

Lúc này thanh âm một gã đệ tử ở ngoài cửa vang lên: “Sư phụ, đã chuẩn bị thỏa đáng!”

“Đã biết!” nhìn lại những người phía sau, “Ngày tốt đã đến, chúng ta vẫn là đi thay người mới chúc mừng đi!” Liền dẫn đầu đi ra ngoài chủ trì đại cục.

Bạch Hạo Nhiên nhìn sư muội cùng sư mẫu, thở dài đối Tiêu Vô Cực cùng Lãnh Đường Phàm nói: “Chúng ta cũng đi ra ngoài đi.” Sau đó cũng theo ra ngoài.

Tiêu Vô Cực cũng không thèm nhìn tới Thiết Oánh Oánh, lôi kéo Lãnh Đường Phàm bước đi.

Trên đường đi, Tiêu Vô Cực đột nhiên ôm lấy Lãnh Đường Phàm, phát ra từng trận cười dâm dăng nói: “Điềm Tâm a, người vừa mới nói chỉ cần hơn người, người liền tự nhiên muốn làm gì cũng được, là thật sao!” Hàng tỉ cái chủ ý phá hư đã muốn theo trong đầu hiện lên.

“Đã từng nói qua??” Lãnh Đường Phàm nhìn hắn một bức tặc dạng biết là không chuyện tốt, lập tức phủ nhận.

“Hắc hắc, Điềm Tâm a, nói không giữ lời cũng không tốt nga!” Nói xong ôm lấy eo nhỏ Lãnh Đường Phàm hai tay bắt đầu không quy củ cao thấp dao động.

Lãnh Đường Phàm cũng không đẩy ra hắn [lười thôi, dù sao đến cuối cùng vẫn là sẽ cho hắn chết thê thảm thôi], thản nhiên nói: “Đó là điều kiện tiên quyết nếu muốn gả cho ta.” Nói xong khinh gợi lên khóe môi nghiền ngẫm nói, “Như thế nào, người muốn gả cho ta?”

Tiêu Vô Cực nghe vậy sững sốt! Một hồi lâu mới phản ánh lại. Lập tức hai tay sống chết cầm lấy hai vai Lãnh Đường Phàm, thật sâu hít vào một hơi nói: “Người, người người là nói, nếu gả, gả cho người, người, liền tự nhiên muốn làm gì cũng được?” Thanh âm kích động đã muốn có chút rung rung.

“Nói là nói như vậy, chẳng qua nếu gả cho ta, là người của ta, thì phải là nói gì cũng phải nghe ta.” Nói đến nói đi đều là hẳn định đoạt!

Tiêu Vô Cực nghe được câu “Chính là người của ta” say mê kích động nhắm mắt lại, thiếu chút nữa té xỉu!

Sau đó cường lực trấn tĩnh, thâm tình chân thành nói: “Điềm Tâm, ta gả cho ngươi!” Mặc dù có mất đi tôn nghiêm của nam nhân [ngươi còn có tôn nghiêm đáng nói sao? Mặc...], nhưng để có được Diềm Tâm, cái gì cũng không quản!

Chỉ thấy Lãnh Đường Phàm biểu tình cổ quái nói: “Ta có nói muốn kết hôn ngươi sao?” Nói xong bỏ hẳn ra, xoay người lãnh đạm cười hướng phía ngoài đi đến.

Dát?! Tiêu Vô Cực lập tức trượt chân! Đùa giỡn ta?!

Bất quá lập tức lại giãy dụa bò lên, chưa từ bỏ ý định đuổi theo thân ảnh thon dài phía trước kia, chỉ nghe nói:

“..... Diềm Tâm, thú ta thôi! Ta thế nào không tốt? Thú ta đi! Được không!..... Diềm Tâm.....”

“Ai du! Diềm Tâm, đừng đánh ta! Ta có cái gì không tốt ngươi nói, ta sửa còn không được sao?”

“Thế nào, Diềm Tâm, chừng hằm xào nấu ta cái gì cũng biết, thú ta sẽ không chịu thiệt!”

“Ai nha, Diềm Tâm đừng đá ta! Người ta cũng sẽ đau da!”

“Diềm Tâm, ta chuẩn bị thân hình hoàng kim vạn lượng gả cũng không được sao? Ngươi có điều kiện gì cứ nói ra!”

“Diềm Tâm, ngươi nói nha! Nói là được rồi..... Đừng đánh đầu ta nha.....”

“Diềm Tâm.....”

“Ồn muốn chết..!”

“Diềm Tâm.....”

Tiếp theo chợt nghe đến một trận tiếng đánh nhau cách cách loạn đá loạn chém lung tung, cùng với một tiếng ai kêu, âm thanh đặc biệt khoa trương.

7. Chương 7

Lễ đường bố trí hoàn mỹ thích đáng, đứng trên đó là hơn mười cặp tân lang tân nương, mỗi người đều áo mũ chỉnh tề, đứng ở đúng vị trí của mình, nhân khuôn nhân dạng nắm tay một nửa của mình chờ bái đường thành thân.

“Mau! Chờ cái gì nha! Nhanh lên bái xong rồi hảo động phòng hoa chúc!”

Lãnh Đường Phàm cùng Tiêu Vô Cực hai người do dự đi đến trước sân khấu, vừa lúc nghe được Hác Mỹ Lệ cấp bách kêu lên.

Dưới đài mọi người lập tức một trận cười to, mắng: “Con mẹ nó, so với nam nhân còn gấp hơn!”

Có mấy cô nương tuổi trẻ đôi lập nghe được lập tức hai đóa hồng vân nhẹ nhàng xuất hiện. (trời tối sao mù thấy đk nhỉ)

Nhưng mà, cũng có da mặt dày, tỷ như –

“Chính là thế, giang hồ nữ nhân không tất yếu chú ý cái gì lễ tiết! Các vị chậm rãi bái đường, ta cùng sư ca chậm rãi động phòng hoa chúc nha!” Đây cái giọng the thé đó chỉ có thể là Triệu Tuyết Mỹ.

Lúc này bên cạnh một cái thanh âm vang vang nhạ nhạ nhỏ giọng truyền đến: “Khụ..... Sư muội..... Cho ta chút danh phận được không? Ta..... Ta nghĩ muốn danh chính ngôn thuận”

“Sách, được rồi được rồi! Thật sự là phiền toái, kia nhanh lên đi!”

Mọi người lại là một trận tiếng cười, có người ồn ào nói: “Con mẹ nó, người gấp cái rắm a, không có người dám cướp của người!”

“Khụ khụ, giờ lành đến!” Một gã nam đệ tử rất cục cao giọng hô.

“Tốt lắm, tốt lắm, bắt đầu đi!” Thiết Minh chủ ngồi vào chỗ của mình ở ghế thượng chủ hôn nói.

“Nhất bái thiên địa !”

Mọi người động tác coi như chỉnh tề về bên ngoài.

“Nhị bái cao đường!”

Bởi vì không có cao đường mọi người liền lấy lệ bái bái, làm làm bộ dáng.

“Phu thê đối bái!”

“Bái” vừa nói xong, thanh âm Hắc Mỹ Lệ lại vang lên: “Ca, đi thôi đi thôi! Ta biết người nhất định khó chịu muốn chết! Chúng ta đi đêm xuân thôi!” Nói xong liền lôi kéo Vương Lập Sơn về mặt chỉ ngậy ngó cười bước xuống đài, “Mở đường” đi.

“Sư ca, chúng ta cũng đi đi. Hắc hắc hắc, ta biết người nghĩ cũng muốn ghen rồi, còn chờ cái gì!” Cũng không phân trần lôi kéo Tôn Nhị Ma “thẹn thùng” bước nhanh xuống đài.

Thiết Minh chủ nhìn vừa tức giận vừa buồn cười. Cái này biến thành nhiều cặp tân lang tân nương khác cũng có tâm tư đó, đều đi xuống đài, không biết ai là ai.

Lại nghĩ quên đi quên đi, dù sao cũng là việc vui, chỉ có thể lắc đầu cười nói: “Khai tiệc rượu đi!”

Trong tiếng trầm trồ khen ngợi của quần hùng, một vò rượu lâu năm đều được mang đến từng bàn, từng món ăn nóng hôi hổi tinh xảo cũng từ từ được bưng lên.

Quần hùng lập tức hào khí uống rượu, dùng bữa, cuồng hoan cười đùa!

Tiêu Vô Cực tìm một chỗ trống cùng Lãnh Đường Phàm sóng vai ngồi xuống, cũng không khách khí thưởng thức mỹ vị.

Tiêu Vô Cực ngắm Lãnh Đường Phàm ăn mỹ vị, một bên thì hầu lột vỏ tôm, miệng lại không chịu yên nói không ngừng: “Ta nói Diêm Tâm a, người chừng nào cũng cho ta một cái danh phận nha?”

“Cái gọi là không thể có mới nới cũ! Người cũng không thể vừa ra cốc xem hoa hoa thế giới liền vứt bỏ ta nha, tốt xấu cũng cho ta cái danh phận, làm cho ta hảo an tâm thôi!”

“Được không! Được không”

Lãnh Đường Phàm đã phát huy công phu mắt điếc tai ngơ dày công tôi luyện, hồn nhiên ăn đến quên mình một bàn thức ăn.

Tiêu Vô Cực tiếp tục một bên cẩn thận phục vụ, một bên miệng càng không ngừng hé ra hợp lại.

Nhìn đôi môi mê người của Lãnh Đường Phàm không ngừng khép mở, dùng sức nuốt nuốt nước miếng. Trong lòng âm thầm tưởng tượng, thật sự không được, sẽ ngạnh mất ! Hừ hừ hừ.....

Diêm Tâm, người đời này đừng nghĩ bỏ ra ta! Ta nhất định phải quán lấy người!

Ta Tiêu Vô Cực kiếp này nếu không chiếm được tâm của người, thề không làm người!

Hắc hắc hắc.....

Tiêu Vô Cực cười mờ ám, bỗng nhiên ngoài ý muốn phát hiện hai mắt Lãnh Đường Phàm dần dần có chút mê ly, thân mình cũng bắt đầu có chút không ổn, rất nhẹ đung đưa.

Loại này tình hình Tiêu Vô Cực rất quen thuộc, bởi vì đã thấy rất nhiều. Ngắc người, chậm rãi trừng lớn mắt, nhéo đôi mắt, trầm ngâm: “Ta như thế nào ngu như vậy! Loại này biện pháp hẳn là đã sớm nghĩ tới nha! Thực bổn!”

Tiêu Vô Cực khoe môi nhẹ nhàng cắn cắn, bất động thanh sắc bưng chén rượu, đưa tới bên miệng Lãnh Đường Phàm, nhẹ giọng hồng: “Đến, Điem Tâm, mĩ vĩ đi với hảo tửu, đến, uống một ngụm.”

Lãnh Đường Phàm không nghi ngờ hẳn, nhân tiện uống, một ly tiếp theo một ly. Vốn đã có chút men say, làm sao chống lại Tiêu Vô Cực một ly lại theo một ly. Rất nhanh, nhắm mắt lại, thân mình nghiêng ngã, ngã sang bên cạnh.

Tiêu Vô Cực chờ giờ khắc này, cánh tay dài duỗi ra, lập tức đem thiên hạ ôm vào trong lòng mình, lúc này miệng cười đã muốn lệch ra sau đầu.

Thành công ! Thành công ! Ha ha ha ha! Trời cũng giúp ta! Ông trời cũng bị thành ý của ta cảm động!

Hai tay hưng phấn khẽ run ôm lấy Lãnh Đường Phàm, thừa dịp mọi người hăng say uống không chú ý, lén lút rời chỗ ngồi, đề khí nhảy lên, dễ dàng bay qua tường, hướng Giang Nam từ lâu chạy đến.

Bởi vì quá mức hưng phấn, không có chú ý tới phía sau có một đôi ánh mắt trong trẻo yên lặng nhìn chăm chú nhất cử nhất động của hắn.....

“Hắc hắc hắc..... Nga ha ha a..... Oa ha ha ha.....” Chỉ nghe đến từng đợt tiếng cười tứ vô dạn kị (không hề kiêng kị) quanh quẩn ở trong một gian phòng Giang Nam từ lâu. Chỉ tiếc người bên ngoài nghe không được, bằng không tất sẽ khiến cho người người công phẫn!

Phát ra loại cười dâm dăng này chính là Tiêu đại công tử anh tuấn tiêu sái của chúng ta. Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng mà đem Lãnh Đường Phàm say bất tỉnh nhân sự đặt ở trên giường, tiếp theo kéo xuống diện cụ trên mặt, Lãnh Đường Phàm đủ để làm chúng sinh mê mặt lập tức hiện ra ở trước mặt hắn, hắn nhìn xem nước miếng chảy ròng.

“Chắc chắc, Điem Tâm a Điem Tâm, ta muốn đến!” Tiêu Vô Cực một bên vuốt mặt Lãnh Đường Phàm nguyên bản trắng nõn, giờ phút này thần nhiên hai má nhiễm một mặt đỏ ửng, một bên cỡi ra y phục vướng bận. Nhất kiện y phục dưới giường ngày càng tăng, thân thể thon dài hoàn mỹ của Lãnh Đường Phàm cũng dần dần bại lộ ở trong không khí.

Tiêu Vô Cực nhìn mãn nhãn, giờ phút này đã muốn lộ ra trọn vẹn, cảnh xuân Lãnh Đường Phàm đại nạn mê người vô cùng kia, kia xương quai xanh khêu gợi, khuôn ngực rắn chắc trơn nhẵn trắng nõn, còn có chân ngọc duyên dáng thon dài tóc dài đã bị buông ra, xỏa ra xung quanh, mỹ nhan kiều diễm độc nhất kia, làm Tiêu Vô Cực rất cuộc kiểm chế không được cúi đầu.

Khi hắn đang say mê muốn hôn lên khoe môi ướt át kiều diễm kia, chỉ nghe đến một tiếng rê rĩ “Ấn.....”. Lãnh Đường Phàm mở mắt, mắt say lơ đãng nhìn khuôn mặt mở lớn trước mắt.

Tiêu Vô Cực hách nhất đại khiêu (hết hồn), có chút chột dạ mở miệng: “Ách..... Điem Tâm..... Quần áo là người chính mình thoát nga..... Cũng không phải là ta làm..... Người không cần oan uổng a –”

Nói còn chưa xong, Tiêu Vô Cực đã bị một cổ đại lực kéo đến trên giường, Lãnh Đường Phàm nghiêng người, liền áp trên người Tiêu Vô Cực.

Tiêu Vô Cực nhìn Lãnh Đường Phàm trên cao, chỉ thấy tóc đen hắn rơi trên ngực, hai mắt hí lại, phong tình vô hạn.

Tiêu Vô Cực nhiệt huyết sôi trào, quả muốn đem hắn đặt ở dưới thân. Vừa muốn hành động, đã thấy Lãnh Đường Phàm nhếch lên khoe môi, cười đến tà mị. Vẻ mặt như tơ như mị, nguyên bản khí chất như không cóc u lan bàn tức khắc chuyển thành hoang dã kiều mị.

Tiêu Vô Cực sửng sốt sửng sốt, hắn còn chưa từng thấy qua vẻ mặt Điem Tâm của hắn như thế này, hoàn toàn bị Lãnh Đường Phàm mê đến thần hồn điên đảo, không biết phản ứng như thế nào.

“Ha ha.....” Lãnh Đường Phàm cười hai tiếng, lập tức không hề đoán trước cúi đầu –

Tiêu Vô Cực nhìn Lãnh Đường Phàm hướng hấn kẻ sát vào, theo bản năng gọi:“Điêm –” chứa Tâm còn chưa nói ra, đã bị một cái gì đó nhiệt khí chặn lại, tự động biến mất.

“Ân.....” Tiêu Vô Cực có chút không tin được nam nhân đang bừa bãi trên người hấn loạn hôn. Chờ hấn phản ứng lại, Lãnh Đường Phàm đã muốn đẩy ra hai hàm hấn, trần trọc hút lấy lời lẽ hấn, đầu lưỡi mềm mại linh hoạt không ngừng ở trong khoang miệng tàn sát bừa bãi.

“Điêm Tâm..... Ân..... Ngô.....” Tiêu Vô Cực bị hôn cảm thấy vô lực, chỉ vì Lãnh Đường Phàm hôn cực kì kích tình.

Tiêu Vô Cực có thể rõ ràng cảm giác được nửa người dưới của mình đã muốn trướng đau đến không chịu được, nhưng trong đầu còn lưu lại lý trí suy nghĩ, vì sao Điêm Tâm không màng thế sự của hấn lại có kĩ năng hôn cao siêu như thế?! Là ai dạy hấn ? Là ai?!!!!

Nghĩ vậy, ghen tị điên cuồng lẩn át dục vọng. Đầu óc cũng có chút rõ ràng, dùng lực đẩy ra Lãnh Đường Phàm, phần nộ hỏi:“Là ai dạy người?! Là ai dạy người loại hôn phiến tình này?! Lãnh Đường Phàm người nói rõ ràng cho ta!”

Lãnh Đường Phàm híp hai mắt, như là cực vì không hài lòng Tiêu Vô Cực đem hấn đẩy ra, tùy tay một chút, liền điểm huyết đạo Tiêu Vô Cực. Lại lần nữa áp lên người.

Tiêu Vô Cực hiển nhiên thật không ngờ hấn sẽ dùng đến chiêu thức ấy, thế nhưng lại điểm huyết nói của hấn, đang muốn tự mình giải khai huyết đạo, đã thấy Lãnh Đường Phàm hướng thân đến.

Lại một cái hôn nóng cháy triền miên, Tiêu Vô Cực vừa trầm đan điền khí (khí tụ đan điền???) lập tức hóa thành hư ảo.

“Ân..... Không..... Ân..... Ngô.....” Tiêu Vô Cực bị hôn đã mau dục hỏa đốt người, chỉ cảm thấy da thịt lửa nóng của Lãnh Đường Phàm dính sát vào hấn, cho dù cách một lớp y phục cũng khiến hấn ngứa ngáy không thôi.

Nhưng là Lãnh Đường Phàm lại chính là chỉ hôn hấn, cũng không có bước hành động tiếp theo, khiến cho Tiêu Vô Cực không thể động đậy cơ khát khó nhịn không biết như thế nào cho phải.

Đột nhiên cảm giác bên cổ nóng lên, Lãnh Đường Phàm mặt đỏ hồng đã ngã xuống trên người Tiêu Vô Cực. Cứ như thế, rốt cuộc vẫn không nhúc nhích .

Tiêu Vô Cực liếc mắt thấy, phát hiện thiên hạ đã muốn vù vù ngủ say. Làm hấn “Kinh thiên nhất trụ” (là cái đó đó...cái cây đó đó- xấu hổ), chính mình lại ngủ. Cái loại hoàn cảnh cao thấp lúng túng xấu hổ này, làm cho Tiêu Vô Cực thầm nghĩ đi tìm chết! Tiêu Vô Cực hấn cũng có ngày này, thật muốn một đầu đâm chết!

Lập tức ngưng thần vận công, nhưng là Lãnh Đường Phàm dường như có ý định cùng hấn đối nghịch, hơi thở nhẹ ở trên cổ hấn mang theo chút nhiệt, làm tâm hấn ngứa ngáy khó nhịn, một trận tâm viên ý mã*. Nguyên bản chỉ cần thời gian nửa chén trà, lại làm Tiêu Vô Cực tốn gần một canh giờ. Chờ hấn rốt cục khôi phục hành động tự nhiên, lập tức thân thủ ôm lấy Lãnh Đường Phàm đảo thân.

(*) [tâm viên ý mã : (Tâm như khỉ, ý như ngựa. Ý nói những ý nghĩ nhảy lung tung như con khỉ, chạy loảng quăng như con ngựa, đang nghĩ chuyện này, thoát cái lại nghĩ sang chuyện khác]

Trên cao nhìn xuống nhìn khuôn mặt làm hấn mê say không thôi, thật lâu sau mới thở dài một hơi, thôi thôi. Trong đầu hiện lên một mặt kích tình hôn nồng nhiệt vừa rồi cùng với Điêm Tâm kia.....

Hấn đột nhiên phát hiện hấn đối Điêm Tâm kỳ thật hoàn toàn không biết gì cả, chỉ biết y là đệ tử Bách Hoa lão nhân. Khi hấn xâm nhập Bách Hoa cốc, chỉ thấy Điêm Tâm, nhưng không biết trước hấn có hay không cũng có người từng xâm nhập nơi đó, cùng Điêm Tâm.....

Nghĩ vậy, Tiêu Vô Cực dùng sức lắc đầu. Nghe được nội tâm có một thanh âm kiên định nói:“Mặc kệ lúc trước như thế nào, hấn Tiêu Vô Cực đời này đã định chỉ có Lãnh Đường Phàm !”

8. Chương 8

Sáng sớm, Lãnh Đường Phàm từ từ tỉnh lại, tuy rằng vẫn có chút buồn ngủ, nhưng do thói quen sinh hoạt nhiều năm không thay đổi vẫn khiến hắn tỉnh lại.

Tiếp theo chợt nghe đến bên gối ầm ầm thấy tiếng khóc, im lặng quay sang, nhìn thấy một đại nam nhân bên cạnh, lại đem đường đường một thân bầy thước lui thành một đoàn, mặt nhăn nhó mếu máo, trên mặt còn có hai giọt nước khiến người hoài nghi có phải là giọt lệ gì đó không. (ta nghi lấy nước m**** chít lên)

Lãnh Đường Phàm không biết hắn lại muốn làm gì, vốn định một cước đá hắn xuống, thế nhưng người nọ lại ngủ ở phía trong, giường lại dựa vào tường, trừ phi bản thân mình xuống trước, sau đó mới có thể lôi hắn xuống.

Nhưng hiện tại y đầu choáng váng người vô lực, ngay cả xuống giường cũng lười, chỉ có thể không nhúc nhích nhắm mắt lại, bỏ qua vật dư thừa bên cạnh, nhắm mắt làm ngơ!

“Điềm Tâm..... Người như thế nào như vậy..... Tôi hôm qua đem ta khi dễ rồi..... Hiện tại ngay cả an ủi một chút đều không có?” Tiêu Vô Cực thấy người bên gối đã tỉnh, lập tức giống như khóc, như một tiểu tửc phụ đứt quãng lên án. Kỳ thật hắn cũng không nói sai, tối hôm qua hắn là bị Điềm Tâm “Cường hôn”.

Lãnh Đường Phàm mặc kệ không thèm quan tâm hắn, tiếp tục “Ngủ say”.

“Ồ..... Chẳng lẽ người tưởng..... ăn kiên mật tịnh (ăn sạch sành sanh) phải sạch bước đi?”

Thấy Lãnh Đường Phàm không có phản ứng, Tiêu Vô Cực không chịu được cô đơn, bàn tay to duỗi ra, xông đến, đầu chôn ở cần cổ Lãnh Đường Phàm, nghẹn ngào không ngừng hấp cái mũi. Nhắm mắt lại hưởng thụ thanh u (thanh tịnh trong mát) hương khí kia.

Một bên còn khóc lóc kể lể :“Điềm Tâm..... Thật xấu nga..... Hưởng thụ xong rồi liền không để ý người ta Ô.....”

“Điềm Tâm..... Hảo nam nhân cần phải chịu trách nhiệm Ô.....”

Lãnh Đường Phàm thật sâu hít vào một hơi, rốt cục chịu không nổi mở miệng:“Người rất nặng, đi xuống cho ta!”

“Không cần, không cần, người ta thất thân cho người, người không cho ta danh phận ta sẽ không đi xuống!” Tiêu Vô Cực vô lại không ngừng vận vẹo thân mình.

“Tiêu Vô Cực, người không đi xuống!” Thanh âm lạnh như băng ở bên tai Tiêu Vô Cực vang lên.

“..... Hảo..... Hảo..... Điềm Tâm thật là vô tình nha.....” Không cam lòng từ trên người Lãnh Đường Phàm đi xuống, lăn đến bên cạnh.

“Ha ha a..... Đồ nhai sáng sớm hảo hưng trí nha.” Một đạo thanh âm như nước chảy mây trôi giống như trong suốt đột ngột từ ngoài cửa sổ vang lên.

“Sư phụ!” Lãnh Đường Phàm cả kinh, lập tức rời giường, lại thấy một trận đầu vàng mắt hoa, chợt được một cánh tay hữu lực đỡ lấy.

“Điềm Tâm, chậm một chút.” Tiêu Vô Cực vội vàng giúp Lãnh Đường Phàm xoa huyết thái dương. Hắn đã sớm phát hiện ngoài cửa sổ có người, nhưng thấy người nọ tựa hồ cũng không có ác ý, không hề sát khí, liền yên tĩnh ở trong xem biến. Lại không ngờ người nọ lại là sư phụ của Điềm Tâm.

“Sư phụ của người không phải Bách Hoa lão nhân sao? Tại sao thanh âm nghe trẻ tuổi như thế?” Tiêu Vô Cực buồn bực nói.

“Ai nói với người sư phụ ta già?” Lãnh Đường Phàm lạnh lùng đẩy Tiêu Vô Cực ra, xuống giường mặc quần áo, thế nhưng phát hiện chính mình toàn thân không hề có một sợi vải nào, lập tức ánh mắt như đao hướng Tiêu Vô Cực quét tới.

Tiêu Vô Cực vô tội giờ lên hai tay: “Không nên nhìn ta, là người tự cỏi, người còn đem y phục của ta cỏi ra nữa à? Nói xong vén chăn lên, khoe ra thân hình đồng dạng trần trụi cường kiện, lại ủy khuất nói, “Ta còn không trách người đem ta ô nhục đâu!”

Mới là lạ! Lãnh Đường Phàm trắng mắt nhìn hần, lạnh lùng nói: “Mau mặc y phục!” Vừa nói vừa mặc vào y phục hướng cửa phòng đi đến.

Tiêu Vô Cực vốn đang muốn đùa giỡn lưu manh, chiếm chút tiện nghi, thấy hần chuẩn bị đi mở cửa, chỉ có thể nhẫn nại xuống giường mặc quần áo. Miệng còn một bên lẩm bẩm: “Hừ, để cho sự phụ phân xử, làm cho hần thay ta tác chủ.”

“Sự phụ người như thế nào biết ta ở trong này?”

“Ta ở đại hội luận võ chọn rể của Thiết minh chủ thấy người, người làm náo động a.”

“..... Ta có đội mặt nạ nha?”

“Tiểu xảo này còn không làm khó được ta.”

“..... Sự phụ nói là.”

Tiêu Vô Cực mặc xong phục ngẩng đầu, liền thấy Lãnh Đường Phàm cùng một nam nhân khác đi đến.

Đó là một nam nhân thành thực ước chừng khoảng hơn ba mươi tuổi, tuấn tú nho nhã, khí độ bất phàm, đáng người như lãng nguyệt thanh phong. (tả cứ như tiểu quan ý...)

“Tiêu công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” Nam tử tươi cười như một xuân phong bàn tiến lên chào hỏi.

“Người là thiên hạ đệ nhất thần y Bách Hoa lão nhân?” Tiêu Vô Cực kinh ngạc hỏi.

“Không sai, được Tiêu công tử để mắt.”

Cái gì?! Bách Hoa lão nhân không phải hần là một lão nhân sáu bảy mươi tuổi sao, vì sao tuổi trẻ tuấn nhã như thế?!

“Người làm gì nhìn chằm chằm sự phụ ta?” Lãnh Đường Phàm nhú mày nói.

“Ha ha, chẳng lẽ được xưng Bách Hoa lão nhân liền nhất định là lão nhân sao?” Bách Hoa lão nhân cười nói.

“Không phải lão nhân thì kêu Bách Hoa lão nhân làm gì?” Nhấn mạnh hai chữ “Lão nhân”, lập tức hiểu kỳ nói, “Người luôn không chịu xuất diện mạo thật sự, muốn cho người ta hiểu lầm, có dụng ý gì?” Đồn đãi chỉ nói Bách Hoa lão nhân tướng mạo cực kỳ xấu xí, đáng sợ tới mức bệnh nhân còn không có chữa, đã bị hù chết, cho nên vẫn đội mặt nạ, nhưng hôm nay vừa thấy hiển nhiên không phải như vậy.

Đối với Tiêu Vô Cực vô lễ, Bách Hoa lão nhân cũng không ngại, như cũ cười nói: “Ta không để diện mạo thật sự, đều có dụng tâm của ta.” Lại nhìn thấy Lãnh Đường Phàm đối Tiêu Vô Cực trừng mắt nhìn, ý vị thâm trường nói, “Hiện tại, người còn có tâm tình rảnh rỗi quan tâm đến chuyện khác sao?”

Tiêu Vô Cực ngăn người, lập tức hiểu được, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng nói: “Vây mong sự phụ thành toàn!”

“Ta có thành toàn được hay không không sao cả, chủ yếu là xem đương sự cố gắng!”

“Kia sự phụ là không phản đối?”

“Ta lấy diện mạo thật sự gặp người, tất nhiên là không đem người là ngoại nhân, người còn không hiểu?”

“Đa tạ sự phụ!” Tiêu Vô Cực cao hứng vô cùng lớn tiếng nói.

Lãnh Đường Phàm nghe hai người đối thoại, không hiểu ra sao, đối Tiêu Vô Cực nói: “Sự phụ là của ta, sao lại là sự phụ người?”

“A? Giống nhau hết!” Tiêu Vô Cực cao hứng rất nhiều thuận miệng nói.

“Hảo đồ nhi, vì sự đối bụng, đi xuống dưới lầu gọi tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn đưa lên, chúng ta đã lâu không gặp, vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

“Nga.” Lãnh Đường Phàm ứng thanh, liền xoay người đi xuống lầu.

Bách Hoa lão nhân nghe được Lãnh Đường Phàm đã xuống lầu, mới quay đầu nhìn Tiêu Vô Cực nói: “Hắn sắc mặt có chút không đúng — ngươi cho hắn uống rượu ?”

“Ách? Ân, đúng vậy.” Tiêu Vô Cực nhớ tới tối hôm qua, có chút không được tự nhiên nói.

“Ha ha, tư vị như thế nào?” Bách Hoa lão nhân cười đến đặc biệt thâm ý.

“Cái gì, cái gì?!” Tiêu Vô Cực cả kinh nói.

“Hắn không phải đã hôn ngươi ?” Bách Hoa lão nhân không chút sợ hãi nói.

“Ngươi, ngươi như thế nào biết?”

“Hắn nha, chỉ cần vừa uống rượu vào sẽ loạn hôn người. Ngươi không biết sao?” Bách Hoa lão nhân nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Vô Cực, cười nói, “Ta còn nghĩ đến ngươi biết, cố ý làm cho hắn uống rượu đầu.”

“Cái gì?! Ngươi, ngươi, kia hắn, hắn.....” Tiêu Vô Cực nghe vậy quýnh lên kêu hắn không ngừng, nói cũng nói không xong.

Bách Hoa lão nhân khéo hiểu lòng người nói: “Ngươi là muốn hỏi ta như thế nào biết, hắn có hay không hôn qua người khác có phải hay không?”

Tiêu Vô Cực gật đầu như giả vờ.

“Bởi vì..... Hắn hôn qua ta nha.” Mỉm cười nói ra lời nói mang chút kinh ngạc, nhìn Tiêu Vô Cực vẻ mặt khiếp sợ, lại thêm mắm thêm muối nói, “Thực là mất hồn đi.”

Dừng một chút nói tiếp: “Về phần hắn còn có hay không có hôn qua người khác, ta cũng không rõ, chúng ta sư môn không nghiêm.”

Tiêu Vô Cực nhìn hắn nói vân đạm phong thanh, nhắm mắt lại thật lâu hít sâu mấy hơi thở, há mồm lập tức một trận oanh tạc: “Ngươi nói! Nói rõ ràng cho ta! Ngươi là không phải đối hắn có quỷ ý?! Đã biết, vẫn để cho hắn uống rượu! Nhân cơ hội đối hắn gây rối! Có phải hay không! Nhìn ngươi bộ dáng giống người tốt, không thể tưởng được tâm địa xấu xa như thế! Ngươi vẫn còn là người sao! Thế nhưng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đối với đồ đệ chính mình xuống tay!” Kính ý lúc mới gặp mặt đã trở thành hư không. Lửa giận trong lòng hùng hùng cuồn cuộn thiêu!

Bách Hoa lão nhân nghe Tiêu Vô Cực mắng, vẫn như cũ cười đến nhàn nhạt, lửa cháy đổ thêm dầu nói: “Như thế nào, ghen tị ? Có thể được thiên hạ đệ nhất Tiêu đại hiệp ghen tị, ta thật sự là phi thường vinh hạnh nga! Ha ha.....”

Tiêu Vô Cực nghe xong lại bưng bưng bốc khói! Vỗ cái bàn đứng lên: “Ngươi —”

“Ngươi cái gì ngươi, ta không có danh tự sao?”

“Ta như thế nào biết ngươi tên là gì!” Ngoại nhân chỉ biết là hắn gọi Bách Hoa lão nhân, nhưng là nay vừa thấy, này hai chữ lão nhân ngàn lần kêu không ra được, chỉ cảm thấy không được tự nhiên.

“Hoa Thanh Phong.”

“Cái gì?”

“Ta nói ta gọi là Hoa Thanh Phong. Nhớ kỹ chưa?”

“Ta muốn nhớ danh tự dâm tặc ngươi làm gì!” Vừa định động thủ giáo huấn hắn một chút, nhưng tình mâu chợt lóe, lập tức ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau thấy Lãnh Đường Phàm mở cửa đi vào, lập tức cảm giác được không khí trong phòng giống như không quá thích hợp, phiêu mắt đến sắc mặt khó coi của Tiêu Vô Cực cùng sư phụ cười đến ôn hòa nói: “Đồ ăn lập tức sẽ được đưa đi lên.”

“Hảo hảo, đến đồ nhi, nhiều ngày không thấy, để cho vi sư hảo hảo nhìn người.” Nói xong liền kéo tay Lãnh Đường Phàm, ý bảo hắn ngồi xuống.

Ba người ngồi quanh cái bàn, Tiêu Vô Cực không nói được lời nào, nhìn chăm chăm bàn tay bẩn thỉu của Hoa Thanh Phong ở trên tay Lãnh Đường Phàm, giận mà không dám nói gì, nói như thế nào Hoa Thanh Phong cũng là sư phụ Lãnh Đường Phàm, hơn nữa nhìn qua Điem Tâm đối sư phụ hắn tôn kính phi thường, như thế nào cũng không cũng muốn trước mặt Điem Tâm phát tác, để tránh làm Điem Tâm chán ghét! Chỉ có thể nhẫn!

Ta nhẫn!!

9. Chương 9

“Hảo đồ nhi, lâu ngày không gặp, khí sắc thật không tệ nha.” Hoa Thanh Phong vốn đang vuốt bàn tay của Lãnh Đường Phàm, nói đến sắc mặt lại duỗi tay sờ đến hai má trắng nõn của y.

Tiêu Vô Cực nhìn xem rất là tức giận nha! Hai mắt nhìn chăm chăm tay Hoa Thanh Phong có thể phun ra lửa rồi!

“Sư phụ, ngài khỏe?” Vốn lúc xuất cốc nếu gặp được sư phụ thì tốt, không nghĩ lại gặp được, Lãnh Đường Phàm trong lòng phi thường cao hứng.

“Ta? Rất tốt, đi khắp nơi nơi hết ăn lại uống thôi.” Hoa Thanh Phong nhún vai.

“Tự mình biết mình thôi.” Tiêu Vô Cực lạnh lùng thì thầm. Tuy rằng sớm biết Bách Hoa lão nhân y thuật nổi danh giang hồ, nhưng hắn vẫn là nhìn không được chăm chọc một chút.

“Người nói cái gì?” Lãnh Đường Phàm nghe vậy lập tức hai mắt trừng.

“Ách? Không..... Không có gì..... Ta là nói ta sư phụ y thuật inh như thế nào hết ăn lại uống đâu?!” Tiêu Vô Cực cắn răng nói.

“Ha ha, đâu có đâu có.” Hoa Thanh Phong khiêm tốn nói, nhưng biểu tình trên mặt lại hoàn toàn không như vậy.

“Khách quan, đồ ăn tối rồi!” Tiểu nhị ở ngoài cửa cao giọng hô.

“Đưa vào đi.” Lãnh Đường Phàm đá văng Tiêu Vô Cực đang mò lên chân mình dưới bàn, trừng mắt nhìn nói.

Tiểu nhị bưng đồ ăn tiến vào, liếc mắt một cái liền thấy Lãnh Đường Phàm, nhất thời xem đến mắt choáng váng! Hắn ở Giang Nam xuân tửu làm công nhiều năm như vậy, quan to hiển quý trẻ tuổi tuổi tuần kiệt nào chẳng thấy qua, nhưng nam nhân đẹp như vậy hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Vừa rồi hắn nằm trong chăn bị dựng dậy, mơ mơ màng màng chỉ nghe đã có người gọi hắn đưa đồ ăn đến phòng cao nhất, chờ hắn mở mắt, cũng chỉ nhìn thấy một bóng dáng . Có thể ở lại Giang Nam xuân tửu cũng không phải là người bình thường, hắn tất nhiên là không dám dễ dàng đắc tội, lập tức đứng dậy đưa đồ ăn đến đây, ai biết thế nhưng lại thấy thiên tiên hạ phàm !

“Nhìn cái gì vậy!” Tiêu Vô Cực lớn tiếng, cực kì khó chịu hướng tiểu nhị hô.

“A? Ách.....” Tiểu nhị bị tiếng sấm chấn động, nhìn nơi phát ra, lập tức bị một đôi mắt làm cho khiếp sợ, lại nhìn kỹ, “Di? Đây không phải Tiêu công tử sao?” Như thế nào đại danh鼎鼎鼎鼎 Tiêu công tử đến đây hắn cũng không biết? Đây làm tiểu nhị cũng quá thất bại!

Tiêu Vô Cực lúc này mới nhớ tới diện cụ trên mặt đã tháo, lập tức duy trì bộ dáng tiêu sái lố lác, khụ thanh đáp: “Àn.”

“Ngài đến đây lúc nào?” Tiểu nhị đem đồ ăn bưng qua, không ngừng trộm ngắm Lãnh Đường Phàm. Thật sự, thật sự là đẹp quá a!

“Vừa tới không lâu.” Tiêu Vô Cực mắt lạnh liếc tiểu nhị, nhìn hắn cuối cùng đem một mâm đồ ăn bưng lên, lập tức mở miệng: “Tốt lắm, người mau đi xuống đi, chúng ta có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

“A? Dạ, dạ.” Tiểu nhị lưu luyến không rời nhìn chằm chằm Lãnh Đường Phàm rồi mới ra ngoài, chậm rãi đóng cửa lại.

Hoa Thanh Phong lập tức cầm lấy chiếc đũa, không khách khí bắt đầu ăn.

“Đúng rồi, các người có biết mục đích chính Thiết minh chủ mở đại hội luận võ chọn rể lần này hay không?” Hoa Thanh Phong một bên ăn như lang thôn hổ yết, một bên còn mở miệng nói chuyện, nhưng tuyệt không cố hết sức.

Tiêu Vô Cực bất động thanh sắc nhìn đồng đồ ăn đã vơi đi phân nửa, thầm nghĩ: Thật là sư phụ nào đệ tử này. Bất quá Lãnh Đường Phàm là hậu sinh khả úy, tương ăn so với sư phụ hắn vẫn nhả nhiều, chính là không ngừng ăn mà thôi, giống như Hoa Thanh Phong vậy, quý đôi đầu thai. Rốt cuộc là Diễm Tâm của ta a, không giống, nhất định không giống hắn!

“Không phải nói tránh cảnh tình sát (chết vì tình) sao?” Lãnh Đường Phàm vốn cũng muốn ăn, nhưng xem sư phụ đối như vậy, vì tôn sư trọng đạo, hắn cũng không động đũa.

“Cái gì nha!” Hoa Thanh Phong cười nhạt, “Nói là nói như thế, kỳ thật nha, còn không phải muốn vì nữ nhi của hắn chiêu rể!”

Chiêu rể: chọn rể

“Chiêu rể?” Tiêu Vô Cực không cho là đúng nói, “Chiêu rể cần gì phải hao tổn như thế? Hắn trực tiếp để nữ nhi lên đài chọn rể là được.”

“Ha ha, các người còn trẻ nên chưa hiểu, hễ để cho nữ nhi của hắn lên luận võ kén rể chẳng khác nào nói nữ nhi hắn gả không được? Gấp thêm thức ăn lại nói, “Ta còn biết a, hắn vốn là muốn cho nữ nhi của hắn gả cho người, nhưng ai biết giữa đường lòi ra một cái Trình Giảo Kim, ha ha, thì ra là hảo đồ nhi của ta.”

“Gả cho ta?” Tiêu Vô Cực mắt lạnh nhìn hắn, “Ta như thế nào một chút cũng không cảm giác được dụng tâm của hắn?”

“Hắn còn chưa kịp bày ra, đồ nhi của ta đã tới phá đám.”

“Người biết?” Tiêu Vô Cực hừ nói.

“Ta tối hôm qua ở trên nóc nhà bọn họ nghe được.” Hoa Thanh Phong nhún vai nói.

“Nóc nhà? Nghe lén?” Tiêu Vô Cực nhếch khóe miệng hèn mọn nhìn hắn.

“Ha ha, trò cũ, dùng được là được.”

Tiêu Vô Cực run rẩy khóe miệng: “Người còn nghe được cái gì?”

“Ha ha, Thiết minh chủ hiện tại đang đau đầu thực sự a, vốn định gả nữ nhi cho Tiêu đại hiệp vạn người kính ngưỡng. Không chỉ củng cố địa vị trên giang hồ của hắn, còn có thể làm cho Thiết hỏa minh vô kiên bất tồi — nhưng là, chắc chắn, nữ nhi hắn thật sự là không không chịu thua kém a.....” Nói xong lại khò khè uống canh.

Vô kiên bất tồi: vô địch, sức mạnh to lớn...

“— Vô Cực huynh!” Đột nhiên một người xông vào.

Ba người nhìn về phía người tới, nguyên lai là Bạch Hạo Nhiên.

“Lại làm sao vậy?” Tiêu Vô Cực kỳ quái hỏi.

“Ân?” Bạch Hạo Nhiên nhìn đến Lãnh Đường Phàm đã đỡ xuống mặt nạ mặt, theo thường lệ ngăn người, nghe được Tiêu Vô Cực hỏi mới hoàn hồn nói, “Nga, gia sư phiền toái các người đi một chuyến, sư muội nàng, nàng muốn tự sát!”

“A? Nghiêm trọng như vậy?” Hoa Thanh Phong vẫn còn lú lẫm.

“Vị này là?” Bạch Hạo Nhiên nhìn về phía Hoa Thanh Phong.

“Nga, tại hạ là bằng hữu của họ, nhũ danh Thanh Phong.” Hoa Thanh Phong mỉm cười thi lễ. (mỉm cười chào hỏi)

Bạch Hạo Nhiên cũng gật gù cười, sau đó nhìn về phía Tiêu Vô Cực cùng Lãnh Đường Phàm vội la lên: “Thật là ngại, có thể hay không phiền toái các người đi một lát?”

“Hừ, lại tự sát? Yên tâm đi, không thể chết được.” Tiêu Vô Cực thanh thoi bưng trà lên uống một ngụm.

“Này, này.....” Bạch Hạo Nhiên không biết như thế nào cho phải.

“Đồ nhi, chúng ta đi xem đi.” Hoa Thanh Phong khẽ sát vào bên tai Lãnh Đường Phàm nói.

“..... Được rồi.” Lãnh Đường Phàm hơi nhíu nhíu mày, nghe được sư phụ nói như vậy chỉ có thể đáp ứng, lại xoay người đối Bạch Hạo Nhiên nói: “Dẫn đường đi.”

“A? Ách, kia làm phiền!” Bạch Hạo Nhiên mừng rỡ, theo sau làm động tác thỉnh (mời).

Tiêu Vô Cực nhìn Lãnh Đường Phàm cùng Hoa Thanh Phong sóng vai đi, lập tức “Điềm Tâm dài Điềm Tâm ngắn” đuổi theo.

Bốn người đi vào Thiết phủ, Bạch Hạo Nhiên dẫn đến Tây sương phòng, vừa bước vào sân chợt nghe một trận tiếng khóc. Bạch Hạo Nhiên nghe xong bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc Lãnh Đường Phàm bước vào nội viện, tiếng khóc lập tức đình chỉ.

“Người, người đã đến rồi.....” Thiết Oánh Oánh ánh mắt thùng thưng (sưng) ngượng ngùng nhìn Lãnh Đường Phàm ngoài cửa.

“A! Lãnh công tử đến đây?” Thiết phu nhân an ủi Thiết Oánh Oánh lập tức quay đầu lại, lại chỉ nhìn đến một tuyệt thế mỹ nam, không khỏi ngăn người nói, “Ồ đâu?”

“Nương, đây là Lãnh công tử chân diện mục (mặt thật).” Thiết Oánh Oánh vội kéo Thiết phu nhân nói nhỏ.

“Phu nhân, chúng ta ra ngoài, để mấy người trẻ tuổi bọn họ nói chuyện.” Hoa Thanh Phong đột nhiên chen vào, đem Thiết phu nhân cùng đám nha hoàn còn đang ngỡ ngàng kéo ra ngoài.

“Nữ nhân thật sự là phiền toái!” Tiêu Vô Cực mắng, bàn tay to nắm eo nhỏ Lãnh Đường Phàm đi đến. Tùy tiện đóng cửa lại. Nếu không hảo hảo giáo huấn nha đầu này một chút, hẳn sẽ không họ Tiêu!

“Người tới làm gì?” Thiết Oánh Oánh căm tức nhìn cái tên chướng mắt không biết ở đâu đi ra. Mỗi lần đều là hắn làm rồi!

“Ta là đến giáo huấn người! Luôn cho người khác thêm phiền toái, không biết tốt xấu!”

“Ta không biết tốt xấu liên quan gì đến người!”

“Như thế nào không liên quan? Chuyện của huynh đệ ta chính là chuyện của ta!”

“Hừ, xen vào việc của người khác!”

“Người này xú nha đầu không biết sống chết, xem ta không –”

“Ầm ỹ cái gì!” Lãnh Đường Phàm rớt cuộc bạo phát! Nhìn Thiết Oánh Oánh phiền toái nói: “Người còn muốn thế nào!”

“Ta, ta.....” Cái gọi là một vật khắc một vật! Thấy Lãnh Đường Phàm phát hỏa, Thiết Oánh Oánh cúi đầu không biết nói cái gì mới tốt.

“Ta nói cho người, ta sẽ không thú người!” Lãnh Đường Phàm đi thẳng vào vấn đề nói.

“Vì cái gì?!” Thiết Oánh Oánh nghe vậy lập tức ngẩng đầu, nhìn thẳng mỹ nam dung nhan như thiên tiên nói, “Ta biết người có thể tử, nhưng là –”

“Ta không chỉ có thể tử.” Lãnh Đường Phàm mặt không chút thay đổi đánh gãy nàng, “Ta còn thích nam sắc.” Nói xong kéo Tiêu Vô Cực bên cạnh ột nụ hôn sâu.

Thiết Oánh Oánh há hốc mồm, nín thở nhìn hai đại nam nhân đang hôn nồng nhiệt, đầu óc đều bị khiếp sợ, không thể tự suy xét .

“Thế nào, này người cũng có thể tiếp nhận?” Lãnh Đường Phàm một cái liếc xem thường Tiêu Vô Cực đang vui sướng bên cạnh! Hắn chỉ muốn làm bộ thôi, ai kêu người này thế nhưng đem đầu lưỡi cũng vói vào!

Thiết Oánh Oánh ngốc lẳng đứng nhìn, thẳng đến Lãnh Đường Phàm nghĩ đến nàng có phải hay không đã bị dọa choáng váng, đột nhiên nàng phát ra tiếng thét chói tai: “A –! Biến thái a –!”

Lãnh Đường Phàm kỳ thật không phải cái loại khốc khốc nhân, vẫn cảm thấy hắn có điểm hài hước, không biết ta có không có đem hắn biểu đạt đi ra đâu? Hành văn không tốt nha

~ các vị chấp nhận xem đi.

10. Chương 10

“ Xảy ra chuyện gì?” Những người bên ngoài nghe thấy tiếng kêu toàn bộ đều xông vào, chỉ thấy vẻ mặt hồ hững thản nhiên của Lãnh Đường Phàm ,về mặt đậm tà của Tiêu Vô Cực cùng với vẻ mặt tê tâm liệt phế của Thiết Oánh Oánh.

“Hắn, bọn họ, hai người bọn họ.....” Thiết Oánh Oánh run rẩy chỉ vào hai người đứng trước mặt nàng.

Lại thét to, “Biến thái a a –!!!”

“Oánh nhi, người làm sao vậy?” Thiết phu nhân lo lắng đến ôm lấy nữ nhi của mình.

“Bọn họ, bọn họ.. hai người bọn họ, vừa rồi, vừa rồi.....” Thiết Oánh Oánh nói không nên lời chỉ ôm chặt Thiết phu nhân, đem mặt chôn ở trong lồng ngực thân, chỉ nhìn được hai tai đã đỏ bừng.

“Tốt lắm, tốt lắm, nếu Thiết đại tiểu thư nghĩ không muốn nhìn thấy chúng ta nữa, cũng nên đi thôi.” Hoa Thanh Phong mỉm cười.

Lãnh Đường Phàm bước đi. Giải quyết là tốt rồi.

“Chờ, chờ một chút.” Thiết Oánh Oánh đột nhiên ngẩng đầu.

Nhìn Lãnh Đường Phàm quay đầu lại, mới nói: “Chuyện các người, còn có người khác biết không?”

“Không có.” Lãnh Đường Phàm thản nhiên nói.

“Thê tử của người cũng không biết sao?”

“Không biết.”

“..... Người yên tâm đi, ta sẽ không nói cho người khác .” Một hồi lâu, Thiết Oánh Oánh cúi đầu nói, “Người nên đi thôi.” Ít nhất chuyện này ngay cả thê tử hắn cũng không biết, nàng vẫn còn hơn thê tử hắn, biết được bí mật hắn giấu kín.[hắn...]

“Điềm Tâm, người thật sự thích nam sắc?!” Tiêu Vô Cực kích động cầm lấy hai vai Lãnh Đường Phàm. Thật tốt quá! Rất tốt! Hắn rốt cục có cơ hội !

“Kia, vậy người có thích nhan sắc của ta không?” Không đợi trả lời, lộ ra bộ mặt tự nhĩ là siêu phàm, anh tuấn tiêu sái, tươi cười (dâm đảng) tiếp tục hỏi.

Lãnh Đường Phàm nhớ lại hồi nãy còn bị Tiêu Vô Cực áp trên giường, chậm rãi trát hạ ánh mắt, phun ra hai chữ :

“Không thích.”

“Râm lạnh”! Giống như có một chậu nước lạnh xối thẳng xuống Tiêu Vô Cực, lạnh từ đầu đến chân!

“Điềm, Điềm Tâm, ngươi, ngươi không cần trả lời nhanh như vậy, hảo, hảo hảo ngấm lại rồi trả lời cũng được, không muộn.” Tiêu Vô Cực miễn cưỡng cười, cắn răng nói.

“Không thích.” Lãnh Đường Phàm nhếch miệng vẫn là hai chữ kia.

“.....” Hấp khí! Thở! Hấp khí! Thở! (hít vào thở ra, anh cực đang học thở)

Lãnh Đường Phàm khê chau mày, người này dám dùng lực nắm hắn! (nữ vương thụ là đây)

“..... Không thích cũng phải thích!!!” Tiêu Vô Cực đột nhiên quát lên một tiếng lớn, cúi đầu chiếm đoạt đôi môi đỏ tươi kia.

“– ai nha!” Đang hôn rất cao hứng, Tiêu Vô Cực lại thấy một trận đau đớn, nghiêng đầu vừa thấy –

Một cây ngân châm đã yên vị sau gáy hắn!

Quay đầu đã là vẻ mặt buồn rầu. Điềm Tâm, liền chán ghét hắn như vậy?!

Lãnh Đường Phàm nhìn khuôn mặt vạn phần đau thương kia, ngừng khí ngưng trọng nói: “Tiêu Vô Cực, ngươi đã nghĩ ra cái gì chưa.”

“Cái gì?” Tiêu Vô Cực phát ra thanh âm trầm thấp thống khổ.

Lãnh Đường Phàm bình tĩnh nhìn hắn, một chữ một chữ nói: “Từ sáng đến giờ ta chưa ăn được gì.” Điềm tâm sáng hắn vẫn còn chưa được ăn, hắn cái gì cũng chưa ném qua đâu! Đói khó chịu!

“Dát?!” Tiêu Vô Cực méo cả miệng, cái gì là cái gì?

“Ngươi không hiểu ý ta, bảo ta như thế nào thích ngươi.” Mắt đẹp tà mị nhìn Tiêu Vô Cực.

“A? A! Nga!” còn đang mê mang liền khiếp sợ cực độ.

Chỉ nghe được hai thanh âm vẫn còn văng vẳng bên tai, trong phòng cũng chỉ còn lại Lãnh Đường Phàm hãy còn nằm ở trên giường, sau đó ngoài cửa là một trận ồn ào, chỉ nghe đến mau chuẩn bị bữa ăn gì đó.

“Ồ nhi, ngươi sao lại đem hắn đùa giỡn thế, người ta tốt xấu cũng là một đại hiệp nha.” Hoa Thanh Phong bị Tiêu Vô Cực ném ra ngoài cửa, lúc này mới tiến vào, lạnh lạnh mở miệng.

“Ân?Ồ nhi không rõ.” Lãnh Đường Phàm đứng dậy chỉnh lại xiêm y, ngồi vào bên cạnh sư phụ.

“Hảo đồ nhi, vì sư biết ngươi thật thông minh, ngươi là thật không rõ hoặc là giả không rõ?” Hoa Thanh Phong nhìn chằm chằm Lãnh Đường Phàm cười đến đặc biệt thâm ý.

“Ồ nhi.....”

“Phàm nhi, có người thực sự nguyện ý đối tốt với ngươi cũng không nên dễ dàng bỏ qua nha.” Hoa Thanh Phong khó được nghiêm túc như vậy.

“..... Sư phụ, vẫn muốn tìm hắn sao?” Lãnh Đường Phàm thần nhiên hỏi.

“Ân, cuộc đời này không tìm được hắn, vĩnh viễn không trở về Bách Hoa cốc.” Trọng thệ đặt ra, một chút sầu thương lóe lên trên mặt Hoa Thanh Phong.

“Sư phụ.....”

“Ha ha, nhưng đừng giống sư phụ a..... Tốt lắm tốt lắm, đang nói ngươi như thế nào lại nói về ta ?” Hoa Thanh Phong chuyển giọng , ánh mắt phát sáng nhìn Lãnh Đường Phàm.

“Ồ nhi không có gì để nói hết.”

“Thực không nói?” Hoa Thanh Phong không có hảo ý, ngón trỏ gọt cằm Lãnh Đường Phàm, nhìn thẳng đôi mắt đen láy kia, giống như từ đó có thể hiểu ra cái gì đó.

“Ba!” Cửa bị một người đập tung cùng với một đạo tiếng sấm: “Các người đang làm cái gì!”

Hoa Thanh Phong duy trì tư thế đó cùng Lãnh Đường Phàm đồng thời nghiêng đầu, liền thấy Tiêu Vô Cực trợn mắt phùng má, bốc hỏa nhìn chằm chằm hai người bọn họ, phía sau còn đi theo vài người.

“Thơm quá a!” Hoa Thanh Phong thu tay, nghe mùi hương phía sau Tiêu Vô Cực nhìn lại.

“Nga, đúng. Mang đồ ăn lên đi!” Tiêu Vô Cực vung tay lên, người người phía sau nối đuôi đi vào.

Hoa Thanh Phong hí mắt nhìn một bàn bày đầy nhiều loại thức ăn, liếm môi nói: “Oa, cá đuối phượng sí, cung bảo thổ hoang, bào nhục nướng, nguyên bạo tử cấp, cây phạt thủ kim cuốn, tơ vàng tô tước, tú cầu kiền bối, nãi nước ngư phiến, làm biên phúc hải sâm, sơn trân thứ long nha.....” Đột nhiên quay đầu đối Tiêu Vô Cực nói, “Uy, người chuẩn bị nhiều thế làm gì?” Cái này giống như ngự thiện của hoàng đế, không biết lại tưởng là Hồng Môn Yến?

“Điềm Tâm, ta đã đủ hiểu ý người chưa.” Tiêu Vô Cực cọ cọ đến bên người Lãnh Đường Phàm lấy lòng, “Người là thích ta, đúng không?”

Lãnh Đường Phàm cho Tiêu Vô Cực một cái liếc mắt — màu ngọc lưu ly đen (cái này chắc là con người ùi) hết quay trái lại qua phải, sau đó hướng lên trên, sóng mắt lưu chuyển, phong tình vạn chủng. Lập tức đem Tiêu Vô Cực mê mẩn tam hồn lục phách đều câu hết. [như thế nào cảm thấy giống bị hồ ly tinh mê hoặc]

“Ồ nhi, chiêu này cao thâm nha!” Hoa Thanh Phong ở bên cạnh hắc hắc cười, đã muốn cầm lấy chiếc đĩa ăn đồ khai vị “Long phượng trình tường”.

Lãnh Đường Phàm nhìn đến sư phụ đã muốn động đũa, cau cái mũi, lập tức gia nhập hàng ngũ ăn. Trong lòng biết rõ ràng nếu chậm sẽ không có!

“Tiêu công tử, Tiêu công tử!” Tiểu nhị không ngừng kêu to Tiêu Vô Cực vẫn còn đang trong trạng thái si ngốc.

“Chuyện gì nữa?” Tiêu Vô Cực thực khó chịu bị người quấy rầy.

“Còn hoa quả nữa ngài muốn bây giờ mang lên hay không?”

“Đợi lát nữa, người trước đi xuống đi.”

“Được.” Tiểu nhị cúi thắt lưng trộm ngấm Lãnh Đường Phàm, xong mới chậm chậm đi ra ngoài.

“Điềm Tâm, đến ăn nhiều một chút.” Tiêu Vô Cực vô cùng thuần thực giúp Lãnh Đường Phàm gấp rau, một bên còn cười như nở hoa.

Thanh Phong cũng đem đũa tới.

Hoa Thanh Phong cùng Tiêu Vô Cực tranh giành múa đũa, thật vất vả mới ăn được một ít, đột nhiên đứng hẳn nói: “Ồ nhi, sư phụ ngày mai sẽ đi. Hiện tại có Tiêu Vô Cực cùng người, vì sư cũng yên tâm.”

“Sư phụ.....” Lãnh Đường Phàm ở trong lòng thở dài, biết sư phụ tìm không thấy người nợ là sẽ không bỏ qua, chỉ có thể nói, “Kia sư phụ ngài phải bảo trọng a.”

“Ân.” Hoa Thanh Phong ngược lại hướng Tiêu Vô Cực nói: “Tiểu tử, nếu người đối đồ nhi ta không tốt, ta Bách Hoa lão nhân không phải chỉ biết cứu người!”

Tiêu Vô Cực ước gì Hoa Thanh Phong sớm một chút đi, lập tức nói: “Ta như thế nào đối hần không tốt, lão nhân yên tâm đi thôi.”

“Tiểu tử, người không cần đối ta địch ý nặng như vậy.” Hoa Thanh Phong cười nói, “Ta lần đó bị cường hôn là lúc hần mười tuổi”

“Mười tuổi?”

“Đúng vậy. Vẫn là bằng hữu khó được mang một vò rượu vào cốc đến xem ta, Bách Hoa cốc căn bản không có rượu.”

“Vậy người.....” Tiêu Vô Cực còn muốn hỏi, lại bị Lãnh Đường Phàm đánh gãy.

“Bằng hữu sư phụ có tin vui.” Thuận tiện tặng một cái khinh thường. Người này lúc đó không biết có nghĩ đến ta một chút không.

“Các người không gạt ta?” Tuy rằng miệng đã muốn không kèm chế được kêu thật to, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Tiêu Vô Cực, đừng tưởng rằng bị ta hôn qua, liền quên chính mình là ai!” Lãnh Đường Phàm uống đậu chực tà tà lườm hắn.

“A a a!!! Thừa nhận thừa nhận !!!” Tiêu Vô Cực chỉ vào Lãnh Đường Phàm kêu to, lại quay đầu kích động đối Hoa Thanh Phong quát to, “Sư phụ! Ngài cần phải làm chủ cho ta a! Ta đã bị hắn xâm phạm không quá một lần ! Hắn còn không chịu phụ trách nhiệm! Ngài nhất định phải hảo hảo nói hắn nha!” Tiêu Vô Cực từng chữ khóc nói, đặc biệt tăng thêm “Không quá một lần”, chỉ ra chính mình có bao nhiêu ủy khuất.

“Ha ha, đồ nhi, đây là người không đúng , vì sư cũng không dạy người làm xong rồi phải sạch trách nhiệm như vậy (ăn ốc kêu người đổ vỏ).” Hoa Thanh Phong chớp mắt cười nói.

Lãnh Đường Phàm lần đầu tiên không để ý đến sư phụ, yên lặng ăn đồ ăn.

“Sư phụ người xem nha! Hắn lảng tránh vấn đề của ta nha! Hôm nay ngài ở nhất định phải cho ta lấy lại công đạo a!

Tiêu Vô Cực thấy có người đứng về phe mình thì càng kiêu ngạo cả rồn

11. Chương 11

“Hảo, vì sư hôm nay liền cho người làm một thứ chủ.” Hoa Thanh Phong cười đến không có hảo ý, con người đen lấy ánh lên một tia thú vị.

“Sư phụ!” Lãnh Mạc Phàm rốt cục nhìn không được mở miệng kêu một tiếng.

“Ha ha, đồ nhi a, cái gọi là một ngày làm sư phụ, cả đời là sư phụ. Chúng ta thầy trò mười mấy năm , chuyện này ta có thể làm chủ đi.” Nhìn đến Lãnh Mạc Phàm không lên tiếng, dừng một chút lại nói, “Hôm nay ta cũng noi theo Thiết minh chủ, đem chuyện của các người thành toàn đi.”

“Tạ sư phụ!” Tiêu Vô Cực không tự chủ được vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng.

“Không biết hai người các người đang nói cái gì.” Lãnh Mạc Phàm đột nhiên vứt dưa đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tiêu Vô Cực vừa định đuổi theo đã bị Hoa Thanh Phong ngăn lại: “Đừng đuổi theo, hắn đang thẹn thùng thôi, chúng ta tán gẫu một chút.”

“Nhưng là.....”

Hoa Thanh Phong nhìn người mặc dù tại đây, tâm đã tự giác đi ra theo đồ nhi bên ngoài, bất đắc dĩ lắc đầu cười nói:

“Vô Cực a, người như vậy bị hắn ăn gât gao , đến lúc nhận thức được, đừng trách sư phụ không nói trước cho người.”

Tiêu Vô Cực dời mắt khỏi cửa, mỉm cười: “Không dối gạt sư phụ, ta lần đầu tiên thấy hắn, chỉ biết ta Tiêu Vô Cực phải dừng lại ở đây , sớm đã có chuẩn bị tâm lý .” (bỏ thói trăng hoa đi, một lòng làm thê nô)

“Ta đây cũng không có gì , chỉ có chúc người may mắn.” Hoa Thanh Phong tựa hồ thực vừa lòng Tiêu Vô Cực trả lời, gật gật đầu.

“Đa tạ.” Tiêu Vô Cực lấy trà thay rượu hướng Hoa Thanh Phong kính.

“Bất quá có một chút chuyện có thể nói cho người, Phàm nhi tuyệt đối không để một người hán không thích theo bên người lâu như vậy.”

Nguyên tưởng rằng Tiêu Vô Cực sẽ mừng rỡ như điên, hán lại chính là cười cười nói:“Ta biết.” Hán cũng không phải là đứa ngốc, ăn đậu hủ lâu như vậy, hán còn chưa từng nhìn thấy trong mắt Diêm Tâm là chân chính chán ghét.

“Nha!” Tiêu Vô Cực giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì la hoảng lên.

“Làm sao vậy?” Hoa Thanh Phong cũng bị hán làm cho giật mình.

“Hán, hán không mang mặt nạ liền đi ra ngoài!” Tiêu Vô Cực trong lòng có một linh cảm mãnh liệt.

“Ta tưởng có chuyện gì. Vừa rồi cũng không như vậy phải đi Thiết phủ sao?” Hoa Thanh Phong không cho là đúng nói.

“Nhưng vừa rồi là sáng sớm, trên đường không có người, hiện tại mặt trời lên cao đúng là thời điểm náo nhiệt — không được, ta muốn ra ngoài tìm hán!” Lời còn chưa dứt người đã ở ngoài cửa .

Hoa Thanh Phong lẳng lẳng nhìn cửa mở toang, lẩm bẩm nói:“Này tính độc chiếm cũng quá lớn đi!” Đột nhiên cảm thán, hai người kia cùng một chỗ rốt cuộc là ai bất hạnh đây? Sợ chỉ có đương sự mới biết được

Nói đến Lãnh Mạc Phàm, hán giờ phút này chính là mạn vô mục đích dạo ở trên đường. Hán biết nếu hán không nhanh rời khỏi, chỉ sợ sự phụ thật sự đem hán cùng cái tên Tiêu Vô Cực kia bái đường thành thân, thật sự rất mất mặt! Không thể về Bách Hoa cốc, hán chỉ có thể ra ngoài đi dạo, phân tán lực chú ý của sự phụ trước .

Lãnh Mạc Phàm chỉ lo cho bản thân, hoàn toàn không chú ý tới trên đường cái bởi vì hán xuất hiện mà loạn thành một đoàn –

Bán bánh nướng đem bánh nướng nướng đến cháy đen thành than, trên bàn trưng bày là một khối than đá đen tuyền;

Bán trà dẫn thì coi trứng sống như trứng chín mà bán; Bán thịt thiếu chút nữa chặt phải tay mình; người trên đường đi đều trốn mất há mồm ngơ ngốc đụng vào nhau.....

Tiêu Vô Cực ra khỏi khách điểm liền nhìn thấy đường cái một mảnh bừa bãi, lập tức trong lòng biết rõ ràng hướng chạy vội mà đi.

Không lâu rốt cục hoàng thiên không phụ lòng người nhìn đến trong đám người kia một bóng trắng cao gầy lúc nào cũng nhớ thương, lập tức kêu lớn:“Diêm Tâm –! Đẳng này –!”

Lãnh Mạc Phàm nghe được tiếng kêu quen thuộc, dưới chân lập tức dừng lại, ngoái đầu nhìn lại cười, điên đảo chúng sinh. Chỉ nghe đến “A! Nha !” tiếng kêu, một lát liền mê đảo cả đám người.

Tiêu Vô Cực nhìn thấy Lãnh Mạc Phàm quay đầu, còn đối hán cười, trong lòng đó là hưng phấn nha! Chân không dám chậm trễ chạy vội đến trước mặt Lãnh Mạc Phàm.

“Ta nghĩ ăn cái kia, nhưng không có tiền, người đi.” Tiêu Vô Cực vừa đi đến, Lãnh Mạc Phàm liền chỉ vào một cái sạp bán bánh rán phía trước cách đó không xa nói. Hán đã đi dạo phụ cận các sạp tại đây hai vòng , chờ Tiêu Vô Cực đến trả tiền.

Rốt cục chờ được hán đến!

“Nga!” Quả nhiên không phải chuyện tốt, Tiêu Vô Cực thở dài. Nhận mệnh hướng sạp bán bánh rán đi đến.

Đi tới đi tới, Tiêu Vô Cực đột nhiên phát hiện, Diêm Tâm hiện tại giống như càng ngày càng biết tận dụng sắc đẹp của mình nha! Là tại lần bị võ chiêu thân này làm ra sao?!

“Lão bản.”

Không phản ứng.

“Lão bản!”

Vẫn là không phản ứng.

“Lão bản!!!” Tiêu Vô Cực hét lớn một tiếng.

“Người tên gì kêu! Gọi hồn a!” lão bản bánh rán hoàn hồn hung thần ác sát nhìn chăm chăm Tiêu Vô Cực.

“Là gọi hồn người? Mười cái bánh rán!” Tiêu Vô Cực mặc kệ hắn, thầm nghĩ lấy lòng, chạy nhanh mang Diêm Tâm đi khỏi đây.

“Còn chưa có xong! Chờ đi!” Lão bản bánh rán không khách khí nói.

Lãnh Mạc Phàm xem Tiêu Vô Cực bất động ở sạp phía trước, nhin không được đi qua.

Bánh rán lão bản nhìn đến tuyệt thế mỹ nhân thế nhưng hướng chính mình đi tới, miệng khếch trương, khóe miệng ẩn ẩn có thủy quang ở chớp lên.

“Làm sao vậy?” Lãnh Mạc Phàm mở miệng hỏi.

“Hắn nói còn chưa có!” Tiêu Vô Cực cực kì khó chịu nhìn bộ dáng mê đắm của lão bản bánh rán kia.

“Ai, ai nói chưa xong!” Nhìn đến mỹ nhân mở miệng, lão bản bánh rán vui sướng cuống quýt từ tầng sạp xuất ra vài cái bánh rán được đặc biệt chuẩn bị cho hắn đưa cho Lãnh Mạc Phàm.

“Trả tiền.” Lãnh Mạc Phàm tiếp nhận bánh hương Tiêu Vô Cực nói.

“A! Đây, đây không cần tiền! Người, người cầm ăn đi! Thích ăn ta, ta lại làm đưa người!” Lão bản bánh rán mang khuôn mặt tươi cười cùng ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt làm điên đảo chúng sinh kia. Ai nha nha! Nhìn gần thật đúng là tốt hơn! Thật là tiên nhân cũng không bằng!

“Cám ơn.” Lãnh Mạc Phàm mỉm cười, liền cắn một miếng.

Bánh rán lão bản thế nào có thể chịu đựng được nụ cười khuyển đảo như vậy, lập tức sững sờ tại chỗ, ai kêu cũng nghe không thấy.

Đồng dạng sự tình lại phát sinh ở vài sạp bán phía sau.

Tiêu Vô Cực nhìn Lãnh Mạc Phàm thỏa mãn ăn này ăn nọ, cùng với vài quán chủ đã muốn thạch hóa kia, trong lòng lại khẳng định, Diêm Tâm hiện tại thực là càng ngày càng biết lợi dụng nhan sắc hắn nha! Điều này sao được!!! Thật sự là không nên mang hắn đi ra xem đại hội比武 chiêu thân chết tiệt này!

Nguyên bản đường cái khô ráo bởi vì mọi người không thể ngậm miệng mà nước miếng giống như mưa to vừa mới cần quét qua nơi đây. Nhìn mọi người trên đường bộ dáng như bị mê hoặc hồn phách, Tiêu Vô Cực không thể nhịn được nữa dùng sức túm Lãnh Mạc Phàm hướng Giang Nam xuân tử chạy, sau đó thu thập hành lý lập tức quay về Bách Hoa cốc! Miễn cho Lãnh Mạc Phàm nguy hại nhân gian! Muốn hại hại hắn Tiêu Vô Cực một người là đủ rồi! Hắn Tiêu Vô Cực nguyện ý vì khắp an bình cho người thiên hạ trên lưng đeo gông xiềng màu đen kia!

[Cuồng thổ...] => quay ra phun xối xả...

“Ác yêu! Đây không phải Tiêu công tử sao? Đúng là không có lương tâm, lâu như vậy cũng không biết đến xem ta!” Một nữ nhân đã qua tuổi

bốn mươi, trang điểm xinh đẹp vừa tỉnh ngủ đánh ngáp từ Di Xuân viện bước ra, mắt sắc đột nhiên một phen kéo lại Tiêu Vô Cực.

Tiêu Vô Cực rơi vào đường cùng chỉ có thể quay đầu lại: “Xuân Hoa tỷ.”

“Yêu, còn nhớ rõ ta là Xuân Hoa nha! Lâu như vậy không có tới, các cô nương đều muốn gặp người muốn chết!” Nữ nhân ở cửa Di Xuân viện cười đến cười run rẩy hết cả người.

Tiêu Vô Cực tránh né tay Xuân hoa, nói: “Ta đôi nữ nhân không có hứng thú!” Sau liền lôi kéo Lãnh Mạc Phàm chạy vội mà đi.

Tiêu Vô Cực không biết bởi vì một câu này của hắn, không đến ba ngày Dương Châu thành liền truyền khắp thiên hạ đệ nhất đại hiệp Tiêu Vô Cực luyện công quá độ, từ nay về sau không thể phiêu kỹ. Ai kêu kỹ viện vốn là địa phương truyền lời đồn nhanh nhất. [tiểu Tiêu đáng thương]

~ vì Tiểu Phàm nhà ta, chớ có trách ta chặt đứt giọt nữ nhân duyên của người a

~]

Trở lại khách điểm, tiểu nhị đột nhiên thần thần bí bí hề hề đưa cho Tiêu Vô Cực một tiểu bình sứ cùng một tờ giấy, thừa dịp Lãnh Mạc Phàm cùng

Chuyện vui bị cắt đứt, Tiêu Vô Cực một chữ cũng không vô nhìn vào tờ giấy kia, trên mặt cũng dần dần xuất hiện ý cười.

Chỉ thấy tờ giấy kia viết hai hàng chữ nhỏ:

(*) Hoa kham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi.

Đặc cực xuân được, vô sắc vô vị.

Phía dưới chúc danh ba chữ Hoa Thanh Phong.

Tiêu Vô Cực nheo lại mắt cười tà tà. Ha ha a, đã có sư phụ trao quyền, kia Tiêu Vô Cực hắn không tái khách khí.

Chỉ thấy Tiêu Vô Cực bưng mộc bàn đột nhiên đứng lại trước cửa, thật sâu hít vào một hơi. Theo sau chỉ thấy hắn nhẹ nhàng rút ra tiểu bình sứ, thoáng nghiêng tay, một cổ chất lỏng trong suốt chậm rãi chảy ra, dung nhập trong chén –

“Điềm Tâm, đến ném thử ô kê bạch phượng canh của ta!” Về mặt đường như không có việc gì, vui rạo rực đẩy cửa đi vào trong phòng.

Lãnh Mạc Phàm đang ăn phù dung hương tiêu cuốn (chuối cuốn lá sen), nghe vậy nhướng mày nói ngay: “Người làm gì cho ta uống được thiện cho người sanh non? Không uống.”

“Dát?” Trị liệu sanh non? Ô kê bạch phượng canh là được trị liệu sanh non? Hắn chẳng qua là tùy tiện nghĩ ra một cái tên mà thôi, sao trùng hợp dữ vậy! Đây..... Diềm Tâm có thể nào không uống không! Hắn còn đặc biệt bổ thêm chút “được liệu” nữa. Trông mắt vừa chuyển: “Ha ha, ta nói sai lầm rồi nói sai rồi! Hắn là canh bổ dưỡng dưỡng thân! Người xem đầu óc ta này! Mau, mau ăn!”

Lãnh Mạc Phàm hồ nghi nhìn hắn một cái, chậm rãi tiếp nhận, dùng mũi ngửi ngửi.

Tiêu Vô Cực lập tức thoát ra một thân mồ hôi lạnh –

Hắn như thế nào đã quên, Diềm Tâm là thần y nha! Thảm thảm

Lại hồi tưởng lại, thuốc này là Bách Hoa lão nhân cho hắn, vô sắc vô vị, hắn là không thành vấn đề đi! Bách hoa lão nhân là sư phụ Diềm Tâm mà! Cái gọi là gừng càng già càng cay! Những lời này khẳng định đúng vậy!!!

Quả nhiên, Lãnh Mạc Phàm vừa nghe, mày chậm rãi giãn mở ra nói: “Nhân sâm này không tồi.” Sâm vị đậm, có thể thấy được là

sâm lâu năm, lại múc đến một thìa, chậm rãi đưa tới bên đôi môi đỏ mọng.

Tiêu Vô Cực cảm thấy một cổ hưng phấn không thể nào tưởng tượng được!

Lãnh Mạc Phàm thấy thìa đột nhiên thấy thìa ly khai một chút, thùy mắt nhìn chăm chăm một chỗ nói: “Tay người bị gì thế?”

“A? Có, có sao?” Tiêu Vô Cực lập tức nắm chặt hai tay có chút run run, “A, có thể do luyện công lâu quá!” Trời biết hần đã muốn bao lâu không luyện công ! Mỗi ngày không ngừng vội vàng cùng đồ ăn làm bạn, nào có chuyện luyện công a!

Lãnh Mạc Phàm gật gật đầu, liền đem canh đổ vào miệng

12. Chương 12

“ Thế nào, mùi vị không tệ chứ?”- Tiêu Vô Cực dè dặt hỏi.

“Ân”- Lãnh Đường Phàm gật đầu, lại uống một ngụm lớn.

Đợi đến khi Lãnh Đường Phàm uống gần hết, bàn tay to của Tiêu Vô Cực đã không quy củ sờ nắn cái eo nhỏ nhắn của y.

Lãnh Đường Phàm buông bát, nghiêng đầu chống lại ánh mắt tràn đầy tình dục của Tiêu Vô Cực.

“Người muốn làm gì?”

Mới vừa mở miệng, đột nhiên một cổ khô nóng nổi lên, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, tầm mắt mơ màng không rõ.

Ngã.

Tay Tiêu Vô Cực đang sờ trên lưng lập tức đem tiểu thiên hạ ôm vào trong ngực.

Thần thánh Bách Hoa lão nhân quả là danh bất hư truyền, được hiệu phát tác thật là mau a! (Hoa Thanh Phong: tức giận, ta cũng không phải dựa vào cái này mà nổi danh a!!). Hơi sử dụng lực liền đem người bế lên giường.

“ Tiêu Vô Cực! Lá gan ngày càng lớn, dám đối ta kê đơn!”- Lãnh Đường Phàm tuy cơ thể mềm nhũn nhưng thần trí lại thanh tỉnh (thuyết minh một chút, xuân được Hoa Thanh Phong cấp chỉ làm cho cơ thể không cử động được, nhưng thần trí thì lại thanh tỉnh. Có thể làm cho người ta biết rõ ràng mình đang làm cái gì. ^^)

“Điền tâm, được chính là do sự phụ cấp giúp chúng ta thăng tiến tình cảm nha!” Tiêu Vô Cực cười tà, đem người đặt lên giường, sau đó cũng khinh thân đi lên.

Sự phụ? Lãnh Đường Phàm không nói. Ngẫm lại loại chuyện này sự phụ thật đúng là làm được. Tiêu Vô Cực muốn áp đảo hần cũng không phải là chuyện dễ dàng, cũng chỉ có sự phụ. Đột nhiên Lãnh Đường Phàm cảm thấy được tâm lạnh lẽo, chính mình thế nhưng bị sự phụ tối tôn kính mười mấy năm thầy trò tình nghĩa tính kế!

“Điền tâm, loại thời điểm này chỉ có thể nghĩ về ta!” Tiêu Vô Cực hiển nhiên không hài lòng người dưới thân phân tâm. Ngón trở nhẹ nâng cằm Lãnh Đường Phàm, chậm rãi cúi đầu hết sức ôn nhu triển miên hôn lên đôi cánh môi hồng nhuận.

Lãnh Đường Phàm chỉ cảm thấy một cổ khô nóng lập tức vọt lên, khuôn mặt trắng nõn cũng bị nhiệt khí làm nổi lên một tầng đỏ ửng, vô lực mặc cho Tiêu Vô Cực cắn nuốt, khai mở hai khớp hàm, đầu lưỡi mềm mại cũng thuận thế đi vào.

Tiêu Vô Cực nhớ lại lần trước bị hôn thật sự mất mặt , lại ra sức xuất hết cả khí lực hôn ái nhân dưới thân. (trong chương 9 anh Cực bị bé Phàm cưỡng hôn đấy, hí hí)

“Ừm...” – Lãnh Đường Phàm bị hôn đến không thở được, trong bụng lại giống như có một đoàn nhiệt hỏa, rơi vào đường cùng chỉ có thể dùng tiếng rên rỉ để phát ra ngoài.

“ Điền tâm của ta!” – Tiêu Vô Cực khàn khàn gọi, con người do tràn ngập tình dục đen sâu không thấy đáy.

Một bên hôn một bên quen thuộc cõi bỏ y phục lãnh Đường Phàm. Không bao lâu, cơ thể trắng nõn như tuyết, đẹp tuyệt mỹ như bạch ngọc hiện ra trước mắt Tiêu Vô Cực, hắn cũng không chút do dự cởi y phục của chính mình, bỏ nhào về phía trước.

Chân chính là phải làm, Tiêu đại công tử ngược lại không khẩn trương như thế, người ta rốt cuộc là kinh nghiệm phong phú thôi! Tuy rằng đối nam chính là lần đầu tiên, nhưng hoan (hoan ái ~) trường nhiều năm như vậy, đa đa thiếu thiếu (không ít cũng nhiều) cũng nghe đến qua một ít, không làm khó được Tiêu Vô Cực hắn!

“Hô...” Ôn nhu âu yếm, từng nụ hôn nhỏ vun trải rộng toàn thân, Lãnh Đường Phàm chỉ có thể há mồm thở dốc, “... Hô.. ... Tiêu Vô Cực... Người này... Chết tiệt...” Thản nhiên lộ ra làn da đã ửng đỏ một mảnh.

“Điềm tâm... Nhĩ hảo mỹ...” Tiêu Vô Cực ngẩng đầu, ngón tay mềm nhẹ lướt trên thân thể hoàn mỹ, con người thâm thúy dừng trên đôi mắt đã tràn ngập sương mù mỏng lung kia.

“... Hô... Tiêu Vô Cực... Người hiện tại dừng tay... Ta coi như cái gì... Cũng chưa phát sinh qua... Hô..”

Lãnh Đường Phàm thở dốc. Hắn học y thuật nhiều năm, đương nhiên biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì!

“Điềm tâm, ta muốn đến...”- Tiêu Vô Cực chỉ có làm không có nghe, tiếp tục câu dẫn Lãnh Đường Phàm trầm luân. Nực cười! Đến bước này rồi mà muốn hắn dừng tay? !! Trừ phi hắn là thái giám! !!

Lãnh Đường Phàm rất muốn tát vỡ mặt cái thằng phía trước, sau đó đánh chết! Vấn đề là toàn thân vô lực, chỉ còn đôi mắt – chỉ có thể nhìn Tiêu Vô Cực muốn làm gì thì làm.

“Ấn... Hô...” Cảm giác bàn tay của Tiêu Vô Cực ở trên người hắn khắp nơi không ngừng chạy, Lãnh Đường Phàm chỉ cảm thấy lửa nhiệt trong cơ thể sắp đem hắn nuốt chửng. Nhưng lại có một loại cảm giác khát khao kỳ quái đi lên, làm cho hắn không biết làm sao.

Tóc đen hỗn độn, ánh mắt hỗn loạn, hai gò má ửng đỏ, ngực phập phồng, dồn dập thở dốc, thân thể đầy mồ hôi, tất cả đều khiến Tiêu Vô Cực say mê. Rốt cuộc nhịn không được đỉnh thân mình về phía trước—— (vào rồi, vào rồi, hí hí)

“A ——” hơi thở cực nóng truyền đến một trận đau đớn làm Lãnh Đường Phàm thất thanh kêu lên.

“Điềm tâm... Nhĩ hảo nhanh...” Tiêu Vô Cực nghe được Lãnh Đường Phàm kêu, cũng mặt lộ vẻ khổ sở, động cũng không dám động.

“Tiêu Vô Cực... Người nhất định phải chết...” Lãnh Đường Phàm cảm giác được có chất lỏng dọc theo mạn đùi chảy xuống, hắn biết đó là huyết! Tên đáng chết! Cũng dám đem hắn làm ra huyết! Càng nghĩ càng nôn, không khỏi đối người trên thân quát: “Người không thể làm được!”, mới vừa xong, cái loại cảm giác kỳ quái lại hướng hắn đánh úp lại, địa phương bị sáp nhập nóng quá, Lãnh Đường Phàm có chút khó nhịn hơi hơi giật giật.

“Ta sẽ không? !” Nam nhân tự tôn bị nghi ngờ, lại cảm thấy Lãnh Đường Phàm động, Tiêu Vô Cực không thể nhịn được nữa tiến hành công thành chiếm đất...

“... A... Ấn...” Thống khổ không có duy trì bao lâu, có lẽ là được hiệu, Lãnh Đường Phàm chỉ cảm thấy khoái cảm kỳ diệu ở trên người hắn như bùng nổ. Lơ đãng giương mắt, nhìn thấy trong con mắt đối phương, hoàn toàn chỉ có gương mặt đỏ bừng của mình cùng với tình yêu nhẹ nhàng tình quán quanh không đi, một khắc làm cho Lãnh Đường Phàm thất thần, lâm vào trầm luân...

“Điềm tâm... Hảo bổng a...” Đánh sâu vào, Tiêu Vô Cực si ngốc mê loạn nhìn xuống dung nhan tuyệt mỹ dưới thân. . .

. . . Đời này... Không thể buông...

Ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, Lãnh Đường Phàm lông mi thật dài vài lần rung động, đôi mắt mệt mỏi mới chậm rãi mở, chỉ cảm thấy thân thể như bị xe ngựa chạy qua —— muốn gãy ra rồi! Tuy rằng được hiệu đã tán đi, nhưng tối hôm qua không biết tiết chế hiện tại liền nâng một ngón tay đều cố sức! Luyện công liên tục mấy ngày cũng không mệt mỏi như vậy!

“Ha ha, điềm tâm người tỉnh rồi!” tiếng cười khàn khàn của Tiêu Vô Cực truyền đến.

Tay vẫn đang dính chặt vào lưng, hai chân cũng còn quẩn quít lẫn nhau.

Lãnh Đường Phàm hơi giương mắt liền nhìn đến cách hấn gang tấc chính là khuôn mặt cười đến đáng giận. Thói quen tính vươn tay ra tát cho nó một cái, tiếc rằng toàn thân đau nhức không chịu nổi, đành phải thôi.

Nhưng vẫn có thể dùng ánh mắt băng hàn đủ để đóng băng ba thước trường lấy Tiêu Vô Cực đang luôn cúi kia, ám ám thanh âm thông thả mà hữu lực: “Tiêu Vô Cực, người gan lắm!” Dám kê đơn hấn! Còn thượng Lãnh Đường Phàm hấn! ! !

Tiêu Vô Cực nghe vậy tà mị cười, bụng dưới dính sát vào Lãnh Đường Phàm, ra vẻ giết mình nói: “Điềm tâm, nguyên lai người trước kia cho rằng ta không dám a!” lại nói, “Bất quá, Điềm tâm người bây giờ đã là của ta, ta cũng biết chừng mực.” Nói xong lại cọ cọ, biểu hiện hấn là có “gan”, cũng không phải người cũng như tên. (ha ha, mọi người bởi vì tên của Tiêu Vô Cực mà coi thường hấn Ồ: P . E: theo qt tra ra tiêu vô cực là tiêu điều cùng cực)

Lãnh Đường Phàm thật sâu hút vài hơi khí, không nói gì trắng mắt nhìn hấn, bình tĩnh nói: “Ta muốn tắm rửa, ăn cơm.”

Tiêu Vô Cực cứng chịu cười cười, lấy tay chải vuốt sợi tóc tản mát trên gối của Lãnh Đường Phàm: “Ta đã sớm gọi người chuẩn bị, người chờ một chút, ta xuống kêu.” Nói xong hôn một cái mới đi ra ngoài.

Đi ra cửa phòng, lại nhanh đóng cửa lại, xoay người. Tiêu Vô Cực thật sâu thở dài ra một hơi, sau đó không tiếng động bắt đầu cười to – Ai da! Điềm tâm không có không để ý tới hấn! Cũng không có chán ghét hấn! Thần kinh treo lủng lẳng cuối cùng cũng đáp xuống đất! Càng nghĩ càng cao hứng, ngâm một tiểu khúc đi xuống tìm tiểu nhị.

Trong phòng Lãnh Đường Phàm yên lặng nằm ở trên giường, hai mắt nhìn chằm chằm nóc giường, trong lòng siêu cấp khó chịu! Dựa vào cái gì hấn lại bị thượng? ! A, còn nữa! còn bị sự phụ người hấn tôn kính nhất hỗ trợ! Lãnh Đường Phàm nghĩ mà thấy hận. Sớm biết rằng sự phụ là có ân tất trả, có cừu tất báo, không nghĩ tới hấn vừa rồi chẳng qua thoáng lảng tránh vấn đề của sự phụ, liền bị đái ngộ như thế, đồ đệ duy nhất cũng hạ thủ được!

Cũng không lâu lắm, được Tiêu Vô Cực xem như trân bảo mà hầu hạ, Lãnh Đường Phàm tắm xong rồi tắm, miệng vết thương cũng thượng được được, lại ăn một bữa ăn như yến hội. Trong lúc đó, Lãnh Đường Phàm một ngón tay cũng không động, toàn bộ đều do Tiêu Vô Cực làm. Hoạt động duy nhất chính là nhai cơm. Đương nhiên Tiêu Vô Cực cũng một vừa hai phải không có làm ra hành động gì quá đáng, chiếu lời của hấn nói hấn thực là người biết chăm sóc.

Sau đó thần tình giảo hoạt tươi cười Hoa Thanh Phong lại không mời mà tới, cùng Tiêu Vô Cực trao đổi ánh mắt với nhau, liền hướng Lãnh Đường Phàm đi đến.

“Hảo đồ nhi, vì sự đến cáo biệt với người !” Hoa Thanh Phong nhìn Lãnh Đường Phàm một bộ dạng bị người hảo hảo yêu thương qua cười mị mắt.

“Đồ nhi không tiễn!” Lãnh Đường Phàm nằm ở trên giường khinh lãnh nói.

“Ha ha, hảo đồ nhi yêu của ta—— “

“Tiêu Vô Cực!” Lãnh Đường Phàm lần đầu tiên đánh gãy lời nói của sự phụ, ngược lại hướng Tiêu Vô Cực nói, “Ta muốn lên nóc nhà xem sao, người đi trước trải chiếu đi!”

“A? Xem sao?” Tiêu Vô Cực kinh ngạc nhìn chằm chằm Lãnh Đường Phàm, Điềm tâm của hấn khi nào thì học người ta bày tỏ tình cảm..

“Người không đi?” Lãnh Đường Phàm con người đen chột tất.

“Đi, đi đi!” Tiêu Vô Cực vội nói. Hấn hiện tại chỉ sợ Điềm tâm mất hứng một cái liền không để ý tới hấn. Dù sao hấn hiện tại làm chuyện thẹn với lương tâm, lo lắng lại không đủ. (tuy rằng trước kia cũng không như thế).

“Đồ nhi, người thực sự giữ được hấn!” Hoa Thanh Phong nhìn bóng dáng Tiêu Vô Cực đi ra khỏi cửa, hâm mộ nói:”Sớm nghe nói về Tiêu Vô Cực Tiêu đại hiệp phong lưu tiêu sái, từ nữ nhân đến mọi việc đều thuận

lợi, ai cũng bộ không giữ được hần. Không nghĩ tới đến hần đã bị người trói buộc mất rồi! Ha hã a, chiếm được một người lợi hại như vậy! Không hổ là đồ nhi của ta!”

Lãnh Đường Phàm chính là lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoa Thanh Phong, một câu cũng không nói.

Thẳng đến khi Hoa Thanh Phong bị nhìn cả người không thoải mái, chính mình cung khai: “Được rồi được rồi, vì sư cũng là muốn tốt cho người thôi!”

Hần này đồ nhi cái gì cũng tốt, ngay cả có thời điểm ánh mắt rất sắc bén. Khó trách Tiêu Vô Cực muốn đoạt lấy hần, không có biện pháp.

Lãnh Đường Phàm như trước không nói nhìn chằm chằm Hoa Thanh Phong.

Hoa Thanh Phong chỉ có thể vò đầu nói: “Ai nha, ai kêu người thích người ta còn không chịu thừa nhận, ta chẳng qua nhìn thấy hần đáng thương, thoáng trợ giúp một chút mà thôi nha!”

“Ai nói ta thích hần? !” Lãnh Đường Phàm cắn răng nói.

“Ha hã, này người như thế nào dấu diếm được vi sư ta?” Hoa Thanh Phong đắc ý nói, “Người lúc mười ba tuổi, bằng hữu vi sư đến thăm ta, người ta chẳng qua sờ soạn đầu của người một chút, đã bị người độc ba tháng không xuống được giường; cách năm người ta lại đến, lần này nhẹ nhàng sờ sờ tay người, sau khi trở về không rõ nửa năm không xuống được giường; mười lăm tuổi, mang người đi ra ngoài hái thuốc, một cái đặng đồ tử thoáng đùa giỡn người, liền bị người đánh gãy chân, cho tới bây giờ còn chưa lành; mười sáu tuổi...” mặt âm các }

13. Chương 13

“Được rồi.” Lãnh Đường Phàm có chút không kiên nhẫn cắt ngang lời sư phụ.

“Ha ha, thừa nhận đi.” Hoa Thanh Phong cười xấu xa nói, “Người đem đó mượn rượu giả điên, chuyện người cưỡng hôn hần ta đều ở trên nóc nhà thấy được [.....], nghĩ giấu được ta? Lại nói tiếp, người tiếp theo lại say quá đà mà hôn mê, cho người đáng đời đi! Ha ha.”

“.....”

“Bất quá người yên tâm, vừa rồi chuyện gì ta cũng chưa nhìn thấy, phi lễ chó nhìn ta còn biết!” Hoa Thanh Phong nhấn mạnh.

“.....” - ???

“Như thế nào? Không tin ta? Hứ ta mà thêm xem! Miễn cho tức cảnh sinh tình!” Làm cho hần lại nhớ tới người nọ.....

“Nhìn cái gì lại tức cảnh sinh tình?” Tiêu Vô Cực đẩy cửa đi vào.

“Ách – không có gì!” Hoa Thanh Phong lại nhìn hần hỏi : “Chuẩn bị xong rồi? Chúng ta đi thôi.”

Nhưng là khi Tiêu Vô Cực ôm Lãnh Đường Phàm cùng Hoa Thanh Phong phi thân lên nóc nhà, lại phát hiện nguyên bản chiếu mình chuẩn bị đã bị hai người ta ta người người chiếm mất.

“Sư ca yêu ~ người xem hôm nay trăng thật đẹp nga ~” Một chất giọng the thé trong đêm yên tĩnh nghe phá lệ dọa người.

“Tiểu Mỹ ~ ánh trăng có mỹ đến đâu cũng không mỹ bằng muội ở trong lòng” Thô ách tiếng nói cùng chất giọng the thé lúc này hòa hợp đến thần kì.

“Sư ca ~ ta đột nhiên cảm thấy mấy cái lỗ rỗng trên mặt người hảo đáng yêu nha ~”

“Tiểu Mỹ ~ tàn nhang trên mặt muội cũng giống như sao sáng trên trời, mỹ lệ đến chói mắt ~”

“Bốp!”, “Đó là mỹ nhân ban!”

“Nga, đúng đúng, chỉ có mỹ nhân mới xứng có mỹ nhân ban!”

“Sư ca ~”

“Tiểu Mỹ ~”

Tiếp theo hai người bắt đầu dùng miệng cắn miệng.

“Này không phải là Triệu Tuyết Mỹ cùng Tôn Nhị Ma sao?” Hoa Thanh Phong buồn cười nói. Hai người kia dung mạo xấu xí khiến người ta có chết cũng không quên được.

“Bọn họ đang làm cái gì?” Tiêu Vô Cực nhú mày nói. Nghĩ đến đôi chiếu kia vẫn là từ bỏ thôi.

Lãnh Đường Phàm nhìn hai người bọn họ vô tư hồn nhiên không ngại ngay tại chỗ trình diễn một màn đông cung sống động, liền làm như không thấy quay đầu vùi vào trong lòng Tiêu Vô Cực, bộ dạng như vậy..... Thật sự là thương mắt!

“Ai da, bọn họ thật đúng là lãng mạn a!” Hoa Thanh Phong có chút hâm mộ, thở dài.

Tiêu Vô Cực nhìn Lãnh Đường Phàm mấy khi thân cận như vậy, cảm thấy mừng thầm, cúi đầu ngọt ngào nói: “Bảo bối, hay là chúng ta ngày khác lại lên giường trắng đi.”

“Không được.” Lãnh Đường Phàm cố ý làm khó dễ, hiện tại trong lòng vẫn là thực khó chịu.

“Vậy được rồi.” Tiêu Vô Cực chỉ có thể ngẩng đầu, hướng hai người quần áo không chỉnh kia kêu lên: “Uy, đôi sừ nam nữ kia, dám chiếm chỗ của chúng ta!”

“Sừ nam nữ?!” Chỉ thấy đôi sừ nam nữ kia lập tức lau nước miếng, giận dữ trừng Tiêu Vô Cực.

“Chúng ta là phu thê!” Tôn Nhị Ma ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý nói từng từ một.

“Phu thê? Phu thê mà lên nóc nhà yêu đương vụng trộm như thế?” Hoa Thanh Phong cũng gia nhập hàng ngũ, chuyện tốt hẳn cũng muốn có một chân.

“Cái gì yêu đương vụng trộm! Chúng ta đây là la mạn để khắc (chỗ này ta ko hiểu >.<) hiểu=” không? [=” hân...”]=” triệu=” tuyết=” mỹ=” môm=” thì=” kêu,=” hai=” mắt=” lại=” nhìn=” chăm=” chăm=” tiêu=” vô=” cực=” cùng=” hoa=” thanh=” phong=” tinh=” quang=” đại=” thịnh.=” thiên=” hạ=” hảo=” tuần=” tú=”>

“Ta quần người là cái gì! Tóm lại chỗ này là chúng ta thấy trước ! Chiếu này cũng là của chúng ta !” Tiêu Vô Cực cảm thấy mình bây giờ như mấy tên bán sạp vỉa hè, bị người khác cướp chỗ, bắt đầu la hét ầm ĩ.

Thật muốn khóc a. Hắn như thế nào lại suy bại đến mức này a

~“Của các người ? Trên chiếu có ghi tên người á? Ta nói là của chúng ta, thế nào!” Triệu Tuyết Mỹ một bên nhìn tuần nam mà chảy nước miếng, một bên cũng không cam tâm yếu thế.

“Bảo bối, không thể cùng bọn họ nói lý a.” Tiêu Vô Cực buồn rầu cúi đầu nói.

“Không được cũng phải nói.” Lãnh Đường Phàm lạnh lùng lên tiếng.

Tiêu Vô Cực méo môi nhìn về phía Hoa Thanh Phong xin giúp đỡ.

Hoa Thanh Phong đảo mắt, cười híp mắt nói: “Hảo đồ nhi, người đã hưng trí cao như vậy, vì sư nhất định giúp người đem chiếu đòi lại, sau đó mới hảo hảo nói chuyện kia với Vô Cực, như thế nào?” Đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “chuyện kia”.

“Bảo bối chuyện gì liên quan đến ta?” Tiêu Vô Cực chen lời.

“Ta muốn đi ngủ.” Âm thanh lạnh lùng của Tiêu Vô Cực trước ngực truyền đến.

“A! Hảo, chúng ta lập tức đi!” Tiêu Vô Cực nhẹ nhàng thở ra, sợ ý đổi ý, lập tức ôm Lãnh Mạc Phàm trở về phòng.

Hoa Thanh Phong cười đến không dậy nổi cổ nói với Tiêu Vô Cực: “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai nhớ đi tiễn biệt sư phụ ta a!”

“Được.” Tiêu Vô Cực quay đầu đáp ứng.

“A nha nha! Tuấn tiểu hỏa (chàng đẹp trai) người đừng đi nha!” Vừa thấy Tiêu Vô Cực muốn rời đi, Triệu Tuyết Mỹ nóng nảy, “Có chuyện gì từ từ nói!”

“Tiểu Mỹ, người muốn cùng hần nói cái gì?” Tôn Nhị Ma khó hiểu.

“A nha! Sư ca người đợi!” Triệu Tuyết Mỹ lại hướng Tiêu Vô Cực kêu lên: “Tuấn tiểu hỏa! Tuấn tiểu hỏa!”

Hoa Thanh Phong cười đến ta nhả mê mị xoay người, “Vị đại thẩm này kêu ta sao?”

“Ách? Không phải, a, đúng đúng!” Triệu Tuyết Mỹ đã muốn bị nụ cười của Hoa Thanh Phong làm cho đầu váng mắt hoa.

“Đại thẩm muốn nói chuyện gì?” Hoa Thanh Phong dù sao cũng không có gì làm, nhàn rãi đi qua.

“Ách, này, cũng không có gì.” Giờ phút này trong mắt Triệu Tuyết Mỹ chỉ có Hoa Thanh Phong.

“Tiểu Mỹ, không có gì chuyện gọi hần làm gì?”

Triệu Tuyết Mỹ lúc này mới nhớ bên cạnh vẫn còn Tôn Nhị Ma, lập tức một chương đánh qua, “Không có việc gì không thể kêu sao! Vừa mới thành hôn xong đã quản chuyện này chuyện kia! Về sau còn muốn quản gì nữa!!” Nói xong lại ôm mặt gào khóc.

Tôn Nhị Ma lập tức ôm lấy Triệu Tuyết Mỹ: “Tiểu Mỹ

đừng khóc a

ta về sau không hối nữa, được không? Nhìn người khóc lòng ta đau lắm a! Ta, ta cũng muốn khóc!” Nói xong cũng bắt đầu a a khóc lớn. (cặp thần kinh •_•)

Hoa Thanh Phong nhìn thấy tức cười ha ha, vỗ chân trầm trồ khen ngợi![- -] đương nhiên hần cười còn hai người kia thì khóc. Một hồi lâu lại thấy nhìn người ta khóc mà mình cười thì kỳ quá, nhìn hai người còn đang khóc lóc thảm thiết lưu luyến không rời, đành quay người trở về.

Trong phòng.

“Bảo bối, sư phụ là muốn nói chuyện liên quan đến ta?” Tiêu Vô Cực thuận miệng hỏi.

“Muốn đoạt người.”

“Đoạt ta? Ha ha, bảo bối muốn, ta chính mình tặng cho người, người không cần hao tâm tổn sức.”

“.....”

Tiêu Vô Cực đem Lãnh Đường Phàm đặt vào trong giường, chính mình cũng leo lên, vui sướng ở bên tai Lãnh Đường Phàm nói: “Bảo bối, ta đã là người của người nha!”

Chưa dứt lời, Lãnh Đường Phàm trừng mắt nhìn hần, cười như không cười nói: “Người rất đặc ý.”

“Hắc hắc hắc.” Tiêu Vô Cực đem Lãnh Đường Phàm ôm vào trong ngực, ngọt ngào nói: “Bảo bối, ta thật là cao hứng, người không có chán ghét ta!”

Lãnh Đường Phàm lạnh lùng nói, “Người như thế nào biết ta không có chán ghét người?”

“Hi hi, ta cảm thấy được.” Tiêu Vô Cực cười đến không khép miệng lại được, “Ta có thể lý giải được, người có phải đã một chút thích ta?”

“Người nằm mơ!” Lãnh Đường Phàm nhắm mắt vô tình nói.

“Nằm mơ cũng được, dù sao ta hiện tại đã là của người, người không thể vứt bỏ ta!” Tiêu Vô Cực da mặt dày lại cọ cọ trên người Lãnh Đường Phàm, nghĩ nghĩ lại nói, “Người nếu không chịu trách nhiệm, ta sẽ báo quan! Nếu không ta phải đi cáo ngự trạng! Đúng rồi, thuận tiện để Hoàng Thượng ban hôn! Không biết thành thân ở trong cung cảm giác như thế nào.....” càng nghĩ càng nói càng thái quá.

Lãnh Đường Phàm vẽ mặt hắc tuyến thâm oán trình tiết của mình như thế nào liền hủy ở trên tay một thảng ngực?!

14. Chương 14

Sáng hôm sau khi rời giường, Lãnh Đường Phàm liền lấy ra một viên đan dược ăn vào, sau đó vận công khoảng nửa canh giờ, lập tức thấy đau nhức toàn thân dần dần được tiêu trừ, tin thần cũng khôi phục lại. Chính là thương thế phía sau còn có chút đau, tức giận liền nắm cổ Tiêu Vô Cực bắt đầu đánh đấm. Đánh xong liền cảm thấy toàn thân thư sướng, thần thanh khí sảng mà chuẩn bị xuống lầu tìm sự phụ.

“Chờ.. chờ ta, Bảo bối.” Tiêu Vô Cực trên đầu u mấy cực vẫn cố gắng từ trên mặt đất bò lên, chết sống ngăn lại Lãnh Đường Phàm, “Mang theo mặt nạ” Hắc cũng không muốn có thêm một màn oanh động nữa, ngày hôm qua coi như mọi người một giấc mộng đi.

Đến khi Lãnh Đường Phàm chịu không nổi Tiêu Vô Cực triển công rốt cực mang mặt nạ mà xuống lầu, liền thấy một bàn đồ ăn phong phú đang bị Hoa Thanh Phong ăn đến thiên hôn địa ám.

“Đến đến đến, cùng nhau ăn.” Hoa Thanh Phong thấy hai người liền kêu lên.

Lãnh Đường Phàm ngồi xuống bàn, mắt lạnh đảo qua, Tiêu Vô Cực lập tức dâng bát dâng đĩa, đồ ăn trong bát đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

Đang cao hứng dùng bữa, chợt thấy Thiết minh chủ mang theo hai gã đệ tử đi về phía bọn họ.

“Tiêu công tử.” Thiết minh chủ đi đến trước bàn của họ.

“Thiết minh chủ, mời ngồi.” Tiêu Vô Cực nâng tay.

Sau một màn chào hỏi ý tứ, Thiết minh chủ liền trực tiếp nói vào trọng tâm: “Tiêu công tử hẳn là biết mấy năm gần đây vô lâm muốn diệt trừ Huyết Y giáo.”

Tiêu Vô Cực nghe vậy giật mình: “Đương nhiên biết.” Huyết Y giáo ở trên giang hồ tuy mới sáng lập nhưng gian dâm, giết người cướp của không chuyện ác nào không làm, làm nhân sĩ chính đạo oán giận, người người phần nộ.

“Không đối gạt Tiêu công tử, Thiết minh chủ lần này tổ chức đại hội luận võ chiêu thân là muốn tìm cho tiểu nữ một vị hiền tể, nhân cơ hội này cùng Thiết minh chủ lãnh đạo quần hào cùng nhau đi diệt trừ ma giáo. Nhưng là –” Nói đến đây lại thở dài, tựa như có cảm giác bất thành.

Hoa Thanh Phong cấp Tiêu Vô Cực ánh mắt kiểu “Ngươi xem đi” , có chút đắc ý.

Tiêu Vô Cực cười cười, một bên lấy đĩa rau lại cho Lãnh Đường Phàm: “Có Hạo Nhiên huynh ở đây, không phải cũng giống ý Thiết minh chủ hay sao.”

Thiết minh chủ vẫn là có chút tiếc hận thở dài nói: “Nay Thiết minh chủ nhận được tin tức, ba ngày sau Huyết y giáo sẽ tụ hội lại, ngay cả giáo chủ ma giáo cũng đích thân đến, đến lúc đó chúng ta một lưới bắt hết, không biết Tiêu công tử.....” Ý tứ coi như đã minh bạch.

Tiêu Vô Cực nghĩ nghĩ nói: “Trừ gian diệt ác, Tiêu minh chủ tất nhiên sẽ không từ chối, chờ Thiết minh chủ phân phó.”

Thiết minh chủ nghe vậy mừng rỡ vội đáp: “Phân phó thật không dám nhận, có Tiêu công tử tương trợ, coi như vận của Huyết Y giáo đã tận!”

Tiêu Vô Cực cười có phần bất đắc dĩ, “Thiết minh chủ đề cao Tiêu minh chủ rồi.”

“Tiêu công tử thật quá khiêm tốn!” Thiết minh chủ ha ha cười, “Kia Thiết minh chủ phải đi chuẩn bị, đến lúc đó Thiết minh chủ sẽ phái Hạo Nhiên đến đón công tử đến chỗ chúng ta tập hợp.”

“Làm phiền Thiết minh chủ .” Tiêu Vô Cực cười nhẹ.

“Không phiền...” Thiết minh chủ đứng dậy chấp tay nói , “Kia Thiết mỗ đi trước một bước, các vị từ từ dùng.” Xong liền mang hai gã đệ tử rời khỏi quán.

Thấy người đã ly khai, Hoa Thanh Phong quay đầu hướng Tiêu Vô Cực nói: “Nghe nói Huyết Y giáo giáo chủ chiêu thức tà công lợi hại vô cùng, người nghĩ có thể đánh bại hắn?”

“Không thể.” Tiêu Vô Cực nhún vai nói.

“Không thể?!” Hoa Thanh Phong cả kinh nói, “Như thế nào lại không thể? Ta nghĩ người ít nhất cũng phải nắm chắc được bảy tám phần!”

Tiêu Vô Cực cười nói: “Bọn chúng ai ai cũng đều là cao thủ a! Hơn một tháng trước, ta nhất thời sơ ý bị bọn chúng ngầm hạ độc, vốn tưởng rằng này mệnh nà giữ lại không được, không ngờ trong lúc đó lại đi lạc vào Bách Hoa cốc, trong cốc khí độc phiêu tán, lấy độc trị độc, đồng thời cứu ta một mạng. Bất quá, thực tâm ta còn phải cảm tạ bọn chúng, để cho ta có thể gặp được bảo bối, ha ha.” Nói xong lại quay qua sờ sờ tay Lãnh Đường Phàm.

Lãnh Đường Phàm chính là cho bàn tay không an phận đó một cái tát, sau đó lại tiếp tục dùng bữa.

Tiêu Vô Cực vuốt mặt ủy khuất nói: “Bảo bối, người đánh vẫn chưa đủ sao~~”

“Xem ra ta vẫn là nên lưu lại đi.” Hoa Thanh Phong bất đắc dĩ nói, “Có thêm một người vẫn hơn.” Hắn y thuật cũng không phải tầm thường!

“Rất tốt!” Tiêu Vô Cực vui vẻ nói, “Ít nhất có thể chết chậm một chút.”

Nói xong lại là một bạt tai hướng đến khuôn mặt tuần tú của Tiêu Vô Cực.

“Điềm Tâm, người đánh thật đau ác ~~” Tiêu Vô Cực vuốt vuốt mặt, đáng thương hề hề nói.

Lãnh Đường Phàm tà phiêu hắc liếc mắt một cái, lạnh lùng thốt: “Ít nhất cũng đừng nói mấy lời khiến người ta phải động thủ.”

Hoa Thanh Phong cười lắc đầu, hắn này đồ nhi thật đúng là chết vẫn cứ mạnh miệng, lo lắng người ta cứ việc nói thẳng thôi!

Ba ngày rất nhanh liền trôi qua, trong lúc Tiêu Vô Cực vẫn như nô tài (culi) hầu hạ Lãnh Đường Phàm, cộng thêm thường thường ăn chút đậu hủ; Lãnh Đường Phàm vẫn thư thái như trước hết ăn chơi lại ngủ, thỉnh thoảng lại bạo đánh Tiêu Vô Cực một chút để dễ tiêu hóa; Hoa Thanh Phong vẫn đến giờ ăn cơm liền xuất hiện trước mặt hai người bọn họ, thường thường một phen lửa cháy đổ thêm dầu, chỉ sợ cho thiên hạ bất loạn.

Giờ Hợi, ngoài cửa sổ trăng đã lên cao, gió thổi khe khẽ.

“Điềm Tâm, ta hảo luyện tiếu người ~~” Tiêu Vô Cực ôm Lãnh Đường Phàm ngồi ở trên ghế, cảm gác trên vai y nói.

Lãnh Đường Phàm chỉ lo ăn bánh bao thịt, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hắn.

“Điềm Tâm, vạn nhất ta có chuyện gì, người không cần vì ta thủ thân , tìm người tốt gả đi, chỉ cần hắn đối đãi người hảo, Ta dưới suối vàng có biết, cũng có thể nhắm mắt ~~”

Hoa Thanh Phong một miếng bánh ngọt trong miệng xém nữa là phun hết ra, liền uống một ngụm canh cá nhuận nhuận cổ họng, cười lớn nói tiếp: “Vô cực a, chuyện này người có thể yên tâm, vạn nhất người gặp chuyện gì, vì sư ta nhất định hoàn thành di nguyện của người, giúp đồ nhi ta tìm được một người tốt, sẽ không để hắn chịu khổ .”

“Ân, có sư phụ nói vậy ta cũng an tâm. Bất quá nhất định phải cùng người nọ nói rõ ràng, hắn là tái giá!” Tiêu Vô Cực lại một bộ dáng vô cùng trịnh trọng tuyên bố. (:”>)

“Ân, người vĩnh viễn là chính phòng, chúng ta sẽ nhớ kỹ người, người cứ yên tâm đi thôi.” Hoa Thanh phong cũng một vẻ mặt trịnh trọng nhìn hắn.

“Hảo, ta đây đi ~~ bắt quá, trước khi ta đi, có thể hay không được một nụ hôn chia tay? Bảo bối ~~” Nhích người gần sát vô Lãnh Đường Phàm, quyết định hướng miệng về đôi môi đang ra sức ăn bánh bao kia.

“Uy uy, đừng quên nơi này còn có cái lão nhân ta đây a, ta chịu không nổi kích thích a ~~” Hoa Thanh Phong cắn cắn bánh, ngoài miệng nói như vậy, trên mặt cũng là một bộ dáng xem kịch vui.

“Không có việc gì không có việc gì, kích thích kích thích làm tan ứ huyết! Đến đây đi, bảo bối ~~”

Lãnh Đường Phàm lạnh mặt, một chưởng đẩy ra Tiêu Vô Cực đang muốn dựa vào mặt mình, tiếp tục ăn bánh bao.

“Bảo bối

” Thanh âm kêu la này thật đúng là vạn phần thê lương, rung động đến tâm can, “Một nụ hôn chia tay người cũng không nở cho ta sao? Dù sao cũng là nhất dạ phu thê bách dạ ân a (một đêm ân ái tình nghĩa trăm năm) –”

“Nào có ân nghĩa gì.” Hoa Thanh Phong không đứng đắn đánh gãy, “nhân duyên ngắn ngủi thôi.”

“Nói lung tung gì đó –” Tiêu Vô Cực vừa định cãi lại, lại bị tiếng đập cửa đánh gãy.

Bạch Hạo Nhiên vẻ mặt nghiêm túc tiêu sái tiến vào, “Vô cực huynh, đã chuẩn bị xong chưa?”

Tiêu Vô Cực thở dài, thu hồi khuôn mặt cợt nhả lại, gật gật đầu đứng lên nói – “Đi thôi.”

Hoa Thanh Phong cùng Lãnh Đường Phàm đồng thời bỏ lại bánh ngọt cùng bánh bao cũng theo đứng lên.

“Bảo bối, người không cần đi! Rất nguy hiểm !” Tiêu Vô Cực khó có được dáng vẻ nghiêm trang, hoàn toàn không có một nét gì gọi là vui đùa.

.

“Bạch huynh, dẫn đường đi.” Lãnh Đường Phàm nhìn không chớp mắt nhìn Bạch Hạo Nhiên.

“Này.....” Bạch Hạo Nhiên trong lòng cũng không hy vọng Lãnh Đường Phàm đi, tuy rằng hắn biết Lãnh Đường Phàm cũng không phải là người tầm thường, nếu đi theo có thể tăng thêm một phần sức, nhưng là hắn cũng không hiểu được chính mình vì cái gì không nghĩ nhìn hắn đi mạo hiểm. (có mùi nguy hiểm ở đây, tình cảm cảm đoán sắp manh nha le lói :”<>

“Vô cực, người cũng không tin thực lực đồ nhi của ta.” Hoa Thanh Phong lắc đầu nói.

“Ta không phải không tin tưởng hắn! Chính là... người biết mà!” Tiêu Vô Cực vội la lên.

Lãnh Đường Phàm nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Vô Cực, tinh mâu lóe lên, dung nhan tuyệt mỹ bỗng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, kiên định nói:

“Ta không muốn người đi một mình .”

Tiêu Vô Cực vẫn đang kinh ngạc nhìn nụ cười đến tiêu hồn thực cốt của Lãnh Đường Phàm, một hồi lâu mới hoàn hồn, xuất ra một câu:

“Người nhớ mang theo mặt nạ đi .”

Hoa Thanh Phong bắt mắt ở một bên lẩm bẩm: “Bộ ta không phải là người sao? Thiết mình chủ không phải nói còn có rất nhiều người sao? Cũng không phải đi một mình? Quả nhiên là đồ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi! Hừ hừ.....”

15. Chương 15: Chương 15

Ba người theo Bạch Hạo Nhiên xuyên màn đêm đến ngoại thành Dương Châu, trên núi cây cỏ thưa thớt, chỉ nghe thấy tiếng chém giết không dứt bên tai..

“Không tốt! Đã bắt đầu động thủ rồi!” Hoa Thanh Phong nhíu mày nói.

“Sư phụ không phải nói giờ tý sao?” Bạch Hạo Nhiên vẻ mặt ngưng trọng, “Chúng ta mau!”

Bốn người nhanh như cắt chạy về phía trước, chỉ thấy mấy trăm người hai bên đang kịch liệt lao vào nhau chém giết, tạo nên một trận huyết chiến trước nay chưa từng có, một mảnh đao quang kiếm ảnh.

Đột nhiên phát ra một thanh âm vang dội quái dị như cắt xé màn trời đêm, sau đó mấy trăm thân ảnh hồng sắc lập tức nhảy ra khỏi trận chiến, quần hùng lập tức không còn đối thủ, chỉ nghe thanh âm kia vang vọng như pháo nổ trong không trung một hồi lâu, sau đó mới từ từ ở trong màn đêm tiêu thất.

Bốn người xuyên qua đám người hướng về phía trước, chỉ thấy Thiết minh chủ tay đỡ vai phải, máu tươi từ kẽ tay tràn ra.

“Các người đã đến.” Thiết minh chủ có chút lão đảo, “Bọn họ so với chúng ta tưởng tượng mạnh hơn rất nhiều, các người phải cẩn thận”, lại chỉ về phía trước, chỉ thấy một hắc y nhân thân hình cao lớn, đầu đội mặt nạ trong rất dữ tợn, trên tay cầm một cây cây sáo, đứng ở trên đồi núi, trước mặt là mấy trăm hồng y nhân, ánh mắt vô thần mà trống rỗng.

Tiêu Vô Cực nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy quần hùng tất cả đều một bộ thở dốc, ai cũng đều thương tích, nhiều người thậm chí phải dựa vào kiếm để đứng vững.

“Đây không phải Tiêu đại hiệp sao?” Trong đám người có người nhận ra Tiêu Vô Cực.

“Đúng, đúng! Chính là Tiêu đại hiệp!” Mọi người không ngờ được kêu lên, giống như trong lúc tuyệt vọng thấy được một tia hy vọng.

Giờ phút này Lãnh Đường Phàm vẻ mặt nghi hoặc nghĩ, người này mà cũng nổi danh như vậy à?

“Chúng ta nhất định thắng!” Có người hô lên.

“Không sai! Tà bất thắng chính!” Tiêu Vô Cực lên tiếng nói tiếp.

“Tà bất thắng chính!”

Mọi người cùng hô lên. Nhất thời khí thế tăng lên không ít.

Một trận gió thổi qua, Hắc y nhân rồi đột nhiên nâng tay, Mọi người lập tức toàn thân đề phòng, nín thở nhìn chăm chăm Hắc y nhân.

Chỉ thấy hắc y nhân đem cây sáo đặt trên môi, âm thanh quái dị kia lại một lần nữa vang lên, dữ dội cắt xé mà đem làm người nghe được cảm thấy như tim ngừng đập, máu ngừng chảy.

Tiêu Vô Cực đột nhiên hét lớn một tiếng: “Mọi người cẩn thận!”

Chỉ thấy theo âm thanh kia, mấy trăm hồng y nhân lập tức động tác thoăn thoắt trong bóng tối, chuyển động nhanh như quái vật nhắm phía mọi người.

đông thảo kute

Trận chiến lại bắt đầu, trong bóng đêm chỉ thấy đao kiếm vung lên, lóe ra hung quang chói mắt, mỗi một đao quang chém xuống, lại thấy huyết quang phun ra, rơi xuống như hoa, vấy khắp mọi nơi.

Trong hỗn loạn, Tiêu Vô Cực không thể quan tâm đến Lãnh Đường Phàm bọn họ, đối thủ người nào cũng có thân thủ phi phàm, đao kiếm tuyệt kỹ.

Ước chừng nửa canh giờ, vang lên một tiếng giống như vải vóc bị xé. Hồng y nhân lại lui về.

Tại địa phương hoang vắng, trùng trùng điệp điệp bị bao phủ bởi máu tươi, dưới ánh trăng ánh lên một màu đỏ ghê rợn.

“Bảo bối!” , Tiêu Vô Cực lập tức lo lắng vịn phần nhìn xung quanh.

“Ta không sao.” Lãnh Đường Phàm cùng Hoa Thanh Phong thở dốc đi tới.

“Không bị thương chứ?” Tiêu Vô Cực chau mày, từ trên xuống dưới sờ soạng một phen, [giờ phút này tuyệt không phải ý xấu.] xác định không có thương tổn nói nhẹ nhàng thở ra.

“Đồ nhi, ta cảm thấy bọn họ có chút không thích hợp!” Hoa Thanh Phong nhìn chăm chăm đám người hồng y xa xa.

“Ân, bọn họ toàn bộ đều trúng kỳ độc.” Lãnh Đường Phàm cũng phát giác chuyện không thích hợp.

“Không sai, bọn họ tất cả đều trúng Huyết hồn!” Thiết minh chủ được Bạch Hạo Nhiên nâng đỡ cũng đã đi tới.

“Ta cảm thấy bọn họ hành động không giống con người.” Tiêu Vô Cực nói.

Thiết minh chủ gật gù đầu nói: “Người trúng Huyết hồn, tựa như một hoạt tử nhân, chỉ biết nghe thấy âm hành động, nếu đã là người chết, kia tất nhiên là không giống con người.”

Lúc này quần hùng người người lòng đầy căm phẫn, đều phẫn nộ kêu gào: “Mọi người! Giết chết đại ma đầu! Cùng nhau đồng quy vu tận (chết chum)! Mười tám năm sau vẫn là một hảo hán!”

Đột nhiên âm thanh lại vang lên, mọi người lập tức cảnh giác im tiếng. Nhưng lần hồng y nhân vẫn bất động không hướng tới.

Chỉ thấy Hắc y nhân đột nhiên tháo mặt nạ xuống, lộ ra ngũ quan đoan chính, hình dáng rõ ràng, thân thể có chút cường tráng.

“Sư huynh, quả nhiên là người!” Tiêu Vô Cực không có một tia kinh ngạc.

“Là ta thì như thế nào!” Hắc y nhân lạnh lùng cười, “Người lần trước phá hư chuyện tốt của ta, làm chết nhiều giáo đồ của ta, hôm nay cũng nên thanh toán một thể!”

“Sư huynh, sư phụ dạy chúng ta võ công, người lại dùng nó nguy hại nhân gian ? Người dưới tuổi vàng có biết, nhất định không thể nhắm mắt!”

“Hừ, ta không biết cái gì kêu nguy hại nhân gian, ta chỉ biết thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!”

“mục đích của người cuối cùng là cái gì? Xưng bá võ lâm sao?” Tiêu Vô Cực buồn bã lắc đầu.

“Không sai! Ta muốn người trong võ lâm, đối ta thần phục; Ta muốn trong chốn giang hồ, đối ta cúi đầu; Ta muốn hoàn thành khát vọng trăm ngàn năm mà nhiều người không làm được, thống trị giang hồ bá nghiệp!”

“Người nằm mơ!” Quần hùng đều khinh thường nói.

“Ta là đang nằm mơ sao? Ta không dừng lại, các người sớm là vong hồn dưới kiếm!” Hắc y nhân vẽ mặt khinh thường.

“Bớt sàm ngôn! Động thủ đi!” Tiêu Vô Cực hai mắt nhíu lại, ánh mắt sắc đá, “Ta sẽ không cho người tái lâm xằng làm bậy, gây hại giang hồ !”

“Hừ hừ, Quy Nguyên thần công, là võ công vô địch khó luyện nhất trong giang hồ, nhưng ta đã luyện thành. Xét về nội công, kiếm đạo, ta đều đã cao hơn một bậc, người nghĩ người là địch thủ của ta sao?”

“Không thử sao biết được?” Tiêu Vô Cực lạnh lùng cười, phi thân phóng qua mọi người.

nhatlochimai.wordpress

Hắc y nhân cũng nhảy xuống đồi núi, cổ tay vừa nhấc, kiếm trong tay giống như linh xà tầm huyết (rắn trở về động), thoăn thoắt lay động.

Tiêu Vô Cực trường kiếm từ một bên bay ra, hóa giải Hắc y nhân kiếm thế.

Sư huynh đệ hai người, nhất sư nhất đạo, từ lúc bắt đầu, tất cả đều dùng bốn môn võ công tương kích.

Hàn quang kiếm chợt hiện lên, kiếm khí ngang trời, hai người triển khai một trận ác đấu kịch liệt. Mọi người chỉ thấy hai bóng người lập lờ, tất cả đều là kiếm quang, không thể nhìn ra tình trạng hai người.

Thiết minh chủ nhìn tình hình chiến đấu, không khỏi nhủ mà nói: “Quy Nguyên thần công, trăm trận toàn thắng, như vậy đối với Tiêu công tử rất là bất lợi!”

Hoa Thanh Phong nhìn cũng có chút lo lắng, Lãnh Mạc Phàm mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm hai bóng người kia, không nói được lời nào.

Làm một tiếng huyền thiết vang lên, kiếm quang đồng thời thu lại, đột nhiên không gian chợt trở nên im lặng.

Chỉ thấy Hắc y nhân trường kiếm để ở phía trên cổ Tiêu Vô Cực, nhưng kiếm trong tay Tiêu Vô Cực cũng để ở trên ngực Hắc y nhân. Song phương đều ở trong trạng thái sinh tử.

Tiêu Vô Cực đại hiệp hình tượng a!!! Không biết ta có không có ghi đi ra đâu???

16. Chương 16

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng nói: “Sự đệ, người nghĩ một kiếm của người có thể phá hủy hộ thể thần công của ta?”

Tiêu Vô Cực cười nhẹ, nói: “Nếu ta dùng toàn lực, kiếm gỗ cũng có thể đâm thủng sắt đá, ta không tin, võ công của người đã muốn luyện đến thân thể so với sắt đá còn cứng rắn hơn. Huống chi, kiếm phong trong tay ta lợi hại vô cùng.”

“Hừ, cho dù người có thể đâm thương ta, cũng không thể lấy mạng ta, nhưng một kiếm của ta vừa đủ lấy đầu người.” Hắc y nhân không cho là đúng nói.

Thiết minh chủ tiến lên từng bước nói: “Nghe nói hộ thể thần công, gặp máu sẽ bị phá, chỉ cần khí công của người bị phá vỡ, ta không tin không lấy được mạng của người.”

Hắc y nhân rất là khinh thường, “Lắm lời, người căn bản không phải đối thủ của ta, khoác lác cái gì.”

“Ít nhất ta cũng dám nghênh chiến.” Hắc cũng không phải là hạng người ham sống sợ chết!

“Một người không sợ chết, cũng không phải không thể chết được.”

Bạch Hạo Nhiên cũng tiến lên nói: “Vẫn còn có người cáo thể lấy tính mạng của người.”

Hắc y nhân ha ha cười, nói: “Chỉ cần Tiêu Vô Cực bỏ mạng dưới kiếm ta, trên thế gian này còn ai có thể lấy được mạng ta.”

Quần hùng mặc dù lòng có không cam lòng, nhưng thấy hai người vừa rồi đấu một trận kinh tâm động phách, cũng biết lời hắc tuyệt không phải giả, lại nhìn đám hồng y nhân lông tóc vô thương đứng nhìn phía bên kia, bỗng cảm thấy thất bại. Thoáng chốc núi hoang tràn đầy tiếng hậm hực thê lương, thê lương tiêu điều làm cho người ta cảm giác không thể nhìn thấy thái dương ngày mai.

Màn đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe một người thản nhiên đáp: “Ta!” Một khuôn mặt bình thường, xem qua liền quên.

“Bảo bối! Người không cần xăng bậy!” Tiêu Vô Cực vội la lên. Người vừa la lên chính là Lãnh Mạc Phàm.

Hắc y nhân thấy vẻ mặt Tiêu Vô Cực kinh hoảng, rất là ngạc nhiên, nói: “Người là người nào?”

“Người sẽ lấy tính mạng của người!” Lãnh Mạc Phàm lạnh lùng nói.

“Ha ha, Vô lâm bây giờ ai cũng mạnh miệng?”

Miệng tuy đang nói, nhưng kiếm trong tay hai người vẫn như cũ vững vàng để ở chỗ yếu hại của song phương, một chút cũng không rời.

Lãnh Mạc Phàm không hề mở miệng, trầm ổn tiến về phía hai người.

“Đường Phàm huynh!” Bạch Hạo Nhiên muốn tiến lên ngăn cản lại bị Hoa Thanh Phong giữ lại.

“Để cho hắn đi!” Hoa Thanh Phong đã dự liệu trước nói, trong lòng một tia chờ mong.

“Bảo bối, đừng tới đây!” Tiêu Vô Cực khẩn trương nhìn về phía Lãnh Đường Phàm, nhưng kiếm trong tay vẫn thủ thế như cũ.

Hắc y nhân cũng cảnh giác nhìn về phía Lãnh Đường Phàm, không biết hắn muốn làm gì. Tay kia thì nắm chặt sáo trúc, chuẩn bị tùy thời chiêu gọi hồng y giáo đồ.

Chỉ thấy Lãnh Đường Phàm dừng lại ở hai người trước mặt, lạnh lùng hướng Tiêu Vô Cực nói: “Tiêu Vô Cực, nếu người dám thua, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta.”

Sau đó chỉ thấy hắn hơi nghiêng đầu, Hắc y nhân nheo lại mắt, ngưng thần nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Lãnh Đường Phàm.

Một trận gió nhẹ xoát qua mặt, Lãnh Đường Phàm khoát tay, nhân diện cụ liền theo gió bay xa –

Trong gió đêm, một mái tóc đen dài như suối tùy ý phát qua ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, đôi mắt đen nhánh như ánh sao được khéo léo khảm trên gương mặt trắng nõn, chớp động nhìn xuống thiên hạ chúng sinh, giống như bình thần, đủ để hóa giải tất cả lệ khí.

Môi anh đào chậm rãi giờ lên, một nụ cười đậm nhạt, đủ để thiên địa lâm vào thất sắc.....

Bỗng nhiên, một tiếng đột ngột trầm đục đánh vỡ đêm tối trầm tĩnh — đó là thanh âm kiếm đâm vào thân thể.

Hắc y nhân thân mình chấn động, hai mắt vẫn đang nhìn chằm chằm nụ cười làm điên đảo chúng sinh của Lãnh Đường Phàm, bây giờ lại mở to không thể tin được.

Tiêu Vô Cực vẫn như trước bình tĩnh cầm trong tay trường kiếm, chính là kiếm đã đâm vào trước ngực Hắc y nhân.

Cao thủ so chiêu, trong cảnh giới sinh tử, không thể có một giây phút phân tâm?

“Ba!” một tiếng, Lãnh Đường Phàm nhanh tay đánh rớt Hắc y nhân đang muốn giờ lên sáo trúc, tay phải ở không trung xoay nửa vòng, liền lập tức tung thêm một chiêu, động tác liền mạch lưu loát, trên mặt nụ cười tiêm điểm như hoa. Sắc đẹp, vĩnh viễn là một viên độc được bọc đường.

Thẳng đến giờ phút này, Hắc y nhân mới mang theo vẻ mặt khiếp sợ cùng với vẻ mặt không cam lòng ngã về phía sau.

Mỗ dao: [gơ ngón trỏ] ta thề ngay từ đầu không nghĩ cho Tiểu Phàm Phàm dùng mỹ nhân kế ~~ nhưng là đại Lễ mừng năm mới chém chém giết giết không tốt lắm

vì thế ngón tay vừa chuyển, liền biến thành như bây giờ , ha ha

~~Chúng sinh: Lấy cớ, rõ ràng là muốn ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu!

Hắc y nhân: Ta nôn a ta nôn a!!!! Mới ra sân khấu trong chốc lát, người liền cho ta chết! Còn bị chết như vậy!!! Tốt xấu cũng nên làm cho phong cảnh một mình ta đấu quần hùng mà chết a!!!!!!

Tiểu Phàm Phàm: [mỉa mai] đây là lực hấp dẫn trí mạng

Tiêu đại hiệp: [lấy lòng] Bảo bối ~~ khi nào thì người cũng hấp dẫn hấp dẫn ta a???

Tiểu Phàm Phàm: [xem thường] còn muốn???

Mỗ dao: [gật đầu] hoàn toàn không!

Tiêu đại hiệp: [bạo kiều] không công bằng a không công bằng a không công bằng a a a a!!!!

17. Chương 17

Thời gian như dừng lại, ai cũng không dám thở mạnh, tất cả đều gắt gao nhìn chăm chăm Hắc y nhân ngã dưới đất, ánh mắt đại ra, mang quan mang chết chóc, khoe miệng không ngừng tràn ra máu tươi đỏ thẫm.....

Hồi lâu, không biết là ai nhẹ nhàng hô :“Hắn đã chết.” Mọi người thế này mới xôn xao ầm ỹ lên.

Tiêu Vô Cực ôm cổ Lãnh Đường Phàm, tốc độ giống như muốn đem hắn khảm vào trong thân thể, vừa mừng vừa sợ bên tai y nói:“Lãnh Đường Phàm, ngươi này không biết sống chết! Dám cứ như vậy lỗ mãng chạy đến! Ngươi biết vừa rồi ta có bao nhiêu là lo lắng không! Chỉ sợ hắn một khắc liền đem ngươi! Liền đem ngươi!..” Lời không thể nói ra, đầu gục xuống vai Lãnh Đường Phàm.

Lãnh Đường Phàm bị Tiêu Vô Cực ôm có chút không thở được, nhưng cái gì cũng chưa nói, chính là chậm rãi dựa đầu vào vai hắn, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười. Đột nhiên y cảm thấy trên vai có chút khác thường, trên mặt ý cười càng sâu.

Một hồi lâu, trên vai truyền đến thanh âm rầu rĩ của Tiêu Vô Cực:“Lãnh Đường Phàm, ngươi phải thể với ta, về sau không được làm càn như vậy nữa!”

Lãnh Đường Phàm cười không nói.

Sau một hồi Tiêu Vô Cực thở dài, rút cục buông tay ra, nhìn thẳng con ngươi đen sáng hữu thần, thông thả mà hữu lực nói:“Lãnh Đường Phàm, nghe cho kỹ đây, Tiêu Vô Cực ta đã định sẽ quán lấy ngươi cả đời, ngươi ở đâu ta ở đó, ngươi hãy ngoan ngoãn nhận mệnh đi!” Dừng một chút Tiêu đại hiệp lại bắt đầu bô lô ba la ,“Còn có... .. Còn có.....”

Lãnh Đường Phàm mặt không đổi nhìn hắn, chờ hắn nói cho hết.

Lại một lát sau, Tiêu Vô Cực mới dừng lại, thật sâu hít vào một hơi, dùng khẩu khí nghi vấn nói:“Lãnh Đường Phàm, ngươi có biết ta yêu ngươi đi?”[chuyện tốt! Tiêu đại hiệp cho tới bây giờ chưa nói qua ác!]

Tuy rằng đêm thực tối, nhưng là Lãnh Đường Phàm vẫn có thể nhìn thấy Tiêu Vô Cực đỏ mặt, muốn cười nhưng có nhẹn xuống , thần nhiên trả lời :“Không biết.”

“Không biết? Ta biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng sao?” Tiêu Vô Cực kinh hãi, tiếp theo thở hổ hển nói,“Kia, kia ta hiện tại nói, ta chỉ nói một lần thôi nhá, cái kia, ừ, cái kia, ta, ta thực yêu ngươi!” Thật vất vả mới nói ra , tiếng nhỏ như muỗi kêu. Nói tiếng yêu cứ như hắn bị ép buộc phai chết vậy.

Lãnh Đường Phàm nghĩ nghĩ hỏi:“Ngươi rất có tiền sao?” Sự tình liên quan đến ăn uống hắn muốn hỏi rõ ràng.

“Hả?” Tiêu Vô Cực vừa mới thổ lộ, lại nghe câu trả lời ông nói gà bà nói vịt này làm ngẩn người, bất quá vẫn là thành thật trả lời,“Tất nhiên, ta là Giang Nam xuân tửu lão bản.” Chuyện này cũng không có nhiều người biết.

Lãnh Đường Phàm gật gật đầu nói:“Vậy được rồi.” Vấn đề đã được giải quyết .

“Cái gì?” Tiêu Vô Cực khó hiểu.

Lãnh Đường Phàm không để ý hắn, nghĩ muốn hay là ở Bách Hoa cốc mở một cái Giang Nam tửu điếm, như vậy y có thể.....

“Cái gì ?cái gì? cái gì?” Tiêu Vô Cực trông mắt vừa chuyển cười nói,“Bảo bối, ngươi là không phải đã quyết định theo ta rồi chứ! Hắc hắc hắc, yên tâm đi, ta nhất định hầu hạ cho ngươi thư thư phục phục, cho ngươi dục tiên dục tử, lưu luyến không rời, không biết ngày tháng trôi qua.....” Nói xong bản tính dâm xồm lại lộ ra, hai tay cũng bắt đầu không quy củ sờ tới lui trên người Lãnh Đường Phàm.

Lãnh Đường Phàm lạnh lùng liếc mắt một cái, kế tiếp chờ đợi Tiêu Vô Cực lại chính là một hồi hành hung tàn bạo.....

Bọn họ bên này người người ta ta, a, không đúng, là người đánh người chịu. Bên kia, Hoa Thanh Phong người đẩy mồ hôi sống chết trị thương ột đám quần hùng.

Sau đó vì không muốn quấy rầy thế giới của hai người, liền phát huy thể mạnh miệng lưỡi trơn tru, đem đám người bị thương không nặng lắm, cùng với những người muốn đến hỏi thăm Tiêu Vô Cực an bài đi qua đồi núi bên cạnh vẫn còn mấy trăm Hồng y nhân ngây ngốc đứng đó, thuận tiện tìm hiểu một phen.

“Đồ nhi yêu

người muốn tạ ơn sư phụ như thế nào đây

” Hoa Thanh Phong xấu xa cười nhìn hai người đang âu yếm đánh nhau () lẩm bẩm.

“Thanh Phong huynh, Huyết Hồn này người có thể giải sao?” Thiết minh chủ đứng vào Hồng y nhân vẫn không nhúc nhích hỏi.

“A? Ta không có bản lĩnh lớn như vậy.” Hoa Thanh Phong quay đầu nói. Bất quá hảo đồ nhi của hắn có thể giải được, vẫn là không nói ra, bởi vì hắn biết đồ nhi nhất định sẽ không giúp đám người này giải độc, đám người này nhìn qua là biết không cha không mẹ không ai quan tâm, lại chẳng có tí gì nhìn là ưu việt, làm chuyện không có hồi báo, tuyệt đối thầy trò Bách Hoa lão nhân không bao giờ làm

HOÀN

18. Chương 18: Phiên Ngoại Chi Triển Công

Trước bàn ngồi hai người, một người thì đang điên cuồng ăn uống, người còn lại... Không biết ngồi đó làm gì...|||

” Bảo bối~~ chúng ta đã lâu không làm nha~~” Hai tay không ngừng kéo kéo lấy góc áo người bên cạnh.

“.....” Vẫn tiếp tục ăn hà nhục giáo (sủi cảo tôm thịt).

” Bảo bối~ ta muốn~~” Hai tay đã ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn.

“.....” Chuyên tâm ăn cua hoàng tô (cua rang).

” Bảo bối~~ ta muốn

” Một tay đã bắt đầu giải khai đai lưng.

“.....” Chuyên chú ăn thái áp cuốn. (vịt cuốn rau cải)

” Hì hì hi

~” tay đã không quy củ tiến vào trong y phục sờ soạng.

” Ba” một tiếng đẩy ra đôi bàn tay đang làm loạn kia, thất lại đai lưng tiếp tục ăn lộc huyết cao.

” ô ~~ Bảo bối thật xấu

” Hai tay không yên tiếp tục sự nghiệp cách mạng.

” Ba ba” Lại hai tiếng đẩy ra đôi bàn tay kia, quay người ra chỗ khác tiếp tục ăn.

” A a~~ muốn trốn~~” Lại dịch mông qua, hai tay tiếp tục không an phận.

” Ba ba ba” Ba tiếng, chụp được hai tay đang làm loạn, còn kèm thêm một cái tát thanh thúy.

” Ai yêu

Bảo bối hảo nhân tâm a!” Vỗ bàn một cái, liền đi ra phía sau, đem thân thể người kia ôm chặt lấy, vừa nói vừa nhu,” Đến nào~~ đến nào~~ một lần thôi~ được không ~~”

Rốt cục chịu không nổi bị quấy nhiễu, bỏ bánh rán trong tay, cả người chính là tung quyền tung cước, muốn đánh chết cái kẻ đang quấy nhiễu kia...

” Hừ hừ..... cút cho ta.” Xoa nhẹ đôi tay vì đánh người mà đau nhức, ngồi xuống tiếp tục bổ sung lại sức lực vừa mất.

” Ô ô ô..... Bảo bối.....” hai tay run rẩy lại bám lấy thành ghế, không sợ chết đứng lên ôm chặt lấy người.

” Tiêu Vô Cực, người có ngồi yên hay không.” Thanh âm rõ ràng không còn kiên nhẫn.

” Không yên!” Hô to một tiếng, bắt đầu dùng sức, bắt người ôm đến trên giường, sau đó đáng thương hề hề nói,” Bảo bối

cho ta ôm người~~ ta nhẫn thật sự khó chịu a~~ người thương, thương ta đi~~ nha?” hai tay lại bắt đầu bận rộn lên.

” Buông ta ra- người rắc cái gì?” neho mắt lại bỗng nhiên ngửi thấy,”..... Long Tiên Hương?”

” Ân, hương khí rất tuyệt đi. Hắc hắc hắc...” Thừa dịp người kia không đề phòng, tay chân đã nhanh nhẹn cởi bỏ y phục của người dưới thân.

” Người này đáng chết, cút đi cho ta- ngô...” Đôi môi anh đào mềm mại đã bị phong bế.

” Ân... Ta cút lại đây... Bảo bối...” Tiến cônging.

” Ngô... Ân... Đi chết đi...” Giấy dựaing.

“.....”

“.....”

Long Tiên Hương, loại hương vị khiến nam nhân phát cuồng. Chỉ chốc lát hương khí đã tràn khắp bốn góc, trong không khí tràn ngập một cổ hương khí tình dục cùng với lời thì thầm đầy kích tình, hai tay không ngừng ở trên khắp người y chạy loạn...

“... Tránh ra... Không được đụng vào ta...”

” Lần này sẽ không đau, ta có hồng hoa hương du (dầu hoa hồng J)...” lại lấy ra một bình sứ nhỏ trong đồng y phục tán loạn dưới giường.

“... Người lấy trộm nó khi nào?!” Hai mắt đang mê mang lập tức nguy hiểm neho lại.

” A a... Không cần nói khó nghe như vậy... ta thấy trong ngăn tủ của người liền tiện tay lấy...”

” Đó là Thúy Hoa nhờ ta điều chế...” Cẩn rằng.

” Ai nha, nàng đã là bà lão bảy tám mươi tuổi, dùng cái này làm gì... Đến đây đi, Bảo bối...” Liên tục tiến cônging

” Ân... Có thể đổi hồng hoa tô... Tránh ra...” Liên tục giấy dựaing

” Ngô... Ta ngày mai cho người mua một thùng... Ân...” Sắp đắc thủing.

” A... Mười thùng...” cố sức phòng thủing.

” Ân... Người nói cái gì ta đều theo người.....” Công hãm.

“... A... Ân...” Thất thủ.

“... ”

“... ”

“... Ta còn muốn...”

” Bốp”.

“... Ta còn muốn thôi... Ai u...”

” Bốp bốp ” Hai tiếng thanh thúy.

“... Ta thấy hương du còn chưa dùng hết, không nên lãng phí, không nên lãng phí...”

” Cô lơ lơ” Thanh âm đồ vật nào đó bị ném.

” Ai nha nha

người vút nó đi làm gì a...”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... Người muốn làm gì...” Nghi ngờ.

“ ... Khụ, kỳ thật là cái chai không, ta đã đổ hết lên tay...”

“ ... Đi ra ngoài...”

” Không!... Lại một lần nữa...”

“ ... Cút đi ra ngoài...”

” Ân... Hảo... Lập tức cút... Ân a...”

” Ngô... Đáng chết...”

Hắc hừ hắc hừ hắc hừ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-hiep-du-than-y>